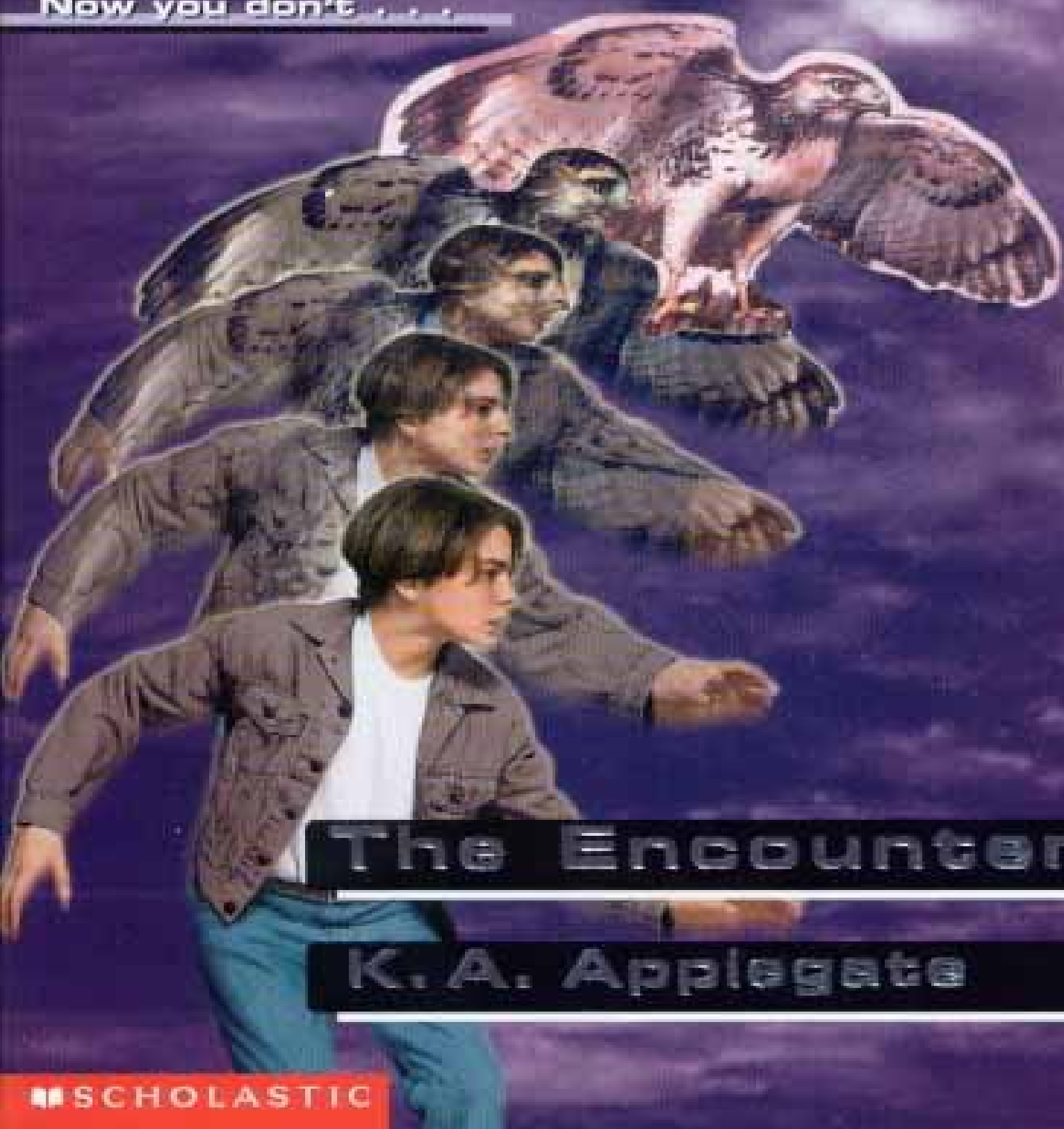

ANIMORPHS®

Now you see them.
Now you don't . . .

The Encounter

K. A. Applegate

Đụng Độ

Series Animorphs Phần 3

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 2](#)

[CON TÀU MA](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CUỘC ĐỐI ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 2

TẬP 2: NGƯỜI KHÁCH LẠ

Người kể chuyện:
Rachel

Nội dung:
Để tìm hiểu kỹ hơn về tổ chức của bọn Yeerk, nhóm Animorphs quyết định xâm nhập vào nhà thầy Hiệu phó Chapman. Người lãnh nhiệm vụ là Rachel - bạn khá thân với Melissa, con gái Chapman - dưới lốt mèo. Nhóm phát hiện Chapman đã liên lạc trực tiếp với Visser Ba thông qua máy tính, đồng thời cũng biết được lý do thực sự tại sao Chapman đồng ý làm vật chủ cho Yeerk.

Nhân vật quan trọng:
Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias
Visser Ba
Chapman

Những loài thú mới được thu nạp:
Jake: Chim ưng Peregrine, Bị chết
Marco: Mòng biển, Bị chết
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Chuột chù, Mèo (Fluffer McKitty)
Cassie: Mòng biển, Bị chết
Tobias:

Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Chim ưng Peregrine, Bị chết, Cọp Seberi
Marco: Mòng biển, Bị chết
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Chuột chù, Mèo (Fluffer McKitty)
Cassie: Mòng biển, Bị chết
Tobias:

Câu chuyện bắt đầu
ở một khu công trường bỏ hoang,
vào một đêm
tối trời...

CON TÀU MA

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Tobias. Tôi là một trớ trêu của tạo hóa.

Tôi sẽ không tiết lộ với các bạn tên họ đầy đủ của tôi, hay thậm chí tên thành phố nơi tôi sống.

Tôi muốn kể cho các bạn nghe mọi chuyện, nhưng tôi không thể cung cấp bất cứ chi tiết nào làm lộ thân phận của tôi và bạn bè tôi. Tất cả những điều tôi nói đều là sự thật, nhưng tôi biết các bạn sẽ khó mà tin nổi.

Tôi là Tobias. Một thiếu niên bình thường... hoặc từng là như vậy. Tôi học hành không tệ lắm. Chẳng xuất sắc gì, song cũng không đến nỗi quá ẹ. Tóm lại là học được.

Tôi nghĩ mình hơi lùn. Cũng đô con đấy, nhưng chẳng đủ để hù dọa ai. Tóc tôi vàng hoe, hơi bù xù vì tôi chẳng thể nào làm cho nó gọn gàng được. Mắt tôi màu... màu gì nhỉ? Mới có vài tuần làm điều hâu mà tôi đã quên bém nhiều thứ hồi còn là người.

Thôi kệ, tôi nghĩ điều đó không quan trọng. Mắt tôi giờ đây màu vàng và nâu, trông lúc nào cũng kiêu hãnh và giận dữ. Không phải lúc nào tôi cũng kiêu hãnh và giận dữ, nhưng tôi luôn trông như thế.

Một chiều nọ, tôi cưỡi trên lớp khí nóng đang cuộn lên rất cao trên bầu trời. Trên tôi chỉ chừng một mét là những đám mây thấp nặng trĩu hơi ẩm trôi lững lờ.

Tôi chiếu cặp mắt bén như tia laser của mình xuống đất. Tôi vẫn đọc được - may quá, tôi chưa quên việc đó. Tôi thấy một tấm bảng sơn hai màu đỏ - trắng, trên đó viết: BÃI XE CŨ CỦA DEALIN' DAN ĐIỀU HẬU.

Tôi khép cánh sát người, thả mình rơi tự do.

Xuống, xuống, xuống! Nhanh! Nhanh nữa!

Tôi rơi như một viên đá qua lớp khí ẩm cuối chiều.

Mọi thứ lặng như tờ, trừ tiếng không khí lùa qua chớp cánh tôi. Tôi ròi in hệt một viên đạn pháo đang rớt vào mục tiêu. Mặt đất lao về phía tôi. Nó dâng lên như thể muốn đập vào mặt tôi.

Tôi thấy cái chuồng chim. Mỗi cạnh của nó không quá một mét. Trong chuồng là một con điều hâu. Một con đuôi đỏ, giống hệt tôi.

Người đàn ông đứng gần bên. Tôi nhận ra ông vì đã từng thấy ông trên kênh quảng cáo. Ông là Dealin' Dan Điều hâu, chủ sở hữu bãi xe cũ, cũng là chủ của con điều hâu bị nhốt.

Con điều hâu cái đó là một thứ bùa hộ mệnh của ông. Trên TV, ông gọi nó là Polly - Phá Giá. Nghe mà tức anh ách.

Tôi thấy chiếc máy quay phim. Có ba người xúm xít xung quanh, có vẻ như đang chuẩn bị quay một sô quảng cáo. Kệ xừ họ.

Dealin' Dan tiến lại gần cái chuồng để cho con điều hâu bị nhốt ăn. Chuồng được khoá bằng một loại khoá số kiểu thường dùng cho xe đạp. Bốn số. Tôi thấy ông ta xoay 8-1-2-5.

Tôi đang ở độ cao chừng 200 mét, đâm đầu xuống đất với vận tốc một trăm mười cây số giờ. Thế mà tôi vẫn thấy rõ mồn một các con số. Còn cái phần người trong tôi thì thuộc luôn chúng.

Dealin' Dan mở cái chuồng và đút thức ăn vào. Sau đó ông đóng nó lại và xoay khoá.

Ánh sáng đèn chột loé lên. Thì ra ông đang diễn một sô quảng cáo. Toàn khu vực này chắc được đưa trực tiếp lên TV.

Trò tôi sắp làm thật dở hơi. Marco chắc sẽ nói vậy. Đó là một trong những từ cửa miệng của nó: dở hơi.

Nhưng tôi cóc cần.

Một con điều hâu bị nhốt trong cái chuồng hẹp, bị dùng làm vật hên cho một tay buôn xe mạt hạng. Chuyện này hổng được. Tôi không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tsiiiiir!” tôi quát lên.

Ở sáu mét cách mặt đất, tôi giang rộng hai cánh. Áp lực thật ghê gớm. Tôi hấp thu phần lớn cái xung lượng này và dùng phần còn lại để tăng tốc. Tôi bay xẹt ngang bãi xe, lao vút tới cái lồng, đáp thẳng xuống các chấn song, dùng vuốt bám xúng vào đó.

Tôi dùng cái mỏ nhọn hoắt để lựạ số.

“Ê! Cái quái quỷ gì...” có tiếng ai đó la lớn.

Ánh sáng đèn máy quay rọi thẳng vào tôi.

“Thưa quý vị khán giả,” Dealin' Dan kinh ngạc thốt lên. “Có một con chim định chui vào chiếc lồng của Polly - Phá Giá. Các chàng trai, làm ơn xua nó đi giùm cái.”

Giỏi lắm. Thử xua coi, tôi nghĩ.

Tôi ấn con số thứ hai. Có người đang chạy lại. Tôi thấy một người thợ đang khua khoảng một cái khoá bằng thép. Nhưng tôi quyết chí không chạy chừng nào chưa thả được con chim.

Điều hâu không thể bị nhốt trong chuồng. Điều hâu thuộc về bầu trời bao la.

Nhưng họ đã xúm xít quanh tôi.

“Tóm nó đi! Đạp nó!”

“Coi chừng nó nổ đó!”

“Hình như nó phát rồ!”

BINH!

Cái khoá của ông thợ vung lên! Nó mém trúng đầu tôi. Nếu không ai trợ giúp, chắc tôi tiêu quá. Lẹ lên!

< Rachel hả?> tôi thốt lên trong đầu.<Giờ thì ngon lành rồi!>

<Xin lỗi nha! Mình hụt chuyển xe buýt đầu. Mình vừa mới tới!> giọng Rachel vang lên trong đầu tôi. Bọn tôi gọi vụ này là “nói chuyện bằng ý nghĩ”. Nó chỉ có hiệu lực trong khi biến hình.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Viện binh đã tới!

“HhhuuurHHHEEEAAA!”

“Chuyện quỷ gì nữa đây...” ông thợ hét lên.

Tôi biết là chuyện gì. Đó là Rachel, nhỏ bạn xinh đẹp tóc vàng, mặc dù lúc này nhỏ không xinh đẹp mà chỉ ... bự.

BÙM! Ràààam!

“Chúa ơi!” Dealin’ Dan hỗn hển nói. “Quên con chim đi! Có một con voi đang dậm nát mấy cái xe mui trần!”

Tôi mà có miệng chắc là cười đã lắm.

Mở xong khoá, tôi kéo tung cửa lồng.

Con điều hâu có vẻ dè dặt. Nó là điều hâu thứ thiệt, chỉ hành động theo bộ óc và bản năng điều hâu. Nhưng nó biết phải làm gì khi đường ra bầu trời rộng mở.

Thế là nó bay ra, một đám lông xám, nâu và trắng túa ra. Nó không biết là tôi đã giải thoát cho nó. Nó đâu có thông minh dữ vậy. Vì thế nó chẳng tỏ vẻ gì là biết ơn, chỉ vỗ cánh và vọt thẳng lên trời.

Tự do rồi nhé!

Và ngay lúc đó, tôi có một cảm giác là lạ, như là... tôi phải bay theo nó, như là... tôi phải ở bên nó.

<Biến khỏi đây được chưa?> Rachel hỏi.

Nó đang rống ầm ĩ, cuốn cái vòi ketchup lại, động rầm rầm lên mấy cái xe. Theo nết nhà voi thì đó là một biểu hiện vui vẻ. Nhưng đã đến lúc phải đi, đã đến lúc Rachel phải trở lại thành người.

Tôi lại ngược nhìn lên. Tôi thấy ánh chiều tà lọt qua cái đuôi đỏ của con điều hâu. Cô nàng

đang bay về phía mặt trời lặn.

CHƯƠNG 2

<Còi hụ rồi đó> tôi giục già.

<Mình nghe rồi> Rachel vặc lại <Hai tai mình to bằng cái thúng. Bộ tưởng mình điếc sao? Mình đang cố hoàn hình thật nhanh đây nè>

<Hi vọng là cảnh sát thứ thiệt, hổng phải bọn Mượn xác>

Hai đứa tôi đã đến một khu rừng nhỏ sau bãi xe của Dealin' Dan. Nói đúng ra, đó chỉ là đám cây xơ xác giữa bãi xe và siêu thị.

Tôi đậu canh chừng trên một nhánh cây thấp trong khi Rachel hoàn hình. Nếu bạn chưa từng thấy vụ này thì bạn khó mà biết nó dị hợm thế nào đâu.

Thoạt đầu, Rachel là một con voi Phi châu cốt xì nái, cao gần 4 mét. Từ đầu đến đuôi dài cỡ hai lần thế. Nó nặng ít nhất là 500 ký. Tôi nói "ít nhất" vì bọn tôi chưa bao giờ dám thử đưa nó lên cân.

Nó có một cặp ngà cong vút, mỗi cái dài cũng cỡ một đứa nhóc. Cái vòi dài lê dưới đất khi nó di chuyển dư sức cuốn một chiến binh Hork-Bajir hung dữ, quăng ra xa cả chục mét.

Tôi đã từng chứng kiến vụ này mà.

<Tobias, lẽ ra bồ phải đợi Dealin' Dan diễn xong cái sô quảng cáo đó. Có cả vạn người thấy vụ này trên TV! Cả vạn lặn đó!>

<Nhưng phần lớn mọi người sẽ nghĩ đó là trò kỹ xảo> tôi chống chế.

<Có thể vậy, nhưng bọn Mượn xác thì đừng hòng. Tên Mượn xác nào xem TV cũng sẽ đoán ngay bọn mình không phải là thú thật>

Bọn Mượn xác. Các bạn biết rồi đấy, đó là bọn Yeerk - giống người ngoài Trái Đất sống ký sinh ở trong đầu những thân xác mượn. Chúng là những con sên nhỏ, độc ác, sống trong cơ thể các loài khác và biến họ thành nô lệ. Toàn bộ giống dân Hork-Bajir đã bị mượn xác. Cả giống dân Taxxon cũng thế.

Và ngày càng có thêm nhiều con người bị mượn xác.

Trong khi tôi canh chừng, Rachel bắt đầu thu nhỏ lại. Cái đuôi tí xiu thụt vào như sợi mì bị hút vào miệng. Cái vòi cũng nhỏ dần.

Những lọn tóc vàng bắt đầu mọc ra từ cái trán đồ sộ màu xám. Hai con mắt chạy cái vù vào giữa. Đôi tai to dùng chuyển thành màu hồng rồi nhỏ nhắn trở lại.

<Mấy đứa kia chắc sẽ nạo tui mình ra trò, nhỉ?> tôi nói.

<Là cái chắc>

<Đó là do mình, mình sẽ nhận hết lỗi>

<Thôi đi, Tobias. Tốt quá hoá lớp đấy. Với lại được đập mấy cái xe đó, mình cũng thú lắm>

Rachel lúc này đã đủ nhỏ để đứng trên hai... cẳng sau. Hai cẳng trước đã gọn lại, ra dáng tay người. Cẳng sau trông đã đỡ thô thiển hơn, chỉ còn dài bằng cặp giò vốn dài và thanh của nhỏ.

Bộ đồ biến hình của Rachel - một bộ áo bó sát người màu đen - dần dần hiện ra.

Cặp ngà thụt vào trong miệng rồi chia thành nhiều cái răng sáng bóng. Rachel là một cô nhỏ rất xinh, ngoại trừ lúc này nhỏ hãy còn một cái mũi màu xám dài đến sáu tấc.

Cuối cùng thì cái vòi cũng rút lại, biến thành cái mũi bình thường.

Rachel trở lại là một đứa con gái. Nhỏ đi chân đất, vì chưa đứa nào trong bọn tôi biết cách biến hình với cả giày. Cái miệng nhỏ cũng bình thường lại. Nhỏ nói bằng giọng thường ngày, chứ không chuyển qua đầu tôi nữa. Nói bằng ý nghĩ chỉ thực hiện được khi hoá thú.

“Xong. Mình hoàn hình rồi. Chuồn thôi!”

Tiếng còi mỗi lúc một gần.

<Bồ vô siêu thị đi. Mình bay lên ngó vòng vòng một chút>

“Cầu trời siêu thị có bán dép” Rachel cầu nhàu “Vụ giày dép này bực thật”

Con voi biến mất, cô bé hiện ra.

Thấy chưa! Tôi đã bảo các bạn là chuyện thật khó tin mà!

Mọi sự bắt đầu ở một khu công trường bỏ hoang, nơi năm đứa tôi phát hiện ra phi thuyền của ông hoàng Andalite bị bắn rơi. Ông ấy là người Andalite cuối cùng sống sót trong Thái Dương hệ của chúng ta. Ông và các chiến hữu Andalite vừa đánh một trận lớn nhằm đẩy lui chiếc tàu mẹ của bọn Yeerk.

Nhưng họ đã chiến bại.

Và giờ thì bọn Yeerk đang trà trộn giữa chúng ta. Chúng đang ráng sức để nô dịch loài người.

Trước khi chết trên tay tên chỉ huy của bọn Yeerk - một sinh vật khủng khiếp mang tên Visser Ba, ông hoàng Andalite đã kịp trao cho bọn tôi một món quà vô giá, đồng thời cũng là một tai hoạ khôn lường.

Món quà đó là phép biến hình, cho phép bọn tôi hấp thu ADN của mọi động vật và biến thành chúng. Chưa ai có được phép biến hình, ngoại trừ những người Andalite.

Nó đem lại một cuộc sống bí ẩn và đầy rẫy những hiểm nguy.

Bọn Yeerk tưởng tụi tôi là một nhóm nhỏ người Andalite tẩu thoát được.

Chúng biết rằng các sinh vật biến hình đã tấn công Vững Yeerk của chúng. Chúng cũng biết rằng các sinh vật biến hình này đã xâm nhập vào nhà một trong những tên mụn xác vai vế

nhất: Chapman.

Nhưng chúng không biết rằng bọn tôi chỉ là năm đứa nhóc bình thường đã tình cờ băng qua khu công trường đêm hôm đó.

Visser Ba muốn tóm bọn tôi, sống hoặc chết. Visser Ba thường đạt được những gì hắn muốn.

Nhưng tôi rất khoái được chiến đấu chống bọn Yeerk. Có lẽ vì tôi ít có gì để mất hơn mấy đứa bạn. Và cũng có thể là hình ảnh đơn độc, đầy bi tráng của ông hoàng Andalite đã làm tôi xúc động sâu sắc đến mức tôi không hề ân hận khi đứng lên chiến đấu.

Nhưng chuyện gì cũng có cái giá của nó. Các bạn thấy đấy, ngay cả phép biến hình cũng có những hạn chế. Không ai được phép biến hình quá 2 giờ. Nếu quá, sẽ bị kẹt luôn trong hình hài đó. Kẹt vĩnh viễn!

Đó chính là tai họa của món quà Andalite.

Đó cũng là lý do tại sao Rachel trở lại hình người được còn tôi thì không thể.

Rachel phải tốn bốn giờ mới về tới nhà bằng xe buýt. Tôi thì di chuyển nhanh hơn nhiều. Do đó tôi có nhiều thời gian để phung phí.

Mặt trời đang lặn dần và trong đầu tôi vẫn còn đọng lại hình ảnh con điều hâu được giải thoát bay về phía vầng dương.

Tôi cầu cho nó tìm được một khoảnh rừng đẹp để qua đêm. Đó là thứ mà loài điều hâu đuôi đỏ khoái nhất: một cành cây khoẻ, nhìn ra một bãi cỏ xanh tốt, nơi có đầy rẫy những chuột nhắt, chuột cống, chuột chù, chuột đồng đi lang thang. Đó là cách mà chúng tôi... chúng nó săn mồi.

Tôi bay tới khu nhà cao ở trung tâm thành phố.

Tôi vừa bắt được một luồng khí nóng tuyệt vời dợn lên trên bề mặt vài toà nhà chọc trời. Khí nóng giống như một trái bóng khí khổng lồ. Nó dâng lên ngay dưới đôi cánh của tôi, giúp tôi bay vút lên cao, cao mãi, mà chẳng tốn tí sức lực nào.

Tôi bắt luồng khí nóng và vọt thẳng lên nóc của toà nhà cao chọc trời giống như đi thang máy.

Có nhiều văn phòng vắng teo vì hôm đó là thứ bảy. Nhưng ở đầu tầng thứ sáu mươi, tôi thấy một ông già đang nhìn qua cửa sổ. Có khi ông ta là doanh nhân cỡ bự cũng nên. Nhưng khi trông thấy tôi, ông ta nhoẻn miệng cười. Ông nhìn tôi vút lên, bay xa. Tôi biết ông đang ganh tỵ với tôi.

Sau cùng tới độ cao chừng tám trăm mét, tôi ngoắt đuôi bay ngược ánh mặt trời, trực chỉ nhà của Rachel.

Mặt trời đang lặn. Mặt trăng mới ló phía chân trời.

Và rồi, tôi cảm thấy... Tôi chẳng biết diễn tả ra sao nữa. Có cái gì đó trong không khí, ngay trên đầu tôi. Khổng lồ! Bự hết sức! Bự hơn bất cứ chiếc máy bay nào.

Tôi nhìn lên, nhưng chẳng thấy gì cả.

Thế mà, trong tim tôi vẫn cảm thấy. Tôi biết nó ở đâu đó trên cao kia. Đang tiến lại gần tôi,

nhưng có lẽ ở cách tôi hàng cây số.

Tôi tập trung toàn bộ nhỡn lực của đôi mắt điều hâu, ngó lên trời.

Một đợt sóng!

Chính thế! Một đợt sóng! Như những đợt sóng lan toả khi bạn liệng hòn đá xuống mặt hồ tĩnh lặng. Những ngôi sao mờ ảo chợt trở nên lung linh khi đợt sóng ấy đi qua. Ánh mặt trời bị bẻ cong. Và trong một tích tắc, tôi biết chắc mình vừa thấy... cái gì đó.

Không! Nó lướt qua mất tiêu rồi... nếu như quả thực là có nó.

Tôi cố đuổi theo cái lỗ hổng ấy trên bầu trời, nhưng nó di chuyển quá nhanh. Tôi cố tìm hiểu nó bay về đâu và từ đâu bay tới. Hình như nó đang rời xa các dãy núi và tăng dần tốc độ.

Nhưng rồi tôi mất hút nó ở khu ngoại ô, khi nó tăng tốc bay xa.

Tôi bay lại nhà Rachel.

Tôi nhìn nhỏ bước ra khỏi xe buýt mãi tuốt ở bên dưới. Mấy đứa kia - Jake, Marco, và Cassie - đã ngồi sẵn trong phòng của Rachel, chờ hai đứa tôi về. Tôi chẳng ngạc nhiên tẹo nào.

<Rachel!> tôi sà xuống gọi.

Rachel chỉ đưa tay vẫy vẫy. Khi đã hoàn hình người nhỏ vẫn nghe được những câu nói bằng ý nghĩ nhưng không thể đáp lại được theo cách đó.

<Mình đoán câu đầu tiên của Marco sẽ là: "Các cậu có đỡ hơi không đấy?"> tôi bảo Rachel.

Rachel khẽ nháy mắt, cười.

Nó bước qua cổng nhà, còn tôi bay qua một cửa sổ để ngỏ. Thế là cả năm đứa tôi đã có mặt đông đủ: hội Animorphs - những kẻ hoá thú!

Ba đứa kia chắc đã xem TV nên coi mòi chẳng vui vẻ chút nào.

Marco nổ phát pháo đầu tiên:

"Này, các cậu có ĐỠ HƠI không đấy?!!!" nó hỏi.

CHƯƠNG 3

Marco la hét một hồi. Còn Jake thì bắt hai đứa tôi thề lên thề xuống sẽ không tái diễn chuyện ngốc nghếch ấy lần nữa. Chính Cassie, luôn luôn là Cassie, đã dàn hoà cả bọn và chúng tôi trở lại thân thiết.

"Sứ mệnh của tụi mình không phải là giải cứu loài thú" Marco lên giọng "Sứ mệnh của tụi mình là giải cứu loài người khỏi ách nô lệ của bọn Yeerk"

<Ừa, cậu muốn cứu thế giới hồi nào vậy?> tôi trả treo.

Nó lườm tôi một cái đầy ác ý. Nhưng vô ích. Với đôi mắt điều hâu của tôi, tất cả những cái nhìn ác ý nhất đều có vẻ hiền lành.

“Cậu hổng sai” Marco xuống giọng “Nhưng khi nào các cậu còn nghĩ phải cứu thế giới, và khi nào cậu còn ít nhiều là bạn tớ, tớ nghĩ phải có người giúp cậu chặn cái thói ngốc nghếch đó lại”

Marco là thành viên trụ trờ nhất hội Animorphs, mặc dù chính nó là đứa chế ra cái từ này. Nhưng nó đã đi cùng tụi tôi ngay từ đầu. Marco cho rằng bọn tôi chỉ cần tự bảo vệ mình và gia đình mình là đủ.

Tôi và Marco có lẽ chẳng bao giờ hợp nhau. Nó là loại người ưa xỏ xiên, lúc nào cũng tự tôn tự đại, đựng một chút là xổ ra toàn những cậu châm chích. Nó cũng chẳng cao lớn gì. Tôi đoán bọn con gái cho rằng nó đẹp trai chỉ vì nó có mái tóc nâu dài và cặp mắt đen láy.

Jake mỉm cười với Marco “Cậu muốn giải cứu bọn tớ khỏi sự ngu ngốc chứ gì?”

“Nè mấy bồ, Marco mà là người thông thái nhất đám thì có khi bọn mình mát dây hết cả lũ rồi nhỉ” Rachel móc lò.

Cả bọn cười rũ rượi.

Jake thân thiện đấm lên vai Marco “Dù sao đi nữa cũng phải cảm ơn cậu đã có lòng muốn cứu bọn tớ. Nghe thật mát dạ”

Marco nhăn mặt, chộp một cái gối của Rachel liệng Jake.

Marco và Jake thật trái ngược nhau mặc dù hai đứa nó luôn cặp kè như hình với bóng. Jake là một đứa đô con. Không đô con kiểu cầu thủ bóng bầu dục, nhưng rắn rỏi. Nó là loại người sinh ra để làm sếp. Lỡ mà bị kẹt trong một toà nhà đang cháy, bạn có thể quay sang Jake và hỏi “Phải làm gì đây?” Và chắc chắn nó sẽ có câu trả lời.

Khỏi nói cũng biết nó và Rachel là anh em họ, cả hai đứa đều có tính quyết đoán giống y nhau.

“Mình phải đi đây” Cassie nói “Mình còn phải cho ngựa ăn và cọ lông chim nữa”

“Đừng nói chữ ‘lông’ trước mặt Tobias” Marco lại xía “Nó sẽ mở một trận tấn công tổng hợp Ninja-biệt động - điều hâu long trời lở đất. Rồi nó sẽ xui Rachel càn nát ngôi nhà của cậu đấy!”

Cả bọn lại cười ầm.

Đứa nào cũng biết vì sao Cassie phải cọ lông chim. Ba mẹ nhỏ đều là bác sĩ thú y. Mẹ nhỏ làm việc ở khu Lâm Viên, vốn là một vườn thú và công viên giải trí khổng lồ. Ba nhỏ là giám đốc trung tâm Hồi sức Thú hoang, đặt ngay tại trang trại của gia đình nhỏ. Trung tâm này chuyên tiếp nhận các loại thú hoang bị bệnh hoặc bị thương để chăm sóc.

Mấy cái chuồng chim mà Cassie phải về cọ rửa đầy nhóc chim sẽ gãy cánh, điều hâu trúng đạn, và bói cá bị kẹt ở các bãi biển ô nhiễm.

Cassie là chuyên gia về động vật của bọn tôi. Nhỏ giúp cả bọn tiếp cận với những con thú để biến hình. Nhỏ cũng là đứa có khả năng biến hình tốt nhất đám.

Cả bọn đứng dậy chuẩn bị về.

“Đến chỗ mình nha, Tobias?” Jake đề nghị.

<Không, mình chưa thể đến ngay đâu. Mình còn phải bay vài vòng. Đêm nay trời đẹp quá”

“Tốt thôi” nó nói “Mình sẽ để ít thức ăn trên gác mái cho bồ phòng khi bồ về trễ. Nhưng mình không muốn mấy con thú khác ăn mất phần bồ đâu. Bồ có mở được hộp nhựa không đó?”

Tôi bắt gặp vẻ ái ngại của mấy đứa kia khi Jake nhắc đến “gác mái”. Bọn nó đang thương hại tôi.

<Mình mở được mà> tôi đáp <Bồ cũng phải cẩn thận. Bồ biết đấy... anh Tom...”

Tom là anh của Jake, và là người của bọn chúng.

Cả bọn chào tạm biệt nhau. Tôi thấy Cassie và Jake khẽ chạm tay vào nhau như thể tình cờ. Và rồi cả bọn kéo nhau về... trừ tôi và Rachel.

“Cứ nghĩ đến chuyện bồ phải sống trên gác mái lạnh lẽo, mình thế nào ấy” Rachel nói.

<Mình ổn mà> tôi đáp.

Tôi phân vân tự hỏi có nên nói cho nhỏ nghe những gì tôi vừa thấy hay không. Cái bóng trong cái bóng, cái lỗ hổng trên bầu trời. Nhưng vấn đề là ở chỗ bản thân tôi còn chưa biết nó là gì.

Nói ra chỉ tổ làm cho nhỏ lo lắng. Mà Rachel thì lo lắng cho tôi quá nhiều rồi.

<Chúc ngủ ngon> tôi nói.

“Cảm ơn. Bảo trọng nha, Tobias”

Tôi bay qua cửa sổ phòng Rachel, lao thẳng vào màn đêm.

Đôi mắt buồn của Rachel cứ bám riết tôi. Sao tôi thù cái cách bọn nó thương hại tôi thế. Bọn nó chỉ thấy rằng tôi không còn là Tobias của ngày xưa. Bọn nó chỉ thấy rằng tôi đã trở thành một kẻ không nhà.

Nhưng bọn nó chẳng hiểu gì ráo. Tôi làm gì có mái ấm thực sự kể từ khi ba mẹ tôi qua đời. Tôi đã quen với cuộc sống cô đơn từ lâu rồi.

Còn bây giờ, tôi có cả bầu trời.

CHƯƠNG 4

Ngày hôm sau, tôi quyết định trở lại nơi tôi đã thấy - và chưa thấy - cái vật khổng lồ trên bầu trời.

Tôi có một linh cảm về nó. Một linh cảm rất xấu.

Tôi bay trên cùng khu vực ấy, lên cao tối đa trên các đệm khí nóng.

Điều hâu không bay cao được như ó hay một số giống thuộc nhà ó (Giá như các bạn thấy loài ó điều khiển khí nóng lão luyện thế nào. Không chê được!) Thật ra, con điều hâu đuôi đỏ trong tôi chỉ khoái được đậu trên cành cây, đợi xem bữa ăn kế tiếp của mình thoăn thoắt chạy qua.

Nhưng tôi không ăn như điều hâu. Tôi chỉ ăn thức ăn do Jake đem lại, mặc dù thỉnh thoảng niềm háo hức săn đuổi trong tôi cũng trỗi lên mạnh mẽ.

Tôi vẫn thường nghe Marco chọc ghẹo về việc tôi xoi thịt chuột hay các loại xác bị xe đụng.

Khi bạn hoá thú, bạn sẽ khó lòng chống trả nổi bản năng thú. Jake hiểu rõ chuyện đó từ cái hôm nó biến thành thần lằn. Nó đã nuốt chửng một con nhện sống trước cả khi nó kịp kiểm soát bản năng của thần lằn.

Tôi không làm điều đó. Nói đúng ra là chưa! Tôi sợ rằng nếu tôi làm một lần thì sẽ không bao giờ dừng lại được nữa.

Tôi bay vút lên cao phía trên thành phố, ở khu vực mà tôi từng bay lượn bữa qua. Nhưng chẳng có gì cả. Trên đầu tôi mọi thứ lạnh như tờ. Và rồi tôi chợt nghĩ ra: cho dù nó là cái quái quỷ gì thì chắc nó chỉ xuất hiện vào một giờ nhất định nào đó. Lần trước, tôi cảm thấy sự hiện diện của nó vào lúc mặt trời lặn.

Tôi quyết định sẽ trở lại vào khoảng thời gian này. Nghĩa là, tôi còn nguyên cả một ngày dài mà chẳng phải làm việc gì đặc biệt. Tôi chẳng khoái chuyện này chút nào. Các bạn biết đấy, điều hâu dành gần như toàn bộ thời gian cho việc săn mồi.

Còn như tôi, Tobias trước đây, lúc nào không tới trường thì tôi dùng phần lớn thời gian rảnh để coi TV, đi lang thang trên phố, làm bìa tập, đọc sách... Tất cả những thứ đó giờ tôi khó có thể làm được. Tôi nhớ trường học, cho dù ở trường tôi thường xuyên bị bọn đầu gấu bắt nạt. Nhưng tôi không mấy nhớ nhà. Các bạn biết đó, từ khi ba mẹ tôi chết, chẳng có ai thực sự yêu thương tôi. Tôi bị đá qua đá lại giữa ông cậu và bà dì ở hai đầu của đất nước. Cả hai, không ai thực lòng lo cho tôi. Chắc là họ chẳng nhớ gì tôi đâu. Tôi đã nhờ Jake gửi một bức thư cho cậu tôi, nói rằng tôi đã về nhà dì. Cậu và dì tôi, mỗi người đều nghĩ tôi ở nhà người kia.

Tôi không biết cái “mánh” này kéo dài được bao lâu thì họ nhận ra tôi chẳng ở nơi nào cả.

Tôi đoán nếu họ biết chuyện đó họ sẽ gọi công an, báo là tôi bỏ nhà đi bụi đời. Hay biết đâu chừng họ cũng chẳng thèm quan tâm.

Nói tóm lại: tôi sẽ làm gì nguyên ngày hôm nay? Đã vài tiếng đồng hồ, tôi cứ nổi lênh bênh trên cao, ngay dưới các đám mây. Đành chịu thua thôi. Để lần khác vậy.

Tôi nghiêng cánh, chỉnh lại cái đuôi quay sang hướng nhà Rachel. Biết đâu nhỏ cũng đang buồn chán lẩn quẩn trong nhà.

Nhưng rồi nó tới.

Xa trên đầu tôi cỡ ngàn rưỡi mét, một đợt sóng lan toả trong không khí. Một sự trống rỗng, một cái hố nơi không thể nào có hố.

Tôi phản ứng tức khắc. Tôi phải đến gần nó.

Tôi vỗ cánh cho đến khi ngực và vai mỏi dừ. Nhưng vật đó di chuyển quá nhanh, và nó lại ở quá cao.

Nó bỏ tôi lại đằng sau xa lắc, cùng một đợt sóng không khí và những cái rung động trong vòm trời. Nó đang di chuyển treo hướng khác bữa qua. Nó đang hướng tới các dãy núi.

Và rồi... có một đàn ngỗng bay theo hình chữ V. Độ một chục con ngỗng lớn đang bay với tốc độ chóng mặt, đâm xuyên qua không khí để mở đường như chúng vẫn thường làm. Ngỗng là loài lúc nào cũng khẩn trương như đang đi làm nhiệm vụ. Như thể chúng muốn nói: "Tránh đường ra, chúng tôi là ngỗng đây. Chúng tôi sắp đi ngang"

Đàn ngỗng lao thẳng đến vùng trời xáo động.

Thình lình, con ngỗng đầu đàn bị gãy gập y như vừa tông vào xe tải. Cánh nó sụm xuống, nhưng nó không rơi xuống đất.

Nó trượt ngang, lặn lốc và co giật như vừa bị vút lên nóc một chiếc xe lửa đang xả hết tốc lực.

Phần lớn các con ngỗng khác đều chịu chung số phận. Chỉ một hai con tránh thoát kịp thời. Ngỗng là loài không được lanh lợi cho lắm.

Làn sóng vô hình đã va vào đàn ngỗng đang bay và nghiền nát chúng. Chúng lặn lốc và trượt dọc theo một bề mặt rắn vô hình. Và mỗi khi một con ngỗng bị đụng tôi lại thấy loáng lên ánh thép màu xanh xám.

Làn sóng đi qua. Đàn ngỗng rơi lả tả, lớp chết lớp bị thương.

Nó lạnh lùng bay tiếp. Cũng phải thôi, việc gì bọn Yeerk phải quan tâm đến dăm ba con ngỗng đó chứ?

Vâng, tôi biết chắc đó là bọn Yeerk.

Và cái mà tôi thấy, nhưng không thật sự thấy, chính là một con tàu của bọn Yeerk.

CHƯƠNG 5

“Dễ hiểu thôi” Marco ra dáng nghĩ ngợi “Bọn Yeerk chắc phải có khả năng nguy trang nào đó. Giống như công nghệ chống ra-đa, có điều là tối tân hơn”.

Cả bọn tập trung ở vựa lúa nhà Cassie. Ba Cassie luôn đi vắng vào buổi chiều. Và đó là một trong những nơi ít ỏi tôi có thể tới mà không hề bị lộ.

Đó là một vựa lúa kiểu cổ điển, nhưng lại có những dãy lồng sạch sẽ sắp ngay ngắn dưới hàng đèn huỳnh quang. Có những vách ngăn tách các lồng chim khỏi khu chuồng ngựa. Nhiều vách ngăn khác tách riêng đám gấu trúc, các loài thú túi, chó sói, khỏi mấy con ngựa dễ hoảng. Sàn vựa có những đường ống chằng chịt, xô chậu lỏng chỏng, và rơm rạ vương vãi khắp nơi. Có những biểu đồ trên mỗi chuồng thể hiện tình trạng của con thú và biện pháp điều trị.

Nơi này thường ồn ào bởi tiếng chim líu lo, tiếng ngựa hí, tiếng gấu trúc đùa giỡn với thức ăn của chúng.

Tôi ném cái nhìn đượm chút lo lắng về phía một cặp sói, một cái một đực. Một con bị trúng đạn, con kia ăn phải chất độc do một nông trang viên bỏ ngoài đồng. Chó sói là loài mới xuất hiện ở nơi này. Các chuyên gia về thú hoang đã thả vài con sói vào khu rừng gần đây.

Chó sói luôn khiến điều hâu khiếp hãi.

“Bọn mình đã thấy được tàu của bọn Yeerk mà” Rachel hoài nghi “Mình đã thấy mấy chiếc Con Rệp và chiếc Lưỡi Rìu” Nhỏ đứng tựa vào cái lồng nhốt con chim cu bị thương. Con chim đang lom lom nhìn tôi đầy ngờ vực.

“Phải, nhưng mấy cái tàu của bọn Yeerk bọn mình thấy đều đang đậu hay chuẩn bị hạ cánh” Jake góp ý “Chắc là khả năng tàng hình không hiệu lực khi tàu của chúng ở gần mặt đất. Nếu vậy thì Marco có lý. Chúng có khả năng tàng hình”

<Đó là tàu của bọn Yeerk> tôi khẳng định.

“Sao cậu dám nói chắc?” Cassie hỏi. Nhỏ đang lui cui làm việc trong lúc bọn tôi trò chuyện. Nhỏ đang cạo một cái lồng chim rỗng bằng bàn chải và nước xà bông.

<Thì nó đúng là vậy mà> tôi ngoan cố <Mình... mình có linh cảm như thế. Với lại, nó có vẻ bực lắm, bực hơn bất cứ chiếc máy bay bực nào. Nó to ghê lắm. Giống như một con tàu thứ thiệt, ý mình là tàu đi biển ấy>

“Vấn đề ở chỗ bọn mình phải làm gì với nó đây?” Jake hỏi. Dĩ nhiên, tôi biết nó đã xác định sẵn trong đầu phải làm gì. Nhưng Jake không ưa bị coi là thủ lĩnh, mặc dù tôi nghĩ về nó đúng như thế. Nó bao giờ cũng để mọi người nêu ý kiến trước đã.

<Mình muốn tìm hiểu xem nó đang làm gì> tôi nói <Lần đầu, mình có cảm giác nó rời khỏi các dãy núi. Lần thứ hai, nó bay ngược lại. Nó lại bay quá thấp, rất dễ đụng núi. Vì vậy mình đoán nó đang làm gì đó ở trên núi”

Rachel gật đầu: “Nghe có lý!”

Marco nhíu mắt “Núi hả? Dân ngoại ô các cậu có bao giờ lên núi chưa? Núi lớn lắm đó. Dù con tàu có bực cỡ nào, nó vẫn trốn được ở hàng vạn nơi khác nhau trên núi”

“Cho nên bọn mình phải bắt tay vào việc tìm kiếm ngay lập tức” Rachel hăng hái nói.

Jake quay sang Cassie.

“Cassie? Cậu nghĩ sao?”

Cassie nhún vai.

“Tớ cảm thấy bọn mình làm vậy là quá đủ rồi. Này nhé, bọn mình đã tấn công vào Vững Yeerk, mém nữa là chết. Bọn mình đã đột nhập vào nhà lão Chapman và Rachel đã bị tóm... Một lần nữa lại mém chết. Theo tớ, vấn đề là bọn mình sẽ còn trải qua bao nhiêu rủi ro nữa? Bọn mình sẽ còn mém chết thêm bao nhiêu lần nữa?”

Tôi thấy rõ rằng Marco chùng hững. Đùng một cái, Cassie như ngã về phe nó... “Đúng! Chính xác! Tớ cũng định nói vậy. Tại sao bọn mình phải đâm đầu vào chỗ chết chứ?”

Nhưng Cassie lập tức cắt ngang mạch hân hoan của nó.

“Ý mình là, mặc dù vậy, mình vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn loài người bị bọn Yeerk biến thành nô lệ” Cassie nhỏ nhẹ nói “Có thể đó là ý nghĩ của riêng mình...” Nhỏ nhún vai “Vấn đề là mình đã có cái quyền năng ấy” Nhỏ lại nhún vai nói tiếp “Mình không thể không làm gì”

“Coi, họ đâu phải chỗ bà con hay quen biết gì mình” Marco cố vớt vát “Họ hồng phải bạn bè tớ, cũng hồng phải gia đình tớ” Nó len lét đưa mắt nhìn Jake. “Bọn mình cũng đã cố hết sức để cứu anh Tom. Vậy thì có gì tớ phải xả thân cho những người xa lạ? Đừng tưởng bọn mình sẽ được may mắn hoài. Các cậu hiểu ra chưa? Sớm hay muộn, bọn mình sẽ phải xa nhau. Sớm hay muộn bọn mình sẽ đứng xúm xít nơi đây mà khóc, bởi vì Jake hay Rachel hay Cassie hay Tobias mất mạng...”

“Cậu thì biết cái gì?” Rachel bùng nổ “Mình chán phải ngồi thuyết phục cậu lắm rồi. Cậu muốn chuồn chứ gì? Tốt, cứ việc xéo đi!”

“Ê nè, Rachel, cậu thì làm được quái quỷ gì mà đòi cứu loài người” Marco hét lại “Đâm đầu vào chỗ nguy hiểm ấy hả? Mình hiểu vì sao cậu với Tobias lao đầu vô cứu con chim đó rồi. Bộ tưởng làm vậy là cứu thế giới hả? Các cậu chỉ cứu được mấy con chim ngu ngốc thôi”

Marco chợt nhận ra nó đã đi quá xa. Thế là nó nín bật. Mấy đứa kia nhìn tôi vẻ ân hận. Rachel thì hằm hằm nhìn Marco.

<Cho đến bây giờ> tôi nói <Cho đến tận hôm nay, chỉ có một đứa trong bọn mình bị thiệt hại. Đó là mình. Nhưng mình quyết không bỏ cuộc. Mình không là sếp của ai cả. Sáng mai mình sẽ đến các dãy núi. Các cậu ai muốn làm gì thì tùy>

“Mình sẽ đi cùng cậu” Rachel nói không chút đắn đo.

Cassie khẽ gật đầu.

Jake cười láu lỉnh “Cậu nói cậu không phải là sếp, nhưng mình thì mình theo cậu đấy”

Marco lắc đầu “Không” nó nói.

“Tùy cậu thôi” Rachel nói mát.

“Ý mình không phải vậy” Marco nổi sùng “Mình nói không, là không đi buổi sáng. Ngày mai là ngày học. Nếu cả lũ bọn mình bỏ học cùng một ngày rồi sau đó bọn Yeerk gặp chuyện gì, bộ các cậu tưởng lão Chapman không biết ghép hai sự kiện lại sao?”

Jake nhướn mày “Marco nói đúng đó. Bọn mình nên đi sau buổi học” Nó nhìn mấy đứa kia gật đầu.

Tôi chẳng khoái tí nào vì Marco đã đúng. Mà nó nói đúng thiệt. Nó có thể là cái gai trong mắt tôi, nhưng nó là một đứa rất thông minh.

Điều này khiến tôi hơi lo lắng và thấp thỏm. Biết đâu nó cũng nói đúng những chuyện khác?

Bọn tôi sẽ còn trải qua bao nhiêu rủi ro nữa cho đến lúc thất bại? Bao lâu nữa năm đứa bọn tôi chỉ còn lại bốn? Hay còn hai?

Hoặc chẳng còn đứa nào?

CHƯƠNG 6

Jake đã từng hoá thành chim ưng Peregrine (chim ưng đi săn). Marco và Cassie từng biến thành ó biển. Rachel thì từng là đại bàng đầu bạc. Vậy là cả đám bọn tôi đều bay được lên núi.

Nhưng ở cái xứ này có đến hàng triệu người mê chim. Họ là những người hiền lành nên chẳng bao giờ hại chim và cũng không săn chim. Họ chỉ khoái ngắm chim bay hoặc chim làm tổ.

Những nhà điều học nghiệp dư này sẽ lấy làm lạ, rất lạ, nếu họ thấy một con điều hâu đuôi đỏ, một con đại bàng đầu bạc, một con chim ưng và hai con ó biển tự nhiên bay cùng nhau như đi làm nhiệm vụ chi đó. Và một số người mê chim có thể chẳng hiền lành chút nào... vì đã bị mượn xác.

“Coi, mấy người mê chim kìa!” Marco khụt khịt mũi, nặng nề dẫm lên thảm quả thông để đi sâu vào rừng. “Lẽ ra bọn mình có thể bay, nhưng không được. đành phải đi bộ thôi. Ba chục cây số chứ ít sao”

Trang trại nhà Cassie có những khu đồng cỏ rộng lớn giáp ranh với rừng quốc gia. Rừng quốc gia thì trải dài mùt mắt. Nó khởi đầu từ rìa thành phố lên tuốt các rặng núi. Khu rừng có đầy các cây thông, sồi, du, bu-lô. Đích thực là thiên nhiên hoang dã. Hàng vạn héc-ta chứ chẳng chơi.

“Coi nào, Marco” Cassie nhẹ nhàng dỗ dành “Đây là cơ hội để bồ thử một lối thú mới mà”

“Đúng đó” Jake cũng ra sức dỗ ngọt “Thay vì bồ ở nhà làm bài tập toán, thì thử biến thành sói coi. Đừng nói với mình là bồ khoái ngồi giải mấy cái phương trình hơn”

“Để coi đã” Marco lưỡng lự “Làm toán hay biến thành chó sói đi lòng bọn người ngoài Trái Đất? Chắc tớ phải hỏi cô chủ nhiệm xem cổ nói gì. Chắc cổ sẽ cho vài lời khuyên tốt”

Vì chuyện hoá chim bay lên núi chẳng phải là một ý hay, mấy đứa nó đã tìm một lối thú khác có thể đi xa và nhanh ở trong rừng. Mà ở vừa lúa nhà Cassie thì có hai con sói bị thương...

Jake ngừng lại, ngó quanh một hồi rồi tuyên bố :”Chỗ này tốt rồi”

Bọn tôi đang ở sâu trong rừng cỡ vài trăm mét. Tôi đậu trên cành thấp của một cây sồi khổng lồ. Con điều hâu trong tôi ghi nhận ngay sự hiện diện của một con sóc ở cách vài cành phía trên. Con sóc bắt đầu chí chóc cái ngôn ngữ báo động kiểu sóc: Nguy hiểm! Nguy hiểm! Điều hâu! Điều hâu!

Tôi lờ mắt nhìn nó một cái. Nó giật bắn người, riết chặt quả sồi đang ôm vào ngực, rồi phóng chạy thục mạng.

“Điều tớ cóc chịu nổi là phải làm một con sói cái” Marco càu nhàu.

“Bọn mình đã có một sói đực, một sói cái” Cassie đã giải thích có đến chục lần. “Nếu hai cậu biến thành sói đực cả thì bọn mình sẽ có hai con đực. Mà hai sói đực thì thế nào cũng sẽ

choảng nhau để giành quyền thống soái”

“Mình kiểm chế được mà” Marco khẳng khái.

“Marco, cậu và anh Jake chưa phải là sói mà đã từng cự nhau để giành quyền chỉ huy rồi” Rachel nhận xét.

“Rachel nói đúng đó” Cassie rầu rĩ nói “Mình e rằng tập tính nguyên thủy của giống đực ở các cậu sẽ làm chậm bước của bọn”

“Nè, khi mình biến thành con dã nhân, mình vẫn kiểm soát được bộ não của nó mà, đúng không nào?” Marco vẫn ương ngạnh.

“Phải rồi, Marco” Rachel nháy mắt. “Nhưng hồi đó khác, giờ khác. Cậu và con dã nhân đâu có khác nhau mấy”

Cassie và Rachel len lén đập tay nhau khoái chí.

“Vô duyên” Marco lầu bàu.

“Ta quảng đồng tiền đi, khỏi phải cãi lộn” Jake nói “Đây nè, mình con đực, cậu con cái. Vào việc đi thôi.”

“Cho tớ coi lại đồng tiền” giọng Marco đầy nghi ngờ.

Jake nhoen cười “Vào việc thôi. Cassie, bồ có muốn thử trước để biết nó ra sao không?”

Bọn tôi đã có những kinh nghiệm ớn xương sống rằng việc biến hình có thể gây những xáo động lớn. Jake từng biến thành thần lùn và nó hầu như chưa từng dứt được cái óc sợ sệt của con vật này. Tương tự, Rachel đã biến thành chuột chù và đến giờ nhỏ vẫn còn gặp những cơn ác mộng dính đến tập tính của chuột chù: luôn sợ sệt và, tệ hơn nữa, khoái ăn côn trùng và thịt thối.

Jake cũng đã từng biến thành bọ chét. Theo nó kể thì đầu óc nó tự nhiên như trống rỗng. Giống như bị kẹt trong một trò chơi video tệ hại và cũ rích, không cách chi thấy đường. Não bọ chét đơn sơ thấy sợ.

“Được, để mình thử xem” Cassie nhắm mắt lại và tập trung. Nhưng rồi nhỏ lại mở mắt ra “Khoan đã. Trước hết mình phải thay bộ đồ biến hình. Mình không muốn bị kẹt trong đồng quần áo”

Nhỏ cởi đồ mặc ngoài ra, chỉ để lại bộ quần áo bó sát người, rũ đôi giày ra rồi dậm chân đất lên các quả thông.

Thay đổi đầu tiên là mái tóc của nhỏ. Từ màu đen và rất ngắn, tóc nhỏ chuyển sang màu bạc và hơi xù trong vòng có mấy giây, lan xuống cổ, vai, lưng. Một bộ lông dài và xù.

Rồi cái mũi u ra.

Tôi rùng mình.

Thật không dễ gì mà quen được cái cảnh người hoá thú. Nó là cái gì đó xông thẳng từ địa ngục, mặc dù Cassie hình như có năng khiếu trong vụ này. Nhỏ không bao giờ gây sốc mạnh như mấy đứa kia. Tôi đoán đó là vì nhỏ quá gần gũi với thú vật. Có lẽ nhỏ có một cảm xúc đặc

biệt với loài thú.

Mặc dù vậy, khi cái mõm sói u ra từ mặt nhỏ, thì đó vẫn là một khung cảnh khó coi.

Tai nhỏ đầy lông và trở nên nhọn hoắt. Rồi chúng trượt lên đầu, gần như chạm nhau ở phần đỉnh.

Mắt nhỏ từ màu nâu đen chuyển sang màu vàng nâu.

Khấp mình nhỏ, một lớp lông thể chỗ dần chiếc áo bó sát màu hồng sáng xen kẽ xanh. Một cái đuôi thình lình phòi ra từ phía sau. Tôi nghe tiếng xương nhỏ kêu răng rắc trong khi sắp xếp lại. Các chi trước của nhỏ co lại. Các chi sau dài ra. Các ngón tụt cả vào và biến mất, chỉ để lại những cái móng đen ngắn cùn.

Một tiếng gầy nghe thót cả tim diễn ra cùng lúc đầu gối nhỏ bẻ gập lại. Chân nhỏ teo đi và mọc đầy lông. Bất chợt nhỏ ngã đổ ra trước, không đứng thẳng được nữa.

Tất cả diễn ra trong chừng hai phút.

Cassie giờ đây là một con sói.

“Bồ thấy thế nào?” Jake hỏi.

Nghe tiếng Cassie giật bắn người, quay phắt lại đối mặt với Jake. Con sói nhe nanh ra cất tiếng sủa cảnh cáo đáng sợ có thể khiến bất cứ tên Taxxon nào cũng phải rụt lại.

Nó có những chiếc nanh thật ấn tượng.

“Tất cả đứng yên, đừng ngộ nguậy” Jake nói.

“Đúng đó!” Marco tán đồng. “Đứng yên thật yên đó nha. Bởi vì mấy cái nanh đó bụi thật bụi.”

Cả bọn đứng bất động. Đứa nào cũng đã có ít nhiều kinh nghiệm và biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Trong cái đầu sói, Cassie đang đấu tranh để kiểm soát bản năng hoang dã của sói.

<Xin lỗi> cuối cùng Cassie lên tiếng bằng ý nghĩ <Mình kiểm soát nó được rồi>

“Bồ chắc không đó?” Rachel thấp thỏm.

<Chắc mà. Mình ổn rồi. Mình thấy... thật là tuyệt! Mình nghe nhạy lắm. Waaa! Cái mũi của mình nữa. Tuyệt vời, không chê được. Mình chưa từng biến thành con thú nào có mũi thính như vậy>

“Và tớ thấy rất mừng vì đã bôi sẵn thuốc khử mùi” Marco chọc ghẹo.

<Ai ăn thịt heo xông khói bữa điểm tâm hôm nay thế?> Cassie xoay xoay cái đầu sói của nó đánh hơi khắp mọi hướng <Rachel hả? Mình tưởng bồ quyết định ăn chay rồi mà!>

Marco cười khanh khách khi bắt gặp vẻ tên tò của Rachel “Ô, bị bố trác vì Cassie - mũi thính rồi nhé!”

“Thôi, lẹ đi!” Jake nói. “Cái đồng hồ - hai giờ bắt đầu chạy rồi đó. Tích-tắc, tích-tắc”

Từng đứa một, bọn nó len lén liếc qua tôi. Tôi là một lời nhắc nhở sống động về những gì sẽ

xảy ra nếu ở trong lồng thú quá lâu...

CHƯƠNG 7

Tôi đang ganh tị.

Đồng ý, nếu bị kẹt trong lồng thú, tôi vẫn tin rằng điều hâu là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

Tuy vậy, tôi vẫn ganh tị. Các bạn của tôi đang thực sự thích thú khi được biến thành sói. Tôi đoán đó hẳn phải là một thể nghiệm rất lạ lẫm.

Tôi bay trên cánh rừng, lướt qua các ngọn cây, trong lúc bọn nó chạy bên dưới. Bọn nó chạy rất nhanh nên tôi chẳng dễ gì theo dõi. Không phải vì tốc độ bọn nó quá cao, mà là vì bọn nó không lúc nào ngừng nghỉ. Bọn nó cứ chạy đều đều ở tốc độ chừng ba chục cây số giờ, vượt qua những thân cây đổ, len lỏi những rừng cây, bụi rậm. Chẳng có gì làm bọn nó chậm lại.

Thật ra, nói vậy cũng không hoàn toàn đúng. Có hai thứ làm bọn nó chậm lại đôi chút.

Thứ nhất là Jake. Nó là con đực thống soái. Nếu trong bầy sói, người ta sẽ gọi nó là “con đầu đàn”. Do đó mà nó có một trọng trách sói phải thực hiện.

<Jake, anh phóng uế bao nhiêu lần cho đủ đây?> Rachel càu nhàu sau lần dừng thứ năm của Jake.

<Anh... anh cũng không biết nữa. Anh thấy có nhu cầu làm việc đó thường xuyên> Jake bối rối thú nhận.

<Tại sao vậy? Chắc là trước khi đi anh uống soda nhiều quá chứ gì?>

<Anh không biết> Jake nói <Anh thấy lúc nào cũng mắc tiểu>

<Bồ đang để lại dấu vết> Cassie giải thích <Bồ đang đánh dấu lãnh địa của bồ>

<Thiệt hả?>

<Chứ sao. Chuyện thường thôi mà. Sói đầu đàn là vậy. Mình đọc thấy trong cuốn sách viết về sói ở nhà mình. Mặc dù vậy, mình vẫn thấy lạ>

Việc thứ hai làm giảm tốc độ bọn nó là đôi khi, đương không, cả lũ dừng lại hòa nhau tru lên. Chính Jake là đứa đầu tiêu. Vụ này làm cả bọn ngạc nhiên, kể cả Jake.

“WWWUuuuuuuuuu.wwwwuuuuu!”

<Quái quỷ...> Marco mới toan la lên thì cái mồm nó đã hoà điệu theo hồi nào.”WWWuuuuu wwwuuuu!”

Cassie và Rachel chẳng đợi đến phiên “Wwwwuuuuu Wwwwuuuu!”

Tôi nghe tiếng tru liền quay phắt lại, bay về hướng bọn nó. <Mấy cậu làm trò khỉ gì đấy?> tôi hỏi. <Bọn mình đang gấp. Các cậu chỉ ở trong lồng thú được có hai tiếng. Mất thời gian cho việc

tru tréo làm gì?>

<Mình không biết> Jake bẽn lễn nói <Tự nhiên mình thấy làm như vậy là một ý hay>

<Anh Jake khởi đầu là tự nhiên mình... mình cảm thấy phải hòa theo> Rachel nói.

<Theo mình, đó là cách cảnh cáo mấy con sói khác rằng bọn mình đang ở đây, để tránh đụng phải những bầy khác và cản lộn nhau> Cassie giảng giải. Nghe có lý ra phết. Thế nhưng chính Cassie cũng đã ngửa cổ, chĩa cái mõm lên trời mà tru lên như một đứa ngốc.

Tôi vỗ cánh, vọt ra từ các tán cây.

Thành phố và khu ngoại vi giờ đây đã lùi xa lắt sau lưng tôi. Bọn tôi đã đi được khá xa trong một giờ đồng hồ. Lúc này cùng khoảng thời gian tôi phát hiện chiếc tàu tàng hình lần thứ hai, khi nó đang hướng về phía các dãy núi.

Tôi lại sà xuống các ngọn cây <Cứ chạy đi nhé! Mình bay lên quan sát một vòng thử coi sao!>

<Cẩn thận đấy!> Rachel dặn dò.

Tôi bay vòng qua một ngọn cây, rồi đập cánh vút lên phía mặt trời. Tôi dùng hết năng lượng, cố sức bay lên thật nhanh. Sự vận động giúp tôi phần nào khuây khoả. Khó mà thương thân trách phận trong khi đang thực hiện một bài thể dục nặng.

Một hồi sau, tôi bắt được một luồng khí nóng tuyệt vời và bay lên dễ dàng. Tôi vẫn thấy đàn sói bé xiu ở bên dưới đang lăm lũi chạy băng qua các lùm cây.

Tôi cố thử hình dung nếu là sói thì sẽ như thế nào. Những mùi vị lý thú. Những âm thanh tuyệt hảo. Tất cả cái sức mạnh đầy tự tin những chiếc nanh sắc lẹm, trí thông minh lạnh lùng.

Sau này, có lẽ tôi sẽ hỏi Jake hoặc Rachel về việc đó.

Và rồi mày sẽ hỏi bọn nó cảm thấy làm người như thế nào. Có khi bọn nó cũng mô tả cho mày nghe đấy. Tôi cay đắng nghĩ.

Thôi đi, Tobias. Tôi tự ra lệnh. Thôi ngay lập tức!

Tôi có cảm giác rằng nếu tôi buông lỏng cho sự thương thân thì điều đó sẽ tiếp diễn hoài hoài.

Tôi dôi dôi mắt sắc lẹm lên bầu trời, nhưng hình như bây giờ hãy còn quá sớm để con tàu ấy xuất hiện. Tất nhiên là nếu như nó tới. Không có lý do gì để cho rằng nó phải có một lịch trình đi lại chính xác.

Và rồi, tuốt bên dưới, có gì đó chột khiến tôi chú ý.

Đó là một đoàn xe tải và xe Jeep đang bò trên một con đường hẹp, ngoằn ngoèo và đầy bụi bặm. Khoảng năm chiếc. Các xe này đều mang phù hiệu kiểm lâm và có vẻ rất vội vã.

Chúng hướng tới một cái hồ mà tôi mới nhận ra khi bay lên cao. Đến bờ hồ, chúng rời khỏi con đường. Tôi sững sốt nhận ra hơn chục người mặc đồng phục nhảy khỏi các xe tải và bắt đầu lao vào rừng.

Họ đều mang theo súng. Nhưng đó không phải là súng thường hay súng lục. Tôi thấy họ rất

rõ. Họ mang theo súng máy.

Bất chợt... Có chuyển động trên bầu trời! Cái quái quỷ gì...

Ở bên trái tôi xuất hiện hai chiếc trực thăng bay xà quần trên đầu các ngọn cây, cách chừng vài tấc. Chúng bắt đầu lượn vòng vòng quanh hồ. Cả hai trực thăng này cũng mang phù hiệu kiểm lâm.

Có chuyện rồi, tôi tự nhủ. Mấy người này không hành động và di chuyển như dân kiểm lâm. Họ di chuyển như quân đội.

Khoảng sáu người có vũ trang vây quanh một đốm màu vàng tươi. Đó là một chiếc lều.

Hai người - có vẻ là học sinh - đang nấu nướng gì đó trên ngọn lửa nhỏ cạnh lều.

Tôi nhận ra những biểu hiện kinh ngạc và sợ hãi khi họ bất chợt nhận thấy mình bị bao vây bởi sáu người mang vũ khí tự động.

Hai người cắm trại bị dẫn lại chỗ chiếc xe tải gần nhất, rồi chiếc xe vọt đi rất nhanh.

Tôi không biết bọn họ nói gì với hai người cắm trại.

Có thể bọn họ bảo rằng có một tên tù vượt ngục nguy hiểm ở khu vực này. Hay họ nói đang có đám cháy rừng. Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi chỉ biết rằng hai người cắm trại đã bị lôi ra xe mà chẳng kịp biết chuyện gì đến với mình.

Hai chiếc trực thăng vẫn tiếp tục lượn lơ quanh hồ. Rồi chúng hạ xuống một bãi đất quang bẽ ở tuốt mé hồ bên kia, cách chừng ngàn rưỡi mét. Khá xa, ngay cả với cặp mắt điều hâu của tôi, dưới ánh sáng chiều tà. Nhưng tôi vẫn thấy thứ đang chui ra từ hai chiếc trực thăng đó.

Chúng nhảy cóc ra, từng tên, từng tên một.

Mỗi tên cao đến hai mét một. Những sinh vật ghê rợn nhất mà bạn có thể chưa từng thấy. Những cái sừng sắc lẹm, dài dễ đến ba tấc, nhô ra từ những chiếc đầu rắn. Thêm nhiều thanh cự ở khuỷu tay, cổ tay, đầu gối. Những cái cẳng như của loài khủng long bạo chúa.

Một toán biệt kích của bọn Yeerk!

Những chiến binh Hork-Bajir!

CHƯƠNG 8

<Bọn Hork-Bajir!>

Tôi thấy bọn chúng lần đầu tiên ở khu công trường. Hồi đó tôi hãy còn là người. Đó là lúc Visser Ba dọa nạt ông hoàng Andalite sa cơ. Năm đưa tôi co quắp trốn phía sau bức tường thấp. Một tên Hork-Bajir đã từng ở cách chúng tôi có một mét.

Ông hoàng Andalite bảo rằng dân Hork-Bajir trước đây từng là những kẻ tốt. Dù có vẻ ngoài

đáng sợ, họ đã từng là một giống dân hiền lành.

Nhưng giờ đây toàn bộ dân Hork-Bajir đều đã bị mượn xác. Mỗi người bọn họ đều đang mang một tên Yeerk nhóp nhúa ở trong đầu. Và họ không còn hiền lành nữa.

Tôi vòng ngoặt lại. Tôi phải báo cho mấy đứa kia. Tôi bay qua một nhóm kiếm lâm và sà xuống đủ gần để xem đồng hồ của một gã trong số đó. Các bạn tôi đã biến hình hơn một giờ đồng hồ.

Tuyệt! Còn thời gian, mà bọn Hork-Bajir thì đã sẵn ở đây.

Tôi nhanh chóng lần ra bầy sói. Chúng đang hì hục chạy, không mệt mỏi, chỉ dừng lại mỗi lần Jake phóng uế.

Tôi lao xuống bọn nó. Ngay trên đầu bọn nó, tôi cất tiếng thật thanh.

“Yow! Yop! Rrawr!”

Chúng sửa vang và chạy tản ra. Jake nhe nanh ra dọa tôi.

Tôi đậu lên một thân cây mục đổ.

Lập tức, giống như theo mệnh lệnh, mấy đứa kia quây thành vòng, vây lấy tôi. Năm đứa nó hành động y như một đàn sói đang vây mồi. Cái lỗi này khiến cho tôi nhớ ngay đến bọn Hork-Bajir.

<Ê nè, tớ đây mà, thoải mái coi!> tôi nói.

Không có tiếng trả lời. Jake phát ra một hiệu lệnh cho một trong mấy đứa còn lại.

Khoan, chờ chút. Năm? Tại sao lại năm con sói?

Jake, vốn không còn thực sự là Jake, chồm lên tôi.

Tía ơi!

Chó sói thường không tấn công người, nhưng chúng chắc chắn không tha một con chim nếu bụng chúng chưa no. Và nếu có một thứ gì trên đời này bạn không nên thấy thì đó chính là một đàn sói đói nhe những chiếc nanh vàng khè, mắt đỏ ngầu và lông dựng ngược, đang chồm lên vỗ bạn.

Tôi đập cánh trời chết.

Con sói đực to xác nhất tấp huyệt một cái. Mém nữa là dính. Nhưng đám còn lại vẫn vây chặt lấy tôi.

Tôi lại vỗ cánh túi bụi và bắt đầu bay lên, nhưng cũng chỉ nhích được có vài phân. Tôi bay là đà trên thảm cỏ thông, đôi cánh đập loạn xạ, sau đuôi là năm con sói dữ đang bám riết.

SWUUUM! Tôi bắt được một làn gió ngược rất nhẹ, nhưng đó là tất cả những gì tôi đang cần.

Tôi đã ở trên cao rồi nè! Tuốt trên trời, trong khi bầy sói tru lên tuyệt vọng và nghiền những chiếc hàm chắc khoẻ của chúng.

Mười phút sau, tôi tìm ra đàn sói thứ hai. Lần này thì tôi đếm. Bốn con sói.

Nhưng tôi vẫn thận trọng <Các cậu đó hả?>

<Còn ai vào đây nữa hả trời?> Marco hỏi lại.

<Đừng hỏi gì hết> tôi nói <Nghe nè, bọn mình gặp rắc rối rồi>

Tôi sà xuống một cành cây thấp cho đôi cánh nghỉ ngơi. Tôi vẫn còn run rẩy sau cuộc đụng độ với bầy sói thật.

<Có một cái hồ ở phía trước, gần đây thôi. Ở đó có đầy kiểm lâm mà hồng phải là kiểm lâm thật>

<Ờ, tớ cũng đánh hơi thấy mùi nước và cả mùi người nữa> Cassie nói.

<Sao cậu biết họ không phải là kiểm lâm thật?> Jake hỏi.

<Vì kiểm lâm thật không mang theo súng máy> tôi đáp <Vớ lại, họ không thể đi cùng với bọn Hork-Bajir>

<Bọn Hork-Bajir?> Cassie run rẩy hỏi <Ồ chắc không đó?>

<Sao lại không? Đâu dễ gì lộn được. Mấy tên kiểm lâm đang giải toả khu vực quanh hồ. Chúng tống khứ mấy người cắm trại nhanh như chớp... bằng cách dí súng vào họ>

<Lại bọn Hork-Bajir> Marco nói giọng ghê tởm <Sao mà tớ ghét cái giống này đến thế!>

Rachel lên tiếng:

<Cái hồ đó có phải nằm trên hướng cậu thấy con tàu lớn đi tới không?>

<Y boong> tôi đáp <Không biết con tàu đó ra sao, nhưng cá gì tớ cũng cá, nó đi tới đúng cái hồ đó đó>

<Và theo cách hành động của bọn Mượn xác kiểm lâm và đám Hork-Bajir, cậu phán đoán rằng con tàu đang sắp tới chứ gì?> Marco hỏi, vẻ nghi ngờ.

<Nghe này> tôi đáp <Mấy gã đó đều có vẻ như đã làm việc này nhiều lần trước đây. Có hiểu tớ muốn nói gì không? Nó giống như một công việc thường ngày. Chúng đang đón con tàu.>

<Bọn mình không còn nhiều thời gian ở dạng thú> Jake nói <Nhưng nếu để hụt mất cơ hội tìm hiểu chuyện này thì thật là xấu hổ>

<Em ủng hộ đến đó coi> Rachel nói.

<Cậu lúc nào chẳng ủng hộ chuyện nhào vô> Marco làu bàu. <Giá có lần nào cậu nói: "Ê, đừng nhào vô" thì tớ sẽ mừng hết biết luôn>

<Các cậu còn khoảng 40 phút nữa> tôi nhắc nhở <Cái hồ nằm cách đây chừng 5 phút>

<Tốt. Đi thôi! Nhưng nhớ là tiến nhanh rút gọn> Jake cảnh cáo. <Chỉ vừa đủ để coi đó là cái gì> Cả bọn chồm dậy. Jake đi đầu <Nhớ là phải hành động hết như chó sói>

<Biết rồi, vậy nên cậu nào trông thấy 3 chú heo con thì đừng quên làm một bữa lai rai> Marco đùa tếu.

Tôi lại bay lên, nhưng lần này ở sát cạnh bọn nó.

<Bọn kiểm lâm ở ngay phía trước đó!> tôi nói.

<Ờ, giờ thì mình đã ngửi thấy mùi của bọn chúng rất rõ> Rachel xác nhận. <Mình còn nghe được tiếng của chúng nữa đó>

<Tốt lắm, nhớ nè, chó sói luôn tránh người> Cassie dặn dò <Lắm lét một chút mới có vẻ bình thường>

Bốn đứa thận trọng đi bọc sau lưng bọn Mượn xác kiểm lâm. Nhưng tôi thấy chúng đã phát hiện ra mấy con sói - bạn tôi. Chúng có vẻ căng thẳng lên, nhưng lại dịu xuống ngay khi thấy rằng đó chỉ là một bầy sói lang thang.

Tôi quyết định bay lên cao một chút. Rủi thay, do không có luồng khí nóng thích hợp nào, tôi phải tự thân vận động để bay lên. Ở độ cao hàng ngàn mét, tôi vẫn nhìn thấy các bạn tôi và cái hồ. Nhưng rồi, một lần nữa, tôi có cảm giác có sự hiện diện của nó.

Tôi nhìn lên trên.

Một làn sóng vô hình. Những đợt sóng nhẹ làm lay động vòm trời. Nó đang ở đó! Nó đang di chuyển chậm chậm ở phía trên! Chậm hơn cả lúc trước!

Tôi nhìn kỹ lại.

Nó không còn tàng hình nữa.

CHƯƠNG 9

<**Đ**ừng để bị nghi ngờ, đừng hoảng> tôi gọi mấy đứa kia. <Nhìn lên thử coi>

<Chúa ơi!> Rachel hỗn hển.

<Nó...Nó to quá!> Cassie thốt lên.

Nó bự thật. Nhưng chữ bự ở đây cũng không đủ diễn tả.

Bạn có bao giờ thấy một con tàu chở dầu chưa? Hay một tàu sân bay? Tôi muốn nói bự là phải cỡ như thế. So với nó, ngay cả chiếc máy bay chiến đấu lớn nhất cũng chỉ như món đồ chơi.

Nó có hình thù một con cá đuối. Ở giữa là phần thân phình ra nhưng lại dẹp, với cặp cánh cong cong, gợn sóng ở hai bên hông. Trên các cánh là những chiếc ván lớn, giống như những cửa gió của máy bay tiêm kích, nhưng bự hơn nhiều. Cánh cửa gió ấy có thể hút một đoàn xe buýt dễ như chơi.

Cửa sổ chỉ thấy xuất hiện ở một chỗ phòng nhỏ nhỏ trên đỉnh. Phòng lái, tôi đoán thế. Tập trung nhìn vào đó, tôi thoáng thấy bóng dáng vài tên Taxxon.

Nhìn chung, đó là một con tàu khổng lồ, lớn không thể tưởng. Có cảm giác như là che khuất cả mặt trời.

Bất chợt, từ phía đuôi tàu, một cặp phi thuyền chiến đấu Con Rệp tòi ra ngoài.

Bọn tôi đã từng thấy chúng. So với phi thuyền thì chúng khá nhỏ bé. Bạn không thể nhét chúng vào garage, nhưng có thể đậu chúng trên bãi cỏ nhà bạn. Chúng trông giống như những con gián bằng kim loại với hai ngọn giáo dài đầy răng cưa từ hai bên hông chìa ra phía trước.

<Có bọn Con Rệp trên này nè> tôi báo cho mấy đứa kia <Một cặp>

<Bọn Con Rệp thì nhằm nhò gì> Marco nói <Chúng là cái thá gì so với cái con... cá mập đó>

<Bọn Con Rệp đang lượn quanh hồ. Tớ nghĩ chúng đang thám thính coi có gì bất trắc không>

<Nhớ đừng làm gì bất thường> Jake dặn dò.

Tôi ráng sức làm ra vẻ bình thường, như một con điều hâu vô hại. Nhưng chiếc tàu lớn vẫn làm tôi phát khiếp. Chưa từng có vật gì bự như thế mà bay được trên không.

Bất chợt, một trong hai chiếc Con Rệp trờ tới sát bên tôi. Nó bay thấp và chậm. Tôi nhìn qua cửa sổ. Một phi hành đoàn quen thuộc gồm một tên Hork-Bajir và một tên Taxxon.

Bọn Taxxon là giống Bị mượn xác đông thứ hai. Hãy hình dung một con sâu róm dài gấp đôi con người. Nó bự đến mức, bạn không cách chi vòng tay ôm cho xuể. Và chắc là bạn cũng chẳng mong ôm ấp cái thứ gớm guốc ấy làm gì.

Bọn Taxxon là những sinh vật trông nhớp nhúa, ghê tởm. Khác với bọn Hork-Bajir, bị bắt làm nô lệ ngoài ý muốn, bọn Taxxon này tình nguyện dâng hiến bộ não của chúng cho bọn ký sinh Yeerk. Chúng là đồng minh của bọn Yeerk. Tôi cóc biết vì sao, và tôi cũng chẳng muốn biết.

Chiếc Con Rệp băng qua, có vẻ chẳng quan tâm gì đến tôi.

Chiếc tàu lớn từ từ hạ xuống mặt hồ.

<Các cậu thấy rõ không? Hình như nó sắp đáp xuống hồ>

<Thấy rõ không ấy à? Không. Bọn tớ hoàn toàn mù tịt, chẳng hề thấy tí gì cái con tàu to bằng cả tiểu bang Delaware đó>

Khỏi nói cũng biết đó là Marco.

<Không thể tin nổi> Rachel thì thầm. <Thật không thể tin nổi>

<Các cậu biết đấy, tớ không khoái bị quan> Marco nói <Nhưng khi nhìn cái của nợ ấy, tớ có một linh cảm rất xấu về vận may của bọn mình. Bốn con sói và một con chim mà đòi chống lại con tàu bự cỡ tiểu bang Idaho!>

<Ừa, cậu mới nói nó to bằng tiểu bang Delaware mà?> Cassie sửa lưng.

<Nó làm quái gì ở đây vậy ta? Phải tìm hiểu mới được> Jake nói.

Bốn đứa nó đã ra tới bờ hồ và đang đi vơ vẩn như những con sói thực thụ. Nhưng bọn nó thỉnh thoảng lại cứ ngược lên nhìn con tàu khổng lồ. Tôi chợt thấy lo lo một tên Mượn xác nào đó - Người hay Hork-Bajir - phát hiện ra rằng mấy con sói này quan tâm tới chiếc tàu hơi nhiều.

<Nè, các cậu! Chính bộ dạng giùm coi. Bọn Yeerk sẽ không tha bất kỳ con thú nào có hành vi bất thường> tôi nói <Chúng đang săn tìm những người Andalite có khả năng biến hình>

<Tobias nói chí phải> Marco tán thành <Jake? Lại phóng uế nữa hả?>

<Ừ, đã lắm> Jake đáp.

Lại có chuyện xảy ra.

<Ê, coi kìa!>

Từ bụng con tàu tòi ra một chiếc ống thọc xuống nước. Rồi đến chiếc ống thứ hai, thứ ba.

<Trông y như ống hút> Cassie nhận xét <Bọn chúng uống nước chắc!>

Tôi nghe rõ tiếng hút nước ròn rọt. Cả vạn, có khi cả triệu lít nước, đang bị hút vào tàu.

<Hèn gì nó bự tổ chẳng> Marco cười ròn rã <Được đó! Các cậu biết gì hông? Bọn mình vừa phát hiện ra bọn Yeerk có một điểm yếu cực kỳ>

<Điểm yếu gì vậy?> Rachel thắc mắc. <Con tàu như vậy mà cậu dám nói có điểm yếu hả?>

Nhưng tôi hiểu ngay Marco muốn nói gì.

<Điều đó chứng tỏ là chúng có nhu cầu> tôi nói.

<Chính xác> Marco nói. <Nhưng cái cửa gió bự tổ chẳng ở bên hông theo tớ nghĩ là để lấy không khí. Chính vì vậy mà chúng bay rất xa trên khí quyển rồi mới hạ cánh. Đó là chúng hít ô-xy. Và bây giờ thì chúng đang hít nước.>

<Nó là một loại xe bồn!> Cassie thốt lên <Cả cái tàu khổng lồ này là một chiếc xe bồn!>

<Phải đó!> tôi nói <Chúng đưa không khí và nước lên tàu mẹ của bọn Yeerk ở ngoài quỹ đạo. Tớ nghĩ chúng cần Trái Đất để cung ứng nguyên liệu cho chúng>

<Ý, sao hổng giống trò chơi Star Trek chút nào. Trong Star Trek, bọn người ngoài Trái Đất biết chế tạo không khí và nước cơ mà> Marco đùa tếu <Khi nào còn ở trên quỹ đạo, bọn Yeerk còn cần hành tinh chúng ta để cung ứng không khí và nước. Tốt, tốt lắm! Tớ nghĩ đó là một dấu hiệu hy vọng đầu tiên.>

<Bọn mình gần hết thời gian rồi> Cassie nhắc nhở <Phải rời khỏi đây thôi>

<Được, nhưng mọi người nhớ phải bình thản nhé> Jake dặn dò <Phải làm như bọn mình đang lang thang săn nai hay con gì đó mà sói khoái ăn>

Cả bọn rút dần khỏi bờ hồ. Tôi nán lại phía sau. Tôi đâu cần phải lo hết thời gian.

Chiếc tàu của bọn Yeerk phóng ra một luồng nhiệt. Thế là tôi xoải rộng cánh để đón nó bay lên.

Hai chiếc Con Rệp vẫn bay là đà. Dọc bờ hồ, bọn kiểm lâm giả hiệu và vài tên Hork-Bajir vẫn tiếp tục tuần liểu.

Và rồi tôi bắt gặp nàng.

Tôi biết, dưới mắt người thì mọi con điều hâu đều giống nhau. Nhưng tôi lập tức nhận ra đó là nàng điều hâu mà tôi đã giải thoát ở bãi xe cũ.

Nàng cũng đang cười trên khí nóng, phía trên tôi chừng cả dặm. Chẳng suy nghĩ gì, tôi chỉnh lại đôi cánh và bay lên phía nàng.

Nàng nhìn thấy tôi. Tôi biết chắc điều đó. Điều hâu chẳng mấy khi bỏ sót những gì diễn ra ở xung quanh. Nàng biết tôi đang tiến lại gần phía nàng và nàng đang chờ đợi.

Không hẳn hai đứa tôi là bạn bè. Điều hâu không biết khái niệm “bạn bè”. Và nàng cũng không cảm thấy biết ơn tôi đã cứu nàng khỏi cảnh tù túng. Điều hâu không hiểu thế nào là biết ơn. Thật ra, trong đầu nàng chẳng mấy may có mối liên hệ nào giữa tôi và sự tự do của nàng.

Mặc dù vậy, tôi vẫn bay lên để gặp nàng. Tôi chẳng biết vì sao. Tôi thật sự không biết. Tất cả những gì chúng tôi có chung nhau chỉ là hình thức bên ngoài. Cả hai đứa tôi đều có cánh, có vuốt, có lông...

Tôi chợt thấy hoảng sợ. Tôi sợ nàng.

Thật là điên, vì tôi đang bay phía trên một con tàu của người ngoài Trái Đất to bằng cả thành phố, thế mà một con điều hâu cái lại làm tôi hoảng sợ.

Hay có lẽ không phải tôi sợ nàng điều hâu ấy. Có lẽ đó chỉ cảm giác của tôi trong khi bay lên gặp nàng trên bầu trời. Cảm giác thân quen, cảm giác như đang trở về nhà, cảm giác như tôi thuộc về nàng.

Tôi chợt thấy hãi hùng và ghê tởm.

Không. KHÔNG!

Tôi là Tobias. Tôi là người. Tôi không phải là chim.

Tôi giẫy ra, bay khỏi nàng điều hâu.

Tôi là người. Tôi là một thằng nhóc tên Tobias. Một thằng nhóc có mái tóc vàng bù xù. Một thằng nhóc có bạn bè là người, có những mối quan tâm của người.

Nhưng một phần trong tôi lại cất tiếng “Xạo! Xạo hết sức! Mày là một con điều hâu. Điều hâu chính là mày. Còn Tobias thì đã chết ngắc rồi”

Tôi đâm đầu bay xuống.

Tôi gập cánh lại, thả mình rơi thật nhanh. Nhanh! Nhanh nữa!

Và rồi, với cặp mắt mà Tobias không bao giờ có, tôi thấy đàn sói ở bên dưới.

Và tôi thấy cả mối nguy đang lù lù trước mắt chúng.

CHƯƠNG 10

Bốn đứa bạn của tôi đang quây lại, đứng bất động. Chúng gầm gừ, nảy lửa nhìn năm con sói đối địch.

Hai đàn sói đã đụng độ nhau. Giữa chúng là một con thỏ chết nằm thẳng cẳng. Chính đàn sói kia đã giết con thỏ. Các bạn của tôi vô tình đụng phải chúng. Giờ đây, hai con đực đầu đàn bị cuốn vào một trận chiến một mất một còn để giành quyền thống soái.

Một trong hai con đực đầu đàn đó là Jake, con kia là một con sói thứ thiệt.

Jake có trí thông minh của loài người, nhưng nói về chuyện đấu đá thì con sói kia có nhiều kinh nghiệm hơn. Jake chưa hề phải ngoi lên vị trí đầu đàn qua những trận chiến sống mái.

Tôi muốn cười mà không sao cười nổi. Tình huống hiện giờ thật lố bịch! Nhưng dẫu sao nó cũng giúp tôi quên đi con diều hâu cái, quên cái cảm xúc đã cuốn hút tôi về phía nó, đã hấp hồn tôi ngay cả khi những con tàu của bọn Yeerk đang lớn vồn đầy sát khí ở trên không.

Tôi giật bản mình: thời gian! Bọn nó đã bị chậm kể từ khi rời bờ hồ chạy về. Mất bao nhiêu thời gian rồi nhỉ?

Tôi sà xuống chỗ bọn nó.

<Các cậu làm quái gì thế?> tôi hỏi.

<Im mồm đi, Tobias!> Jake gắt gỏng nạt lại tôi <Bộ không thấy tình hình hay sao?>

<Thấy chứ! Các cậu chỉ việc nhường cho chúng là xong>

<Không được. Nếu tớ rút thì tớ sẽ tiêu ngay>

<Tiêu cái gì mà tiêu?> tôi la lớn <Cậu đâu phải là sói. Nó mới là sói. Hãy cứ để nó làm sếp bầy sói. Các cậu bị trễ thời gian rồi đó>

<Đâu đơn giản vậy> Cassie lên tiếng <Nếu Jake có vẻ nhún nhường thì con sói đầu đàn kia sẽ tấn công. Bọn tớ đã bị lạc vào lãnh địa của chúng, và chúng nghĩ bọn tớ muốn chôm mồi của chúng>

Con sói đực bự chột gầm gừ dẫn một bước lên trước. Lập tức, Jake nhe nanh ra và thủ thế.

Con thỏ chết nằm giữa hai con sói đầu đàn, cách mỗi hàm răng nhọn hoắt chỉ chừng vài tấc.

<Vụ choảng nhau này là vì con thỏ, đúng không nào?> tôi hỏi.

Không có tiếng trả lời. Đứa nào cũng căng thẳng đến mức lông lá xù cả lên. Bất cứ giây nào tình hình này cũng có thể bùng nổ thành một cuộc chiến tranh bằng răng vuốt của sói và theo lối sói.

Tôi biết mình phải làm gì. Nhưng điều đó lại đi ngược với bản năng trong đầu con điều hâu. Mà Tobias-người thì cũng không phải là hoàn toàn bình tĩnh.

Tôi đập cánh để bay lên cao một chút. Tôi sẽ cần tốc độ. Rồi tôi hướng mắt về con thỏ, cầu trời cho tôi hành động được nhanh như suy tính.

<Aaaaaaaaaaaaaaaaaa>

Tôi vọt thẳng xuống, vượt chĩa ra trước.

“Tsiiiir!” tôi la lớn.

Vèo!

Mỗi bên tôi là một con sói. Con thỏ chết nằm đó.

Bụp!

Cái vuốt của tôi cào vào con thú chết và tóm lấy lông của nó.

Tôi đập cánh một lần, hai lần. Con thỏ bị nhấc bổng lên không.

Con sói lớn chồm tới. Tôi cảm thấy những chiếc nanh của nó xẹt qua đuôi.

Tôi đập cánh rồi rít, bay là đà, nửa nhấc, nửa kéo lê con thỏ chết. Con sói bám sát theo sau, chỉ cách chừng vài phân.

<Tobias!> Rachel thốt lên.

<Chạy đi!> tôi hét lớn <Ờ chắc phải buông nó mất. Nặng quá!>

May mắn thay, khi không là một con sói ngu thì Jake luôn là đứa nhanh nhạy và quyết đoán <Chạy đi, không kịp nữa bây giờ>

Tôi buông con thỏ đúng lúc con sói vồ hụt tôi.

PHẬP!

Chiếc hàm sói có thể giết chết tươi một con ngỗng vừa cắt vào không khí chỉ vài ly sau đuôi tôi. Các bạn biết không, nó ở gần tôi đến mức tôi đếm được cả những chiếc răng của nó.

Một làn gió rất nhẹ thổi qua. Nhưng thế là quá đủ. Tôi xoải rộng đôi cánh, mặc cho làn gió nâng tôi lên.

<Trời, ớn muốn chết!> tôi nói.

<Cậu có sao không đấy?>

<Hình như Ờ mất mấy sợi lông đuôi> tôi đáp. Nhưng lông đuôi là thứ mọc lại được.

Tôi bắt kịp bọn nó. Bọn nó đang xả hết tốc độ sói chạy như điên. Thời gian còn rất ít. Tôi cũng chả biết còn bao nhiêu phút. Đó là một trong những phiền toái thường xuyên của phép biến hình. Cho dù bạn có thể đeo đồng hồ thì bạn cũng không dám đeo. Một con sói hay điều

hầu mà đeo đồng hồ thì chẳng khác gì “lạy ông tôi ở bụi này”

<Để mình xem có coi được giờ ở đâu không> tôi nói.

Tôi đang mệt, rất mệt sau chuyến bay dài và không phải một mà đến những hai lần đụng độ với chó sói. Con điều hầu trong tôi chỉ muốn tìm một cành cây ngon lành nhìn ra đồng trống để mà ngoi nghỉ. Nhưng tôi biết bây giờ chưa phải lúc.

Tôi bay lên cao một chút. Chỉ một chút thôi, đủ để nhận ra một trong các xe tải của bọn kiểm lâm giả hiệu.

Bọn Mượn xác đã đi khỏi xe, nhưng trên bảng điện có một chiếc đồng hồ.

Tôi nhìn con số trên đó mà không thể tin nổi mắt mình.

Chắc là nó sai! Chắc chắn là nó sai!

CHƯƠNG 11

Tôi hết cả mệt mỏi.

Tôi lao hết tốc lực về phía các bạn tôi. Tôi cảm thấy khó ở. Giống như trái tim tôi sắp bốc cháy.

Bọn nó đã vượt qua ngưỡng thời gian cho phép! Quá muộn rồi! Muộn thật rồi. Bọn nó sẽ bị kẹt. Giống như tôi. Mỗi mỗi.

<HOÀN HÌNH ĐI!> tôi hét lớn.

Nói bằng ý nghĩ cũng chẳng khác gì mấy so với nói bình thường: càng ở xa thì càng khó nghe.

<Hoàn hình đi! Ngay lập tức!>

Hy vọng là chiếc đồng hồ trên xe không chính xác. Hy vọng là trước sau năm phút vẫn không sao.

Đây rồi! Tôi đã thấy bọn nó. Bốn con sói đang cắm đầu chạy về hướng thành phố ở tít tắp xa.

<Hoàn hình ngay!> tôi hét lớn khi lướt ngang đầu bọn chúng nhanh như một viên đạn.

<Bọn tớ còn bao nhiêu thời gian?> Marco hỏi.

<Hết rồi!>

Tuyên bố đó khiến bọn nó lập tức hành động. Tôi kiệt sức đáp xuống một cành cây.

Cassie là đứa đầu tiên biến đổi. Lông của nó ngắn dần. Cãi mõm thụt vào, thành cái mũi. Hai cặp giò dài ra và phình lên từ các cẳng sói mảnh khảnh. Cái đuôi của nó cũng thụt vào và biến mất. Khi nó hoàn hình được hơn phân nửa thì những biến đổi đầu tiên mới thấy xuất hiện ở

mấy đứa kia.

<Nào, nhanh đi!> tôi giục giã.

<Mấy giờ rồi?> Jake hỏi.

<Các cậu còn hai phút> tôi nói dối. Theo như cái đồng hồ thì bọn nó đã trễ mất bảy phút.

Muộn quá rồi!

Cassie vẫn tiếp tục hoàn hình từ cơ thể chó sói. Da nó đang thay dần cho lông. Bộ quần áo bó sát đã hiện ở phần đùi.

Nhưng mấy đứa còn lại không may mắn như thế.

<Áááá!> tôi nghe tiếng Rachel hét lên trong đầu mình. Việc hoàn hình của nhỏ đã diễn ra trật lắc. Bàn tay người của nhỏ diện ra ở đầu mút cẳng sói... nhưng ngoài ra không có gì thay đổi.

Tôi khiếp hãi nhìn Marco.

Cái đầu bình thường của nó đột nhiên tòi ra từ cơ thể sói. Nhưng phần còn lại vẫn y nguyên. Nó nhìn xuống rồi hét lên kinh hãi: "Helow! Yipmeahhh!" Đó là một âm thanh khó nghe, nửa như tiếng người, nửa như tiếng sói.

Tệ thật! Tệ hơn cả tệ! Tôi cứ nghĩ bọn nó bị kẹt trong lột sói, giống như tôi bị kẹt trong lột điều hâu. Nhưng bọn nó lại hoá thành những quái thai, nửa người nửa sói: những cơn ác mộng giữa ban ngày.

Cassie chạy hết từ đứa này sang đứa kia "Nào, Jake, tập trung đi! Chú ý nào! Rachel, đừng bỏ cuộc! Hãy hình dung mình là người. Hãy tưởng tượng như các cậu đang ngắm mình trong gương. Trấn áp nỗi sợ của bồ đi, Marco!"

Tôi thấy Marco ngược cặp mắt người lên và chăm chăm nhìn tôi. Đôi mắt đó bám lấy tôi không rời. Giống như là nó căm thù tôi. Hoặc sợ tôi không chừng. Hay có lẽ cả hai.

Tôi vẫn bất động. Nếu Marco cần có tôi để tập trung thì càng tốt.

Nhưng điều đó lại làm tôi ghê ghê, rùng mình. Tôi chợt thấy chính mình như toàn bộ bọn nó đang thấy tôi: một thứ gì đó rùng rợn. Một quái vật. Một quái thai. Một sinh vật ghê tởm mà đáng thương.

Từ từ, thiệt là chậm, Marco bắt đầu hiện ra. Cả Rachel và Jake cũng thế. Bọn nó đã thắng được cuộc chiến bên trong.

"Đúng rồi, Jake" Cassie cổ vũ. Nhỏ nắm chặt bàn tay của Jake trong hai tay mình "Trở lại với tớ đi, Jake. Trở lại hoàn toàn đi!"

Tôi nhìn sang Rachel. Nhỏ vẫn còn một khúc đuôi bé xíu. Các miệng vẫn u ra. Mái tóc vàng vẫn giống lông xám hơn. Nhưng chúng đang hoàn chỉnh dần. Cái đồng hồ chắc là chạy nhanh. Số phận của bọn nó đã được định đoạt chỉ trong vòng trước sau năm phút.

Tôi rất mừng vì bọn nó đã hoàn hình được. Giờ thì cả bọn đều đã trở lại thành người.

"Bọn mình thoát rồi!" Jake thở gấp. Nó nằm sổng sọt lên thảm quả thông. "Bọn mình làm

được rồi!”

“Mém chết” Rachel nói “Suýt nữa là tiêu. Mệt chưa từng thấy. Chẳng khác gì leo con dốc sinh lần”

“Tớ thành người lại rồi” Marco lẩm bẩm. “Thành người! Coi nè, ngón tay tớ. Bàn tay. Cánh tay. Vai...” Nó sờ soạng khắp người để kiểm tra.

“Ha ha! Mém có tí xiu!” Cassie hân hoan. Nhỏ ôm chầm lấy Jake. Sau đó, tôi đoán nhỏ mắc cỡ nên chạy lại ôm cả Rachel và Marco.

Cả bọn cười vang, đứa nào đứa nấy như vừa trút được gánh nặng.

“Bọn mình ổn cả rồi” Jake vẫn chưa hết bàng hoàng.

Tôi rất mừng cho bọn nó. Thật mà! Nhưng đột nhiên tôi không muốn có mặt nơi đây. Tôi tha thiết mong được trốn đâu đó. Tôi thấy như quanh tôi đang mở ra một lỗ đen sâu hoắm và góm guốc. Tôi muốn phát bệnh! Bệnh vì cái cảm giác bị mắc bẫy... mắc bẫy vĩnh viễn.

Tôi nhìn những chiếc vuốt của tôi. Chúng sẽ không bao giờ trở lại thành bàn chân.

Tôi nhìn sang đôi cánh. Chúng cũng sẽ vĩnh viễn không còn là hai cánh tay. Tôi sẽ không còn được sờ tay vào ai... vào bất cứ vật gì...

Tôi nhảy khỏi cành cây và giang rộng hai cánh.

“Tobias!” Jake gọi với theo.

Nhưng tôi không thể ở đó. Tôi vỗ cánh như điên dại, quên cả chuyện tôi đang rất mệt mỏi. Tôi phải bay đi. Tôi phải bay thật xa.

“Tobias! Đừng! Trở lại đi!” Rachel la lớn.

Tôi bắt được một làn gió cứu tinh và vọt lên, bay xa. Tiếng thét căm lạng của chính tôi dội vang trong đầu.

CHƯƠNG 12

Trời đã tối hẳn khi về đến nơi mà giờ đây đã trở thành mái nhà của tôi.

Sau khi tôi bị kẹt trong xác điều hâu, Jake đã tháo tấm chắn dẫn lên gác mái nhà nó làm chỗ cho tôi trú ngụ. Tôi bay một lèo qua lối mở. Đó là một gác mái tiêu biểu. Có những thùng các-tông cũ phủ đầy bụi, chứa đầy quần áo thuở bé của Jake và Tom. Vài chiếc thùng hở nắp chứa đèn và đồ trang trí mùa Giáng Sinh. Có một chiếc tủ ngăn kéo, trên nóc bị trầy xước chẳng biết do đâu.

Jake đã mở một ngăn kéo tủ và lót bên trong một tấm mền cũ.

Nó thật là tốt với tôi. Jake luôn là một người bạn tốt. Ngày xưa, nó thường bảo vệ tôi mỗi khi tôi bị bọn đầu gấu trong trường bắt nạt.

Ngày xưa... Cái hồi mà tôi còn đi học.... Đã bao lâu rồi nhỉ? Vài tuần? Một tháng? Chắc không tới đâu.

Có một cái đĩa nhựa nằm trong một góc nơi chẳng ai buồn để ý. Tôi đang đói. Tôi cúi lấy cái đĩa bằng móng chân trái và khẩy nắp đĩa bằng chiếc mỏ cong.

Thịt, khoai tây và hạt đậu. Thịt ở đây là món hamburger. Tôi không biết Jake thu xếp làm sao để có thức ăn cho tôi. Có lẽ mẹ nó nghĩ nó vợ vét thức ăn thừa cho con Homer.

Tôi chưa kịp nói với nó rằng tôi không ăn được rau và khoai tây. Hệ thống tiêu hoá của tôi không màng đến gì khác ngoài thịt. Tôi... con điều hâu... là một loài ăn thịt. Trong cuộc sống tự nhiên, điều hâu sống nhờ thịt chuột, thịt sóc và thịt thỏ.

Tôi ăn một ít hamburger. Nó đã nguội ngất. Một món ăn vô vị. Nó làm tôi phát ón, nhưng cũng giúp tôi được no. Nhưng tôi không ưa cái món ăn *chết* ấy. Tôi thèm thịt sống. Tôi thèm được lao bổ xuống miếng thịt, cúi lấy nó bằng bộ vuốt sắc lẹm và xé toạc nó ra.

Tôi muốn như thế. Con điều hâu muốn như thế. Và khi đã là chuyện ăn uống thì rất khó lòng kiềm chế cái bộ óc điều hâu trong đầu tôi. Con đói của tôi là cơn đói của con điều hâu.

Tôi vỗ cánh và dợm nhảy trong ngăn kéo. Nhưng nó lại êm quá. Và thứ mà cơ thể điều hâu của tôi đang cần không phải là sự ấm áp và tiện nghi của tấm mền. Điều hâu làm tổ bằng thanh củi. Điều hâu qua đêm trên một cành cây để chịu, để được cảm nhận những làn gió nhẹ, được nghe tiếng chít chít của con mồi, được quan sát các bầy cú săn đêm.

Tôi nhảy ra khỏi ngăn kéo. Tôi không thể ở trong đó. Tôi mệt đến mức không tài nào nghỉ ngơi được. Tôi thấy bồn chồn không yên.

Tôi bay trở ra, hướng thẳng vào màn đêm. Điều hâu không phải là loài vật sống về đêm. Ban đêm thuộc về các giống săn mồi khác. Nhưng tôi chưa muốn nghỉ ngơi chút nào.

Tôi bay vẫn vợ một lúc. Nhưng trong thâm tâm, tôi biết tôi đang hướng về đâu.

Phòng ngủ của Rachel vẫn sáng đèn. Tôi vỗ nhẹ cánh, đậu lên cái chuồng chim mà Rachel cố tình treo bên ngoài để tôi đậu xuống khi nào tôi ghé chỗ nhỏ.

Tôi vỗ nhẹ cánh lên kính cửa, rồi lấy móng cào cào <Rachel!>

Chút sau, cửa sổ được kéo lên. Rachel đứng đó trong bộ đồ ngủ và đôi dép lê.

“Bồ đó hả?” nhỏ nói. “Mình lo cho bồ quá!”

<Tại sao?> tôi hỏi nhưng đã biết câu trả lời.

“Hồi chiều bọn mình không được tế nhị lắm.” nhỏ thì thào. Hai đứa tôi cố không để mẹ và hai nhỏ em của Rachel nghe thấy cuộc “độc thoại” của nhỏ.

<Đừng ngốc vậy chứ,>tôi nói, <mấy bồ xem nữa thì tiêu... bồ biết đó.>

“Vào trong này đi. Cửa phòng mình đã khoá rồi.”

Tôi nhảy qua cửa sổ và tót lên cái tủ sập.

Bất chợt tôi cảm thấy có gì đó sau lưng. Tôi quay ngoắt lại. Đó là một tấm gương. Tôi đang nhìn chính mình.

Tôi có một cái đuôi với lông dài và thẳng, màu đo đỏ. Phần lưng còn lại lốm đốm nâu. Hai bả vai đồ sộ của tôi trông như hai cái bấu, như thể tôi là một cầu thủ bóng bầu dục đang chuẩn bị xáp lá cà. Đầu tôi thuôn nhọn. Đôi mắt nâu của tôi đầy kiêu hãnh khi tôi nhìn xuống món vũ khí chết chóc là cái mỏ.

Tôi quay đầu lại, tránh nhìn hình ảnh của chính mình. <Mình không rõ điều gì đang xảy ra cho mình, Rachel ạ.>

“Bồ nói sao, Tobias? Mình không hiểu.”

Giá như tôi có thể cười được lúc này. Trông nhỏ lo lắng quá. Tôi mong mình có thể cười được, dù chỉ một thoáng thôi, để nhỏ thấy nhẹ nhõm bớt.

<Rachel à, mình nghĩ mình đang để mất chính mình.>

“Sss... sao cơ?... Bồ nói sao?” Nhỏ khẽ bặm môi và cố để tôi không nhìn thấy. Nhưng, tất nhiên, không gì lọt qua được cặp mắt điều hâu.

<Hôm nay con điều hâu mà tụi mình thả ra... Nó ở đó. Chỗ cái hồ. Mình muốn đi theo nó. Mình cảm thấy như mình thuộc về nó.>

“Bồ thuộc về bọn mình,” Rachel nói chắc nịch.” Bồ là người, Tobias ạ.”

<Sao bồ dám nói chắc ?> tôi hỏi.

“Bởi vì điều duy nhất đáng kể là cái gì ở trong đầu và trong tim bồ kìa,” nhỏ chột sột nổi hân lên. “Là người đâu nhất thiết phải có cơ thể người. Là người đâu chỉ ở hình dạng bên ngoài.”

<Rachel... Mình thậm chí không nhớ trước đây mình ra sao nữa.>

Tôi thấy rõ nhỏ đang muốn khóc. Nhưng Rachel là đứa có nghị lực. Có lẽ chính vì thế mà tôi tìm đến nhỏ. Tôi cần một ai đó tin cậy được. Tôi cần một ai đó cho tôi vay chút nghị lực.

Nhỏ tiến tới cái bàn ngủ và mở ngăn kéo ra. Lục lọi trong đó hết một phút, nhỏ trở lại phía tôi. Nhỏ đang cầm một bức hình bé xíu. Nhỏ giơ bức hình để tôi có thể nhìn thấy.

Đó là thằng tôi trước đây...

<Mình không ngờ bồ lại giữ hình mình đó,> tôi xúc động nói.

Nhỏ gật đầu. “Bức hình hồng đẹp lắm. Ngoài đời thật trông bồ khá hơn nhiều.”

<Ngoài đời thật,> Tôi thẫn thờ lặp lại.

“Tobias à, một ngày nào đó người Andalite sẽ trở lại. Nếu họ không trở lại, xem như bọn mình tiêu hết, cả loài người cũng thế. Nhưng nếu họ trở lại thì mình biết họ sẽ có cách nào đó để trả lại cho bồ cơ thể cũ.”

<Ước gì được thế,> tôi nói.

“Mình chắc chắn mà.” nhỏ quả quyết. Tất cả niềm tin của nhỏ như đặt vào những từ này. Nhỏ muốn tôi tin. Nhưng tôi đã thấy những giọt lệ chực chờ tuôn ra từ đôi mắt nhỏ... bởi lẽ nhỏ đã nói dối.

Thì tôi đã nói rồi mà, mắt điều hâu chẳng bỏ qua điều gì.

CHƯƠNG 13

Cuộc trò chuyện với Rachel tuy vậy đã giúp tôi lên tinh thần, dù chỉ là tí xíu. Tôi qua đêm trong cái ngăn kéo nhỏ ở góc mái nhà Jake.

Ngày hôm sau, tôi bay vòng vòng trong khi đợi các bạn tôi thức dậy chuẩn bị đi học. Bằng cách nào đó tôi nhận ra tình thế của tôi không đến nỗi quá tệ. Đơn cử một ví dụ: tôi không phải làm bài tập. Một ví dụ khác: tôi có thể bay. Có bao nhiêu đứa nhóc bình thường bay được 65 cây số giờ và bồ nhào với vận tốc 130 cây số giờ như tôi ?

Tôi ra bãi biển và cười lên các luồng khí nóng ở đó. Khí nóng dễ chịu nhất ở nơi các vách đá dựng thẳng đứng từ đại dương xanh thẳm.

Tôi thấy vài con mồi - vài chú chuột nhắt và chuột đồng - trên bãi cỏ ở đỉnh vách đá, nhưng tôi phớt lờ. Tôi là Tobias. Tôi là người kia mà.

Tối nay Jake đã triệu tập cả bọn trong phòng nó. Tom, anh của Jake, sẽ vắng nhà vì mắc họp với nhóm Chia Sẻ.

Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Chúng lập ra như dạng tổ chức Hướng Đạo hay gì đó, nhưng mục đích thực sự lại là để tuyển mộ những kẻ tình nguyện trao cơ thể cho bọn

Yeerk.

Tôi đã quen với việc xem đồng hồ người ta từ trên không. Ngoài ra các bạn cũng biết là một số ngân hàng có bảng điện tử rất lớn, trên đó có ghi giờ và nhiệt độ. Mấy cái bảng đó cũng thật hữu ích.

Thật là kì lạ, có những thứ mà bạn sẽ cảm thấy nhớ khi đánh mất cơ thể người. Chẳng hạn như tắm vòi sen. Hay việc ngủ thẳng giấc và ngủ sâu, hoặc ý niệm về thời gian.

Buổi chiều tôi bay trở lại trường. Tôi bay vòng vòng đợi đến giờ tan học, rồi đợi đến khi trông thấy Jake, Rachel, Cassie và Marco bước ra ngoài. Chúng luôn ra khỏi trường riêng lẻ. Marco đã chỉ ra rằng sẽ an toàn hơn nếu bọn nó không tụ tập với nhau suốt ngày.

Tôi bay theo chuyến xe buýt chở Jake và Rachel. Nhà hai đứa này ở gần nhất và chỉ cách nhau có vài ba toà nhà. Marco sống trong một căn hộ ở dãy phố bên kia. Từ hồi mẹ nó bị chết đuối vài năm trước, nó chỉ còn biết sống với ba nó.

Cassie phải đi xa hơn cả, trang trại nhà nhỏ cách nhà mấy đứa kia cỡ một cây số rưỡi. Đối với tôi, khoảng cách này chỉ cỡ ba phút bay. Như tôi đã nói, có cánh cũng được việc lắm. Tôi thực sự tin rằng, phần lớn thời gian, với tôi mọi việc đều ổn thoả. Thật mà!

Tôi nổi lênh bênh trên một luồng khí nóng tuyệt vời phía trên nhà Jake, trong khi chờ nó vào trong nhà. Từ đó, tôi không thể trông thấy Rachel vì có những tán cây che khuất, song tôi thấy được Marco trong một vài giây.

Tôi tập trung vào việc quan sát các bạn tôi. Bằng cách đó, tôi sẽ quên đi những con sóc đang xào xạc giữa những lá cây hoặc những con chuột đang dí những cái mũi tí tẹo ra khỏi những cái lỗ để hít thở không khí.

Một lúc sau tôi, tôi thấy Tom bước ra khỏi nhà Jake.

Tom trông y như Jake, có điều là anh ấy bự con hơn và để tóc ngắn. Tôi không biết Tom rõ lắm. Nhưng chính trong một nỗ lực thất bại nhằm cứu anh ấy khỏi tay bọn Yeerk mà tôi đã bị kẹt trong lốt điều hâu.

Tom đang bước thẳng ra đường, có vẻ như hoàn toàn hờ hững. Rồi từ cách đó một dãy nhà, một chiếc xe bỗng trời tới và cửa mở. Tom bước lên đó.

Đi họp nhóm Chia Sẻ! Tôi nghĩ.

Một lúc sau, tôi thấy mấy đứa kia rục rịch kéo nhau tới nhà Jake. Tôi dễ dàng nhận ra Rachel đang vừa đi vừa dợt thể dục. Nhỏ bước đi trên mép vỉa hè mà y như đang đi trên cầu thăng bằng.

Tôi bay qua cửa sổ phòng Jake khi cả hội đã tụ tập đông đủ. Tôi không muốn tạo cảm giác như tôi suốt ngày lang thang, chẳng biết làm việc gì.

“Đúng giờ giùm coi!” Marco căn nhắc.” Bọn mình đợi ở đây cả tiếng đồng hồ rồi đó.”

Hừ! Bọn nó mới chỉ tới chừng 2 phút.

<Mình là một chú chim bận rộn,> tôi nói. <Mình quên mất cả thời gian.>

“Tụi mình họp lệ đi,” Cassie cắt ngang. “Cô Lambert cho một đồng bài làm ngày mốt nộp, mà

mình thì lỡ hứa với ba sẽ giúp ba thả cái con cú bự đó. Nó bị te tua hết trơn. Nó đậu lên một đường dây điện và bị nướng trụi lủi. Nhưng giờ thì nó khỏi rồi. Nó đã được nhận vào một khu thú.”

“Ừa, bạn của bồ đó hả, Tobias?” Marco chọc quê.

Mấy đứa kia lập tức bắn sang nó những tia nhìn bực bội. Nhưng sự thật là, bị Marco chọc quê, tôi lại thấy dễ chịu. Marco chọc quê tất cả mọi *người*.

<Điều hâu bọn mình không đi chơi với cú.> Tôi đáp. < Cú sống về đêm còn bọn mình sống chủ yếu vào ban ngày.>

“Cú là một con vật rất đẹp.” Cassie nói.

<Mình vẫn thỉnh thoảng thấy chúng vào ban đêm,> tôi tán đồng. <Chúng rất thú vị. Rất tỉnh và rất êm. Cánh của chúng không phát ra một tiếng động nào. Cú có thể bay cách mặt đất có vài phân mà mấy bồ vẫn không thể nghe thấy chúng.>

“Thôi, được rồi. Nếu Cassie sắp phải đi thì có lẽ mình bàn việc ngay thôi,” Jake nói.

“Phải đó, để mấy bồ dùng giờ họp bàn chuyện chim chóc thì có mà hết ngày,” Marco hòa theo.

“Cả mình cũng phải về sớm.” Rachel nói. Nhỏ có vẻ bối rối. “Lớp thể dục của mình sắp có cuộc biểu diễn ở khu thương xá.”

“Ô, mình phải lăn xả tới đó mới được.” Marco giễu.

“Không, bồ không được tới đó.” Rachel nổi cáu. “Mấy bồ không ai được bén mảng đến đó. Mấy bồ cũng thừa biết cảm xúc của mình khi buộc phải tham gia những cuộc biểu diễn ngốc nghếch ấy.”

Rachel không phải loại người thích phô diễn trước đám đông.

“Bọn mình đã biết bọn Yeerk lấy nước và không khí như thế nào,” Jake cố lôi cả bọn trở lại với công việc. “Và bọn mình thậm chí biết cả nơi chúng làm việc đó, biết khoảng thời gian chúng tiến hành. Chắc chắn phải có cách nào đó để tận dụng những thông tin này. Ai có ý kiến gì không?”

Rachel nhún vai “Bọn mình phải tìm cách phá hủy con tàu đó.”

Marco đưa cao cánh tay như xin phép phát biểu trên lớp “Nếu như bọn mình... hừm... trở lại với vấn đề chim chóc thì có được không?”

Rachel phớt lờ như mọi khi “Coi nào, nếu bọn mình tìm được cách phá hủy con tàu đó thì bọn Yeerk sẽ bị thiếu nước và không khí. Có thể vì lẽ đó chúng sẽ phải bỏ cuộc, trở về nhà.”

“Có thể vậy,” Cassie nói. “Nhưng biết đâu chúng có đến vài chục chiếc tàu như thế nằm rải rác quanh Trái Đất? Bọn mình đâu biết chúng có bao nhiêu chiếc tàu!”

“Chiếc này không thôi đã quá đủ cho bọn mình, trừ khi...,” Marco ngập ngừng. Tôi đoán nó vừa nhận ra nó sắp nói điều gì đó nguy hiểm. “Ý mình là... không có gì cả.”

“Sao?” Jake sốt ruột. “Bồ định nói gì hả?”

Marco giống như bị bắt quả tang. Nó nhún vai. “Thôi được, nghe nè, điều gì sẽ xảy ra nếu con tàu đó không bị nổ tung hoặc phân rã hoặc sao đó? Nếu nó đang bay trên thành phố và thiết bị tàng hình đột ngột tắt thì sao?”

Cả bọn nín thinh, hình dung về khung cảnh lúc ấy. Bất chợt cả triệu người cùng nhìn lên bầu trời và thấy một con tàu bự con bằng cả một tòa nhà hàng trăm tầng.

“Mọi người sẽ nhận ra nó.” Jake nói.

“Ồ, dĩ nhiên là mọi người nhận ra,” Rachel tán đồng. “Cả các rada cũng sẽ phát hiện ra nó. Sẽ có hàng triệu nhân chứng. Bọn Mượn xác sẽ không thể lẫn lút nữa!”

<Mọi người sẽ quay phim nó, chụp hình nó,> tôi góp ý. <Chắc phải có các băng thu rada.>

Jake cười toe toét. “Cả thế giới sẽ thấy nó. Toàn bộ loài người sẽ hiểu điều gì đang xảy ra.” Giờ thì nó kích động ra mặt. “Và khi đó bọn mình có thể đến gặp chính quyền. Bọn Mượn xác sẽ không thể ngăn được bọn mình. Bọn mình sẽ nói tất cả những gì đã biết!”

Đôi mắt Rachel long lanh sáng. "Bọn mình sẽ kể cho họ nghe về nhóm Chia Sẻ, về lão Chapman..."

"Mấy bồ tưởng Visser Ba và đám tay chân của hắn sẽ chịu ngồi khoanh tay mà ngó thôi sao?" Marco cắt ngang sự phấn khích. "Chính mấy bồ vừa nói còn chưa biết chúng có bao nhiêu con tàu cơ mà. Ai biết được chúng mạnh cỡ nào."

Jake lộ vẻ hơi thất vọng.

<Chúng không đủ sức mạnh để công khai tấn công Trái Đất.> Tôi nói.

"Làm sao bồ biết vậy?" Marco vặn lại.

<Vì chúng đã phải rất vất vả để giữ bằng được bí mật. Không ai lại đi trốn tránh nếu có đủ sức mạnh để chiến đấu một cách đàng hoàng.>

Tôi chờ đợi Marco đưa ra những ý kiến sắc sảo để cãi lại, song nó chỉ gật đầu. "Ờ, bồ nói đúng."

"Đó sẽ là một cơ may của bọn mình." Rachel phấn khởi nói. "Làm hiện hình con tàu để cả thế giới thấy nó."

"Mình ghét phải hỏi câu này lắm" Marco rầu rầu nói "Nhưng mấy bồ định làm sao để cho nó hiện hình?"

Chính Jake là đưa trả lời. "Bọn mình phải chui vào con tàu." Nó nheo mắt với Marco. "Bồ muốn biết bằng cách nào không?"

Marco nhún vai "Không!"

"Qua các ống hút nước... với tư cách là cá."

Marco thở dài. "Jake, mình vừa nói với bồ là mình không muốn biết cơ mà."

CHƯƠNG 14

Rachel và Cassie ra về theo hai hướng khác nhau.

"Nhớ biểu diễn cho tốt nha!" Cassie gọi với theo.

"Cảm ơn." Rachel gật gồng đáp.

"Mình thế nào cũng tới đó." Marco nhạo. "Đừng có té khỏi cầu thang bằng khi thấy mặt mình, nghen!"

Rachel bắn sang nó một tia nhìn như muốn nói : "Chú em mà dây vào chị thì chỉ có nước húp cháo." Sau đó nhỏ biến mất, để lại Marco, Jake và tôi.

“Chắc nhỏ mết mình rồi.” Marco nháy mắt với Jake và tôi.

“Ờ... ờ...,” Jake đánh trống lảng. “Nè, Tobias, chắc phải đợi đến cuối tuần mới làm vụ đó được.”

<Sao vậy?>

“Tại cần có thời gian chứ sao. Bọn mình phải biến hình mà đi cho lẹ chứ đâu có tuyến xe buýt nào ghé vô chỗ đó. Cả bọn đâu có lội bộ xa vậy được. Ngay cả ở dạng sói cũng tốn nhiều thời gian lắm. Lần trước mất đến hơn tiếng đồng hồ lặn đó. Theo mình, cả bọn phải tới đó vào buổi sáng, tìm chỗ nào thật kín đáo để cắm trại. Buổi chiều, khi bọn Yeerk xuất hiện thì bọn mình đã sẵn sàng rồi.”

“Và lần này chớ có rờ vào lãnh địa của bầy sói kia.” Marco nhắc nhở. “Mình hồng khoái đụng đầu bọn chúng lần nữa đâu.”

Nghe thật có lý. < Mấy bồ nói rất đúng. Vậy nếu mấy bồ tính cắm trại từ sáng sớm thì phải đi ngày thứ Bảy thôi.>

“Giá mà có thêm thông tin về khu đất tụi mình sẽ tới thì tốt biết mấy.” Jake nhìn tôi đầy ngụ ý. “Mình đang nghĩ...”

<Đúng đó,> tôi ngắt lời <Mình sẽ đi thám thính trước. Mình sẽ tìm nơi để mấy bồ nấp tạm. Mình có dư thời gian trong tay để làm việc đó. Quên mất, mình đâu có tay... Tóm lại là dư thời gian.>

Marco và Jake cười lẩn. Tôi nghĩ Marco hơi ngạc nhiên khi thấy tôi có thể giấu cọt chính mình. Tôi cũng bắt gặp cái nhìn dò xét của Jake. Chắc nó thắc mắc không biết tôi có ổn hay không.

<Mình ổn mà.> tôi nói bằng ý nghĩ riêng với nó để Marco không nghe thấy. <Mình chỉ rờn rợn khi nhìn các bồ vật vã để thoát khỏi lột sói.>

Jake nhướn mày rồi gật đầu. Cả nó, chắc cũng còn kinh hoàng, tôi hình dung được mà. Tôi nghi bọn nó đã trải qua nhiều cơn ác mộng.

“Thôi được, bây giờ làm gì?” Marco hỏi. “Có cần mình lên nhờ Rachel chui vào thành phố hay ngồi lại đây chơi điện tử?”

“Mình còn phải làm bài tập ở nhà,” Jake nói. “Tin mình đi, Marco, Rachel mà thấy bồ nhả mặt làm trò trong khi nhỏ biểu diễn thì coi chừng... nhỏ sẽ biến thành voi và dẫm bồ bẹp dí.”

Marco nhăn mặt. “Thời vàng son xa xưa, điều tệ hại nhất mà bọn con gái có thể làm là xỉ vả đám mày râu bọn mình.”

Tôi bay đi, mặc cho hai đứa nó muốn làm bài tập, chơi video games hay dùng cách nào đó để giết thời gian thì tùy. Dù sao mấy việc đó tôi cũng đâu tham gia được.

Cũng tiếc thật đấy. Với cặp mắt và tốc độ phản ứng của tôi, chắc chắn tôi sẽ là một đối thủ đáng gờm trong trò chơi video “Doom”. Tiếc thay, thanh gậy và nút điều khiển đâu có để cho điều hâu chơi.

Tôi bay ra bầu trời chiều mát lạnh. Tôi vẫn lơ trên không mất một lúc. Tôi kiểm tra ngôi nhà của Chapman. Chapman là thầy hiệu phó của bọn tôi. Ông ấy mang trong đầu một trong những

tên Mượn xác có đẳng cấp cao nhất.

Hôm ở khu công trường, cái tên Yeerk Mượn xác Chapman đã từng ra lệnh cho một tên Hork-Bajir rằng hễ tóm được đứa nào trong bọn tôi thì cứ giết. Hắn còn dặn tên Hork-Bajir giữ nguyên cái đầu bọn tôi để nhận dạng. Toàn là chuyện không thể ngờ.

Nhưng xem ra mọi chuyện lại phức tạp hơn bọn tôi tưởng. Chapman tham gia cùng bọn Yeerk, nhưng ông ấy lại làm điều đó để cứu con gái mình, Melissa.

Melissa có lẽ cũng tham gia cuộc biểu diễn thể dục cùng Rachel ở khi thương xá.

Tôi thấy buồn buồn khi nhắc đến nơi này. Lại thêm một nơi nữa tôi vĩnh viễn không thể đến. Đã có quá nhiều nơi như thế: Rạp chiếu bóng, trường học, công viên giải trí...

Chờ chút. Công viên giải trí, tại sao không nhỉ? Tôi còn đỡ tốn tiền vé nữa ấy chứ!

Ý nghĩ này, chẳng hiểu sao lại làm tôi cảm thấy sung sướng. Chắc chắn là tôi không thể tham dự các trò chơi rồi. Nhưng ý nghĩ đó vẫn làm tôi thấy phấn khích.

Tôi có thể bay thẳng đến khu Lâm Viên bất cứ lúc nào tôi muốn. Thử tưởng tượng coi! Tôi cũng có thể xem bất kì trận bóng bầu dục hay bóng rổ nào tôi thích... mặc dù là xem ké bên ngoài.

Và cả các buổi hoà nhạc ngoài trời nữa chứ!

Waa! Hoà nhạc ngoài trời thì hết xẩy! Lại không cần mua vé nữa mới đã!

Tôi phải suy nghĩ theo cách đó mới được! Có hàng triệu điều tôi làm được trong lồng chim mà không thể làm được trong lồng người.

Nhưng chưa phải lúc này. Tôi bay vòng lại, hướng về các dãy núi. Thời tiết thật hết ý! Các luồng khí nóng đã đẩy mây lên thật cao. Tôi chỉ việc thả mình lên trên đó. Đồi không đến nỗi quá tệ. Không đến nỗi nào.

Tôi đang bay đây nè! Hồi xưa khi còn cơ thể người, tôi vẫn thường nhìn lên trời và ước gì mình bay được. Giờ thì tôi bay rồi đó! Tôi hình dung có những đứa nhóc ở bên dưới ngay lúc này đang nhìn lên tôi và nghĩ: "Tuyệt thật, bay như nó chắc là đã lắm."

Có điều... giá như tôi có gì đó lót bụng. Tôi hơi đói rồi! Phải nói Jake đem món gì lại ăn mới được!

Điều đó diễn ra trước cả khi tôi kịp suy nghĩ. Tôi đoán đó là do tôi cảm thấy đang sung sướng, cảm thấy dễ chịu.

Tôi đang ở trên khu rừng, cách trang trại nhà Cassie chừng một cây số. Cây cối chột thưa đi, tạo thành một khoảng rừng trống. Đó là thứ mà loài đuôi đỏ chúng tôi mê tí: một khoảng rừng trống.

Ở đó có đầy mối. Sóc chạy tung tăng tìm hạt dẻ. Chúng dợm nhảy rồi ngồi trên hai cẳng sau, dáo dác nhìn quanh, vẽ bõn chồn. Chuột nhắt lảng xằng chui từ lỗ này sang lỗ khác. Và cả thỏ nữa chứ.

Kìa! Một con chuột bụi!

Tôi căng mắt tập trung vào nó. Tôi rùng nhẹ một bên vai, quay ngoắt lại giữa đường bay, và lao bổ xuống. Đôi cánh tôi đã khép lại, đầu tôi cúi thấp, móng vuốt co hết cả lên để đạt tốc độ tối đa.

Một quyết định bất ngờ. Tôi dang rộng hai cánh. Cú va mạnh của không khí. Các vuốt giương ra. Mắt tôi không rời con chuột dầu chỉ một li.

Tập trung!

Tấn công!

Một đợt sóng phấn khích chưa từng thấy chọt dâng lên trong tôi. Tôi ngây ngất! Phải rồi, ngây ngất! Đó là từ duy nhất đúng. Nó mạnh hơn tất cả những gì tôi từng thể nghiệm trong đời.

Các móng đâm vào thịt sống. Những chiếc vuốt sắc lẹm quắp lại. Con chuột quẩn quại, vùng vẫy dưới móng vuốt của tôi. Nhưng vô ích thôi! Hoàn toàn vô ích!

Tôi đã phát cuồng.

Tôi dùng cánh che con vật, giấu nó khỏi những con thú ăn thịt khác có thể cướp mất con mồi của tôi.

<KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG!>

Tôi ngã ra sau.

Tôi nhìn xuống các vuốt. Chúng đỏ ngầu máu.

Thịt chuột lủng lảng trên mỏ tôi.

Tôi kinh hãi. Tôi đã quên mình là ai. Tôi muốn bỏ chạy. Nhưng tôi làm gì còn chân để mà chạy. Tôi chỉ có những chiếc vuốt tàn khốc, những chiếc vuốt đầm máu.

Tôi ngã lăn ra đất.

Không, tôi hét lên không thành lời. Nhưng tôi vẫn thấy con chuột chết... Tôi vẫn có thể nắm nó. Và dù cho tôi có nói “không” bao nhiêu lần, thì rốt cuộc thực tế vẫn sẽ luôn luôn là “có”.

CHƯƠNG 15

Tôi bay.

Bay thật nhanh. Bay bằng tất cả sức lực mà tôi có. Bay nhanh biết đâu sẽ giúp tôi bỏ lại phía sau những hồi ức gớm ghiếc về chuyện giết và ăn thịt chuột ?

Nhưng không... ngay cả với tốc độ điên cuồng đó tôi cũng không sao quên được sự việc vừa xảy ra.

Người! Ta là người! Ta là Tobias!

Tôi không biết vì sao tôi muốn gặp Rachel ngay lúc này. Có thể vì nhỏ là đứa bạn gần gũi nhất của tôi. Có thể là sự khẳng định chắc nịch của nhỏ về việc tôi là ai.

Tôi cần một ai đó có thể tin cậy được.

Phía dưới, tôi thấy cái hình tam giác khúc khuỷu khổng lồ của khu thương xá. Tôi thấy một cái cửa kính. Người ta ra vào tấp nập. Rachel đang ở trong đây.

“Tsiir!”

Tôi lao bổ xuống cùng với một tiếng hét giận dữ, tuyệt vọng và kinh hãi. Tôi lao đầu vào cửa như đã từng lao vào con chuột. Nhưng tôi không thể dừng cũng không thể chậm lại. Tôi sẽ xả hết tốc độ để tông vào cửa kính. Biết đâu cú va này sẽ đánh thức tôi khỏi cơn ác mộng?

Tôi tiếp tục tăng tốc. Cánh cửa đang lao về phía tôi. Cả mặt đất cũng đang dâng lên để giáng mạnh vào tôi.

Một anh thanh niên tóc đen, lùn lùn, bước lại phía cửa. Anh ta mở nó ra.

Vào!

Hắn là tôi đã đạt đến vận tốc 130 kilômét giờ khi lao qua cánh cửa mở.

Bên trong có một cánh cửa thứ 2, nhưng cánh cửa này đã mở sẵn.

Không có va chạm.

Và cũng không có thức tỉnh.

Quanh tôi là ánh sáng và màu sắc. Như một chiếc kính vạn hoa đang quay ở tốc độ cao.

Khoảng Trống. Hoả Tốc. Khung Sườn Xe. Bà Fields... Tên các cửa hiệu cứ loang loáng lướt qua đầu tôi.

Vào!

Tôi là một viên đạn đang bay suốt qua đầu khách mua sắm, chỉ cách có vài phân. Tôi nghe thấy tiếng la hét. Tôi nghe thấy tiếng reo hò.

Mặc kệ. Tôi muốn tông vào vật gì đó. Tôi muốn được tỉnh dậy. Tôi thêm được ngã lăn quay ra đất vì hai cánh đã biến mất, và thay vào đó là đôi chân vụng về và hai cánh tay đang đập gió.

Tôi muốn lại là chính tôi.

Tôi là người! Tôi là Tobias!

Nine West, Radio Shake, B. Dalton, Benetton... Đó là thế giới mà tôi đã từng biết, đã từng là một phần của nó. Những nơi mà tôi từng tạt qua. Những thức ăn mà tôi từng dùng. Đó là thế giới của loài người.

Vào!

Bất chợt, chỉ trong vài giây, tôi đã ở trung tâm của khu thương xá.

Một đám đông đang đứng quây thành vòng. Giữa vòng là một tấm thảm màu xanh. Nhiều đứa con gái mặc đồ bó sát đang nhào lộn và thực hiện những cú uốn mình tuyệt mỹ. Ở tầng trên, người ta đang xúm xít quanh lan can để ngó xuống.

Rachel đang đi trên cầu thăng bằng. Nhỏ vừa nhấc một chân lên, chân còn lại trụ trên cầu.

Tôi là một quả tên lửa màu nâu. Vàng và đỏ đang bắn thẳng về phía nhỏ.

“Tobias!” Nhỏ sừng sốt gọi.

Ngay trước mặt tôi là một bức tường. Một bức tường trơn trợt, nơi người ta chuẩn bị bố trí một cửa hiệu. Tôi vẫn đang bay nhanh. Tôi muốn tông vào nó và tỉnh thức khỏi cơn ác mộng.

“Không!” Rachel hét lớn.

Tôi xoè cánh và vọt thẳng lên trên. Bức tường cạ vào bụng tôi. Nó siêu thi làm bằng kính để lấy ánh sáng ban ngày. Tôi đã lên đến đó. Một cú ngoắt đuôi vào giây cuối. Xém nữa là quá muộn. Vai tôi đập vào kính. Tôi nảy ra và rơi thẳng xuống những khuôn mặt đang ngóc lên nhìn tôi: kinh hãi có, vui thú có mà tội nghiệp cũng có.

Tôi thấy khuôn mặt Rachel giữa đám đông. Cặp mắt nhỏ như thằm van lơn. Không! Nhỏ nói bằng động tác miệng: Không!

Tôi vẫn rơi xuống, chùng hững và bàng hoàng. Vẫn đứng nguyên trên cầu thăng bằng, Rachel với tay chụp lấy tôi. Nhỏ té khỏi cầu thăng bằng và cả hai đứa tôi ngã chúi trên tấm thảm.

“Bồ phải ra khỏi đây ngay!” nhỏ thì thào ra lệnh.

<Mình đã giết,> tôi thốt lên. <Rachel, bồ hiểu không. Mình không còn là mình nữa rồi. Mình đã *giết* một con mồi!>

“Không! Khi nào bồ còn có mình và mấy đứa kia thì bồ vẫn là bồ, Tobias ạ.”

Những bàn tay quơ tới để cứu Rachel khỏi con chim điên. Nhỏ đẩy tôi bay lên.

Cú đẩy vừa rồi đủ để dâng tôi lên không. Bất cứ ai quan sát cũng sẽ tưởng Rachel đẩy tôi ra.

Tôi đập mạnh cánh, vượt ra khỏi tầm tay hàng chục người đang với tay lên chụp lấy tôi. Ai đó liệng một chiếc túi mua hàng vào tôi. Tôi né được.

Nhưng chẳng có lối nào thoát. Ở phía trên, tôi thấy bầu trời xanh.

Con điều hâu trong tôi muốn bay lên trời. Nó biết rằng sự an toàn nằm ở bầu trời cao, xanh thẳm thẳm ấy. Nó bèn ra sức bay vọt lên... bay thẳng đến tấm kính mà nó không hề nhận ra. Tấm kính ấy có lẽ cũng chắc chắn chẳng kém bức tường gạch.

Nhưng tôi đã chẳng còn hơi sức đâu để đấu tranh với nó. Con điều hâu đã chiến thắng. Tôi đã giết... đã ăn... và đã thích thú điều đó. Sự ngây ngất của việc săn mồi.

Sự ngây ngất!

Chỉ trong một giây nữa tất cả sẽ chấm dứt. Một cú va nữa của đôi cánh khoẻ lên tấm kính...

Từ khoé mắt, tôi thấy một khuôn mặt quen thuộc ở bên trên. Bất chợt một vật gì đó sượt qua tôi. Nó nhỏ nhỏ, màu trắng, có vết khâu.

CHOOAANG!

Trái bóng chày đập vào kính chỉ vài phân trước cái mỏ của tôi. Đúng ngay vị trí mà Marco nhắm ném. Mảnh kính rơi dính khắp người tôi. Tôi vọt qua lỗ hổng.

Bầu trời!

Con điều hâu bay nhanh, thẳng một lèo. Tôi mặc cho nó bay. Tôi đã chịu quy phục rồi.

Tobias - một thằng nhóc mà tôi không còn nhớ mặt. Giờ không còn tồn tại nữa rồi.

CHƯƠNG 16

Vài ngày tiếp sau đó giống như một giấc mơ dài, trôi chậm. Tôi tránh xa ngôi nhà của Jake. Tôi không liên lạc với các bạn của tôi nữa. Tôi biến mất.

Tôi tìm được một chốn riêng của mình. Đó là một lãnh địa hoàn hảo của loài đuôi đỏ... và cũng là nơi tôi thực hiện vụ giết chóc đầu tiên của mình. Một khu rừng trống rất đẹp, có cây cối bao bọc. Cách đó không xa là một vùng đầm lầy cũng rất tuyệt vời... Dù vậy, nó thuộc lãnh địa của một con đuôi đỏ khác và tôi không thể săn mồi ở đó thường xuyên.

Tôi dành cả ngày cho việc săn mồi. Đôi khi, tôi cưỡi lên những luồng gió nóng nhìn xuống khu rừng thưa để rình mồi. Đôi khi tôi đậu trên cây và quan sát, cho đến khi một sinh vật bất cẩn chui ra ngoài. Và rồi tôi sà xuống con vật đó, nhắc bóng nó lên, giết nó, ăn thịt nó trong khi máu còn nóng hôi hổi.

Ban ngày dễ chịu hơn ban đêm, vì tôi dành gần hết thời gian này để mài miết săn mồi. Việc đó làm tôi luôn bận rộn, vì trong phần lớn trường hợp, tôi để sống con mồi. Phải nhiều lần săn mới được một lần giết thịt.

Ban đêm tệ hại hơn nhiều vì tôi chẳng đi săn được. Đêm tối thuộc về các loại chim săn mồi khác, chủ yếu là cú. Và, ban đêm, bộ óc loài người của tôi lại trở dậy.

Phần người trong tôi gọi ra những kí ức. Những hình ảnh về cuộc sống loài người. Những hình ảnh bạn bè. Phần người ở trong tôi rất buồn. Rất cô đơn.

Nhưng Tobias-người lại thực sự muốn ngủ. Nó muốn biến mất và mặc cho con điều hâu thống trị. Nó muốn chấp nhận rằng nó không còn là người nữa.

Thế mà, vào ban đêm, khi tôi đậu trên cành cây quen thuộc, quan sát bầy cú thực hiện cái công việc im lặng và chết chóc của chúng, thì kí ức người vẫn cứ gợn lên trong đầu tôi.

Nhưng ngoài ra cũng còn có những kí ức khác. Tôi thấy nhớ con điều hâu cái. Nàng điều hâu mà lẽ ra đã bị nhốt trong chuồng. Tôi biết lãnh địa của nàng ở đâu. Nó nằm gần một cái hồ nước trong ở trên núi.

Và thế là một ngày nọ tôi bay đến đó. Đến cái hồ trên núi.

Từ trên cao tôi thấy nàng đang đậu trên một cành cây. Nàng đang rình một con gấu trúc con, sẵn sàng cho một cuộc tàn sát. Nàng chắc phải rất đói mới dám săn gấu trúc. Vì dù nhỏ cách mấy, gấu trúc vẫn là một con thú dữ dằn và rất khỏe.

Trong khi tôi quan sát, tránh để nàng trông thấy, thì nàng lao xuống.

Con gấu trúc đã nhận ra nàng. Nó né thật nhanh sang trái. Nàng vồ hụt và bay sọt qua. Con gấu trúc con chạy lại bìa rừng. Mẹ nó đang ở đó.

Không con điều hâu nào điên đến mức dám tấn công gấu trúc lớn. Đó là một cuộc chiến mà phần thắng chắc chắn không thuộc về điều hâu.

Thế là nàng trở lại cành cây.

Tôi lượn lơ phía bên trên, đợi xem nàng có nhận ra tôi không. Tôi chờ xem nàng sẽ làm gì nếu nhận ra tôi. Tôi phải thận trọng. Nàng thuộc giống cái, mà điều hâu cái thì thường lớn hơn điều hâu đực cỡ một phần ba.

Bất chợt, tôi thấy một chuyển động nhanh ở trong rừng.

Một cuộc săn!

Tôi luôn thấy phấn khích khi xem cảnh săn đuổi, dù là do những loài khác thực hiện. Nó mãi sắc nổi đam mê săn mồi của chính tôi.

Con mồi đang chạy một cách vụng về trên hai chân. Vừa chạy vừa mở đường xuyên qua các bụi cây. Nó vấp ngã khá đau. Có cảm giác như nó đứng dậy rất chậm. Rồi nó lại chạy tiếp.

Tôi nghe thấy thở dồn dập. Con mồi đang yếu dần. Nó phát ra những tiếng kêu thét ngày một lớn.

Con mồi thường kêu thét.

Con thú săn mồi cũng di chuyển bằng hai chân. Nhưng chân của nó được cấu tạo để đạt tốc độ cao hơn. Nó dùng cựa trên cẳng tay để rẽ bụi và cỏ. Bằng những chiếc cựa này, nó mở đường hệt như một chiếc máy xén cỏ.

Máy xén cỏ ư?

Không! Phải gọi khác cơ. Máy nghiền rau. Phải rồi, Marco thường gọi vậy.

Marco là ai nhỉ? Một hình ảnh chợt thoáng qua đầu tôi. Lùn. Tóc sậm. Người.

Hình ảnh đó giáng vào đầu tôi như một tia sét. Tôi chợt hiểu r : Con mồi đang chạy kia là *người*.

Tại sao tôi phải bận tâm nhỉ? Đó là con mồi. Đó là chuyện thường tình: thú săn mồi thì phải giết con mồi.

KHÔNG! Nhưng đó là *người* mà!

“Cứu tôi! Cứu tôi với!” Đó là tiếng kêu thét. Nó có nghĩa gì đó ”Cứu tôi! Cứu!”

Con thú săn mồi đã ở rất gần. Chỉ vài giây nữa thôi nó sẽ giết con mồi. Nó rất khỏe. Nó rất nhanh.

Nó là một tên Hork-Bajir.

“Cứu tôi! Ai cứu tôi với!”

Tôi chẳng biết mô tả chuyện kể tiếp ra sao nữa. Có cảm giác như cả thế giới của tôi đổ nhào. Phút trước nó còn là kiểu này và, dùng một cái, nó trở thành một kiểu hoàn toàn khác. Giống như thể bạn choàng tỉnh dậy sau một giấc mơ.

Con mồi là một con người. Con thú săn mồi là một tên Hork-Bajir. Có gì đó không ổn. Không ổn thật rồi! Phải chặn lại thôi!

Chỉ mới vài giây trước, tôi còn nghĩ: không con điều hâu khôn ngoan nào lại đi tấn công gấu trúc lớn. Thế mà giờ đây tôi lại đang sắp sửa tấn công một tên Hork-Bajir. Hork Bajir so với con gấu trúc chẳng khác gì bom nguyên tử so với cung tên.

Phải nhắm vào mắt. Mắt chính là điểm yếu nhất.

“Tsiir!”

Tôi lao như tên lửa vào tên Hork- Bajir. Con người bị rượt đuổi lại trượt ngã lần nữa.

Tôi giương vuốt ra. Tên Hork-Bajir đang hết sức tập trung vào con mồi của hắn. Tôi giáng cho hắn một đòn chí tử, nó bay vút qua.

“Grrrawwwrrrr!” tên Hork-Bajir rống lên, lấy tay bịt mắt.

Con mồi của hắn đã đứng dậy và chạy tiếp.

“Gurr gafrasch! Tấn công tao! Chạy trốn! Hilch nahurn!” tên Hork-Bajir gào to bằng một thứ tiếng kì lạ nửa người nửa quái. Chúng thường dùng thứ tiếng này khi làm việc với người.

Hắn đang kêu đồng bọn. Tôi dùng xung lực của mình để bay lên chót các ngọn cây. Hắn có sự tiếp ứng khá dồi dào. Một tên Hork-Bajir khác ở cách đó khoảng một ngàn mét... và hai tên kiểm lâm giả hiệu ở gần hơn.

Trí óc tôi đã hoàn toàn hồi phục. Bọn kiểm lâm giả hiệu. Lũ chiến binh Hork- Bajir. Chuyện xảy ra bên hồ hôm trước. Chiếc tàu bồng của bọn Yeerk chắc là sắp đến.

Bọn Yeerk. Người Andalite. Đám bạn của tôi. Những Animorphs.

Phải rồi, đám bạn của tôi. Tôi đã nhớ ra rồi. Nhưng người đàn ông này không giống đám bạn của tôi. Con mồi người này lớn tuổi hơn nhiều. Một người hoàn toàn xa lạ.

Con điều hâu được giải thoát đang chăm chú nhìn tôi. Tôi cảm thấy nó đang hút tôi về phía nó... giống như là nam châm. Nàng là đồng loại của tôi. Nàng giống hệt tôi.

Nhưng bọn Kiểm lâm giả hiệu giờ đây đang truy đuổi ráo riết người đàn ông. *Người* thì chẳng có gì giống tôi. Sao mà ông ấy chạy kém và vụng thế! Đúng là một con mồi.

Thế mà, vì một lý do nào đó, tôi không thể để ông ấy bị là con mồi.

Tôi không thể! Tôi là ... Tobias.

CHƯƠNG 17

Tôi đập lên cây sào trước cửa sổ phòng Rachel. Trời đã khuya, nhưng nhỏ vẫn chưa ngủ. Nhỏ đang nằm trên giường đọc sách, kê đầu lên vài cái gối.

Tôi đập cánh nhẹ nhẹ lên cửa kính.

<Rachel!>

Nhỏ nhồm dậy. Cuốn sách văng xuống đất. Nhỏ nhảy khỏi giường, chạy lại cửa sổ và mở tung ra.

“Tobias hả?”

<Ít nhiều là mình đây,> tôi chưa chát nói. Nhỏ toan ôm lấy tôi, vòng tay nhỏ sọt qua người tôi. Nhưng rồi nhỏ nhận ra rằng điều đó không thể được. Chim được cấu tạo không phải để người ôm.

“Bồ ổn chứ? Bọn mình sợ lắm. Cassie nói bồ có thể bị giết hay gì đó. Đủ thứ chuyện có thể xảy ra. Anh Jake rất buồn.”

<Mình ổn mà,> tôi đáp và nhảy lên cái tủ sập.

Rồi, khi biết chắc tôi không sao, nhỏ bắt đầu nổi khùng. Tôi cười thầm. Thế mới đúng là Rachel.

“Tobias, bồ ầm đầu hay sao vậy? Bồ đi đâu mất biệt làm bọn mình lo sốt vó mấy ngày nay, hả?”

<Chuyện này khó giải thích lắm> tôi nói. <Mình nghĩ là... con điều hâu hình như đã thắng được mình. Cũng không hẳn là thế. Ý mình là... bản năng của con điều hâu... mạnh lắm.> Tôi kể cho nhỏ nghe về vụ giết mồi đầu tiên của tôi, về nỗi khiếp hãi của tôi lúc đó.

Tôi chẳng biết tôi mong đợi Rachel phản ứng ra sao. Nhỏ cố ra vẻ thông cảm, nhưng tôi vẫn thấy chuyện đó làm nhỏ nhồm góm.

<Mình đã mất tự chủ> tôi thú nhận. <Mấy ngày qua mình sống như một con điều hâu thứ thiệt. Lúc nào cũng hết như điều hâu. Mình nghĩ mình đã bắt đầu quên... chính mình. Và khi mình bắt đầu mất cảm xúc của loài người thì chuyện đó diễn ra.>

“Chuyện gì vậy?” Nhỏ chạy ra kiểm tra cửa, ngó xem mấy đứa em có quanh quẩn đâu đó không. Tôi thì rõ ngôi nhà của nhỏ hoàn toàn tĩnh lặng.

“Có chuyện gì hả Tobias?”

Tôi kể cho nhỏ nghe việc tôi đi đến cái hồ. Tôi kể lại chuyện tên Hork-Bajir săn đuổi người

đàn ông nọ.

<May là mình nhìn thực địa tốt hơn bọn Hork-Bajir và mấy tên Mượn xác Kiểm lâm. Mình dẫn đường cho ổng chạy thoát khỏi chúng. Mình chỉ cho ổng phải núp ở đâu và phải chạy lúc nào.>

“Bồ nói chuyện với ổng à?”

<Ừ, mình nói bằng ý nghĩ. Đâu có cách nào khác. Mình không thể để chúng bắt ổng. ổng đã thấy một tên Hork-Bajir. Đòi nào chúng lại để ổng sống.>

Rachel có vẻ chung hứng. “Nhưng giờ thì ổng đã biết bồ! Và ổng cũng biết về bọn Hork-Bajir nữa.”

<Thì ổng làm gì được? Đi nói với mọi người rằng ổng bị săn đuổi trong rừng bởi một con quái vật ngoài Trái Đất, rồi sau đó được một con chim cứu mạng bằng thần giao cách cảm ấy à?>

Rachel cười. “Ừ nhỉ. Bồ nói đúng. Mọi người sẽ nghĩ ổng bị mát. Với lại, ổng mà mở mồm lu loa về bọn Yeerk thì chúng sẽ cho ổng nín luôn.”

<Đó chính xác là những gì mình giải thích với ổng. Mình nghĩ ổng sẽ im lặng. ổng sẽ cố quên những gì đã xảy ra.>

“Bồ đã cứu ông ấy!” Rachel nói.

<Ừ, nhưng không dễ đâu,> tôi thú nhận. <Thoạt đầu mình chỉ thấy ổng là con mồi và tên Hork-Bajir là kẻ săn mồi. Cũng như bọn cú về đêm ấy mà. Chuyện đó mình cũng làm hằng ngày: giết để ăn thịt.>

Rachel trầm tư suy nghĩ một lúc. “Bọn Yeerk và đám nô lệ của chúng không giết để ăn thịt,” Nhỏ nói. “Chúng giết để kiểm soát và thống trị. Nếu phải giết vì đó là cách duy nhất để sinh tồn, vì đó là cách thức mà thiên nhiên tạo ra bồ thì có sao đâu. Giết để giành quyền lực hoặc để kiểm soát thì mới ghê tởm.”

<Mình nghĩ bồ nói đúng,> tôi nói. <Mình chưa từng nghĩ theo hướng này.>

“Cho dù bồ có... ăn con gì thì cũng chẳng sao. Đó là chuyện tự nhiên ở điều hâu mà. Bọn Hork-Bajir thì không làm gì tự nhiên hết. Chúng thậm chí không kiểm soát được cơ thể và trí não của chính chúng. Chúng là công cụ của bọn Yeerk. Mà bọn Yeerk thì chỉ muốn quyền lực và thống trị.”

<Mình biết rồi.> tôi nói. Mặc dù không hoàn toàn bị thuyết phục nhưng nói chuyện với Rachel tôi cảm thấy thật ấm lòng.

“Bồ là người mà, Tobias.” Rachel nhỏ nhẹ nói.

<Ừ, có thể. Mình cũng không biết nữa. Đôi khi mình cảm thấy như bị sa bẫy. Mình muốn cục cựa ngón tay, nhưng làm gì có ngón nào. Mình muốn nói thật to, nhưng cái mồm này chỉ tốt cho việc mổ và xé mà thôi.>

Rachel rơm rớm nước mắt. Điều này làm tôi hoảng. Bởi lẽ Rachel không phải loại con gái động chút là khóc nhè.

<Dù sao thì mình cũng xin lỗi bồ. Mình đã phá hỏng cuộc biểu diễn của bồ ở khu thương xá hôm đó.>

Rachel mỉm cười. "Bồ nói gì vậy? Mình phải cảm ơn bồ mới đúng. Mình chỉ vừa mới khởi động thôi. Mà bồ cũng thừa biết là mình ghét biểu diễn trước đám đông. Bồ đã chấm dứt toàn bộ chuyện đó nhanh hết sức luôn."

Tôi cười lặng lẽ. < Mình hình dung được mà. Hy vọng là không ai bị thương do kính rơi xuống.>

"Không sao, mọi người đều ổn. Nhưng nếu bữa đó Marco ném trật trái bóng chày thì sao hén? Chắc bồ sẽ tông vào kính một cú khủng khiếp lắm."

Tôi chẳng biết nói sao.

Rachel lại gần và lấy tay vuốt đầu tôi. Điều đó làm con điều hâu trong tôi thấy bức bối. Nhưng đồng thời, giống như khi chải lông, tôi cũng cảm thấy dễ chịu.

"Hôm trước mình có nói với bồ, Tobias... bồ còn nhớ không? Bồ vẫn là một con người khi bồ còn có Jake, có Cassie, có mình. Và có cả Marco nữa. Cậu ấy đã cứu bồ đúng lúc. Bọn mình là bạn bè mà. Bồ đâu có cô đơn."

Tôi nghĩ tôi khóc đến nơi. Nhưng điều hâu thì làm sao mà khóc?

"Và một ngày nào đó, người Andalite sẽ trở lại..."

<Một ngày nào đó,> tôi lặp lại, cố lấy giọng tin tưởng. <Tốt rồi, giờ mình đến gặp Jake đây. Chiến dịch của bọn mình dự kiến vào ngày mai, đúng không?>

"Đâu có ai bắt tội mình phải làm chuyện đó." Rachel đáp.

<Phải làm chứ!> tôi quả quyết. <Hơn lúc nào hết, mình hiểu điều đó. Bồ coi đó... có bao con người đã bị mắc bẫy trong các cơ thể bị bọn Yeerk kiểm soát. Bị mắc bẫy, và không thể thoát... Rachel à, mình biết cảm xúc của họ mà. Có thể mình cũng không thoát được. Có thể mình sẽ bị mắc bẫy vĩnh viễn. Nhưng nếu như mình có thể cứu vài người trong số họ. Có thể là... mình cũng không biết nữa. Có thể đó chính là điều mà mình cần để duy trì tư cách người.>

CHƯƠNG 18

Ngày hôm sau, bọn tôi lao vào chiến dịch. Tôi bay trên trời còn bốn con sói xám chạy ở bên dưới. Bọn tôi đã canh thời gian để đến nơi vào sáng sớm, nhiều giờ trước khi bọn Yeerk xuất hiện để dọn dẹp những người xâm nhập.

<Ê, nói đại ra đi, Tobias,> Marco lên tiếng. <Bồ đang đưa bọn mình tới hang gấu chứ gì? Một con gấu nâu bự, đúng hông? Coi bộ hấp dẫn dữ ha?>

<Không phải gấu nâu,> Cassie ngắt lời. <Không phải ở khu vực này. Ở đây chỉ có gấu đen. Chúng nhỏ hơn rất nhiều.>

<Tốt quá. Bỏ làm mình an tâm rồi đó. Vậy là mình sẽ chui vào cái động gấu nhỏ hơn.>

<Mấy con gấu đã bỏ đi lâu rồi,> tôi nói. <Chỉ có vài con gấu sống chung quanh, còn cái hang đó thì trống rỗng. Tin mình đi. Hôm qua mình thám thính kỹ rồi mà. Chỉ có mấy con gấu trúc và chồn hôi chạy ra chạy vô thôi. Chúng đâu dám làm vậy nếu ở đó có gấu bụi.>

<Xin lỗi nhe, Jake. Có phải Tobias vừa nói “chồn hôi” không? Chắc là mình nghe lầm, vì chỉ có mấy tên ngốc mới nghĩ rằng đi chơi với chồn hôi là một ý hay.>

<Bọn mình đi chơi với chồn hôi hồi nào,> Jake kiên nhẫn đáp.

<Chồn hôi không sống ở đó đâu,> tôi nói. <Chúng chỉ chạy vào trống để tránh mấy con thú ăn thịt.>

<Coi kìa, cái hang nằm sát bên hồ. Mà mình thì không tin bọn Yeerk biết về nó.> tôi nói tiếp. <Xin lỗi nha, nhưng mình đâu thể đưa mấy bồ đến khách sạn năm sao.>

<Có nghĩa là sẽ không có phục vụ tại khách sạn chứ gì?> Marco hỏi. <Thôi được. Miễn là cái động đó có đường dây cáp. Tối nay có một trận đấu quan trọng trên kênh truyền hình ESPN đó nhe!>

Rachel đã cột lên cổ tôi một bịch nylon nhỏ. Nó có màu nâu vàng nên dù ai có tình cờ nhìn thấy cũng chưa chắc đã phát hiện ra và thắc mắc tại sao một con điều hâu đuôi đỏ lại xách theo hành lý.

Trong bịch có một chiếc đồng hồ nhỏ. Nó nhẹ như không. Ngoài ra còn có vài lưỡi câu, dây câu, và một cái đèn pin nhỏ xíu. Cả thấy nặng chừng 50 gam. Tuy vậy cái bịch cũng làm tôi bay chậm hơn một chút.

Bọn tôi đến cửa hang mà vẫn còn dư thời gian trong cái hạn 2 giờ định mệnh.

<Ồ, trông nên thơ ra phết,> Marco nói sau khi đưa mắt nhìn bụi gai và những vết cọ sát ở cửa hang.

<Mình chui vào trống đâu> tôi thú nhận.

Tôi đáp xuống ngoài cửa hang. Cửa hang rộng không quá 6 tấc, cao chừng thước hai. Trong lốt sói, Jake và Rachel chui vô chẳng có khó khăn gì. Trừ khi có gấu lớn ở trống, còn không thì bọn nó sẽ đuổi sạch bất cứ con gì có mặt trong đó.

<Hang trống!> Rachel báo cáo. <Không có gì ngoại trừ lũ nhện và vài con chuột đang sợ hết vía.>

Tôi quyết định nói đùa một chút. <Vậy thì xua chúng ra đây cho mình mần thịt.>

Chỉ có Marco là cười. Mấy đứa kia thì tỏ thái độ như tôi vừa nói điều gì bậy bạ. Mà có lẽ là vậy thật.

<Hoàn hình đi,> Marco đề nghị. <Một lần suýt kẹt trong lốt sói làm mình tổn đến già.>

<Để mình đi thám thính.> tôi nói. Đôi lúc, tôi chẳng muốn có mặt khi bọn nó hoàn hình.

Vài phút sau, cả bọn đã trở lại thành người. Marco đang than vãn như mọi lần. “Bọn mình cần phải nghĩ ra cách nào để giải quyết cái chuyện giày dép đi chứ, mấy bồ thấy sao?” nó làu bàu. “Gai vô thiên lủng mà lại không có giày. Hai vế này coi bộ hổng khớp nhau à nhe!”

Bốn đứa nó đều chân đất, bọn con gái mặc đồ nịt, còn bọn con trai mặc quần đùi, áo thun bó.

“Phải tìm củi nhóm lửa!” Jake tuyên bố. Hai tay nó đang chống nạnh. “Mình sưởi cái hang này chút đỉnh trong khi chờ bọn Yeerk chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Mấy bồ coi anh Jake oai chưa kìa?” Rachel nói chọc.

“Anh chỉ muốn làm cho ổn chút thôi mà.” Jake chống chế.

“Tốt nhất là bọn mình nên bắt đầu câu cá” Cassie nhắc nhở. “Không câu được cá thì coi như phí thời gian vô ích.”

Theo kế hoạch, bọn tôi phải biến thành cá để chui qua ống nước vào tàu của bọn Yeerk. Dĩ nhiên, để biến thành con gì thì trước hết phải thu thập ADN của con đó. Có nghĩa là phải sờ vào nó.

“Không có vấn đề gì đâu” Jake nói đầy tự tin.

“Ừm...,” Cassie bác lại. “Thế bồ đã từng đi câu cá bao nhiêu lần rồi hả?”

“Kể cả lần này ăy à? Một!” Jake cười.

Cassie nheo mắt. “Rõ khéo là con trai ngoại thành.” nhỏ nói giọng thân thiện. “Không dễ như bồ tưởng đâu.”

<Bắt tay vào việc đi> tôi giục giã. <Mình bay vòng vòng thám thính đây.>

“Cẩn thận nhe, Tobias” Rachel gọi với theo khi thấy tôi bay lên.

Từ trên cao, tôi nhìn thấy bọn bạn thất bại hết cú này đến cú khác trong việc chiêu dụ một con cá đến cắn vào lưỡi câu.

Thật quái chiêu, nhưng toàn bộ kế hoạch của bọn tôi lại tùy thuộc vào việc có câu được cá hay không. Mà thời gian thì sắp cạn. Ngày sắp tàn, mà cá thì vẫn chưa câu được con nào.

Jake bắt đầu nổi cáu. Rachel thì cứ đi đi lại lại liên tục. Còn Marco ư? Quên nó đi. “Thật là lố bịch,” nó la toáng lên. “Bọn mình có bốn - ý quên, năm - người đầy đủ trí thông minh, thế mà không bắt nổi một con cá không có lấy một điểm IQ.”

Cassie là đứa duy nhất vẫn bình tĩnh. “Câu cá là chuyện khéo léo và may mắn.” nhỏ điềm đạm nói. “Người câu cá thông minh thì không bao giờ tuyệt vọng.”

Jake nhìn cái đồng hồ bé xíu bọn tôi mang theo. “Theo chỗ mình biết thì một giờ nữa bọn Yeerk sẽ đến dọn dẹp khu vực này.”

Rachel gật đầu. “Dù mình có bắt được cá ngay bây giờ thì cũng không đủ thời gian để thử vụ biến hình.”

<Hay là tạm hoãn chuyện này lại> tôi gợi ý. <Mấy bồ còn phải thử nghiệm cái vụ biến thành cá. Mấy bồ biết lúc đầu nó rắc rối thế nào rồi đó.>

Jake kiên quyết lắc đầu. “Mình nghĩ không nên hoãn, Tobias à. Bọn mình sẽ lại phải chờ đến một ngày nghỉ khác. Ngày mai thì không được rồi. Mình còn phải làm vài việc cho ba mẹ mình.

Cả Marco cũng bận. Có nghĩa là bọn mình phải chờ thêm cả tuần nữa.”

<Thì tuần sau hằng thử. Có gì đâu mà vội ?>

“Vội chứ, vì bọn Yeerk có thể sẽ không đến đây mãi. Sớm hay muộn mực nước hồ sẽ vơi đi, vì chúng lấy nhiều nước quá chừng. Chúng có thể dùng cái hồ này chỉ một thời gian rồi lại đi nơi khác. Bọn mình sẽ chẳng biết được chúng dọn tới cái hồ nào.”

Jake nói có lý lắm. Nhưng điều đó không giúp tôi dễ chịu hơn chút nào.

<Đây sẽ là con vật sống dưới nước đầu tiên mà mấy bồ biến hình. Bồ đâu có biết việc đó sẽ ra sao.>

“Biết chứ,” Jake vẫn ương ngạnh. “Thôi mà, Tobias, mình cũng biết là nó chẳng hay ho gì.”

“Ha ha!” Cassie thốt lên. Nhỏ giật mạnh sợi dây câu đang cầm trên tay. “Mình tin là bọn mình đã có một chú cá xinh xinh.”

Việc tóm lấy con cá chỉ mất có vài giây.

“Cá hồi.” Cassie nói khi nhìn con cá đang dẫy dụa trong vũng nước cạn. Lưỡi câu xuyên qua mép nó. Con cá dài cỡ hai tấc. Không lớn lắm!

Bốn đứa ngậy ra nhìn con cá.

“Phải biếc thành cái của nợ này hả?” Marco hỏi.

“Thì là cá đó” Cassie nói. “Thế bồ mong biến thành gì hả?”

Marco nhún vai. “Mình không biết. Mình khoái thứ gì đó giống như trong phim “Hàm cá mập”. Còn đây chỉ là một con cá nhỏ. Ý mình là bọn mình có thể cạo vẩy nó và xức nó với một ít chanh. Nướng xơ hai bên thì càng tốt.”

Mấy đứa kia lừ mắt nhìn nó.

Cassie bước xuống nước và chộp lấy con vật trơn tuột màu xám xám. Nhỏ đang tập trung. Cặp mắt nhỏ khép lại. Nhỏ đang thu nạp ADN. ADN cá đang được hấp thu vào cơ thể Cassie.

Đó chính là món quà của người Andalite, tai ương của người Andalite: quyền năng biến hình!

CHƯƠNG 19

<Mình không ưa kế hoạch này.> tôi thốt lên.

Jake ngược nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên. “Tobias, bồ tham gia kế hoạch này từ đầu kia mà ?”

<Bộ mấy bồ chưa hình dung nó nguy hiểm cỡ nào sao ?>

“Hình dung rồi chứ.” Marco nói. “Hình dung rất rõ nữa là khác. Nhưng mình cứ tưởng bồ là

sát thủ diệt Yeerk số Một. Đầu ngò bồ lại teo vùi.

<Minh không sợ cho mình> tôi nói. <Minh sẽ bay ở trên an toàn trong khi mấy bồ chui vào cái tàu đó.>

Cassie gật đầu. “Khó mà chịu nổi khi phải đứng nhìn người khác liều mạng” nhỏ nói. “Minh hiểu bồ mà. Nhưng cũng đã có lúc bồ là đứa duy nhất gánh hết mọi hiểm nguy.”

“Còn bọn mình không còn nhiều thời gian để bàn chuyện này đâu.” Jake xen vào. “Cả bọn đã cùng lập kế hoạch và đều đã nhất trí. Vậy thì hành động đi chứ, bọn Yeerk tới bây giờ đó.” Jake luôn không hài lòng khi có đứa đặt lại vấn đề sau khi đã được quyết định xong. Thông thường Marco là đứa hay trên người nó nhất.

“Bọn mình ổn thôi mà” Rachel tự tin nói. Nhỏ cầm con cá lên tay. Như trong mọi lần hấp thu ADN, con cá nằm nhũn ra bất động.

Bất chợt, tôi cảm thấy không thể nhìn bọn nó. Một ký ức chợt loé lên: đó là khi tôi nhìn bọn nó vật vã thoát khỏi cơ thể sói. Điều gì sẽ xảy ra nếu bọn nó bị kẹt trong lồng cá?

Chuyện bị kẹt vẫn là điều mà mấy đứa nó còn chưa thực sự hiểu. Ý tôi nói, bọn nó vẫn biết chuyện gì xảy ra cho tôi, nhưng người ta rất kỳ lạ: chẳng ai nghĩ rằng điều xấu sẽ diễn ra *với chính mình*. Tôi thì biết quá rõ.

Và nếu bị kẹt trong lồng cá? Chỉ cần nghĩ tới thôi tôi đã muốn bệnh. Cả cuộc đời còn lại trong lồng cá ư? Thà bị kẹt trong lồng điều hâu coi bộ còn hay hơn nhiều.

<Minh sẽ bay lên cao, coi thử có ai tới không> tôi nói. Tôi bắt một làn gió nhẹ, vỗ cánh thật mạnh, bay vượt lên những ngọn cây.

Leo lên đến độ cao vừa đủ để có một cái nhìn toàn cảnh luôn là một việc khó. Phần lớn thời gian, trời lặng gió. Nhưng tôi rất mừng vì có việc để vận động. Như vậy tôi sẽ buộc được bộ óc của mình khỏi phải hình dung về về cuộc sống của các bạn tôi nếu chẳng may chúng bị kẹt trong lồng cá ở cái hồ trên núi.

Tôi hẳn sẽ cười ầm lên nếu điều đó không thực sự nghiêm trọng. Thử nghĩ coi, có bao nhiêu đứa nhóc phải lo lắng về chuyện bạn bè nó bị biến thành cá? Cuộc đời đã trở nên kì lạ biết bao kể từ cái đêm bọn tôi chứng kiến một ông hoàng người Andalite đáp tàu xuống khu công trường xây dựng.

Tôi lượn vòng cao hơn, cao hơn nữa, cho đến khi trông thấy toàn bộ cái hồ và phần lớn khu vực xung quanh. Không có tay kiếm lâm nào cả. Chưa có. Tôi tự hỏi biết đâu Jake nói đúng và bọn Yeerk đã chuyển sang một cái hồ khác. Có khi chúng đã chuyển mấy bữa nay rồi.

Và rồi... Ở phía dưới tôi... trên một cành cây... có con điều hâu. Cô nàng mà tôi đã giải thoát khỏi cảnh tù đày.

Nàng đang nhìn tôi. Tôi có thể thấy cặp mắt nàng dõi theo tôi. Mặt khác, tôi cũng biết rằng nàng đang nhìn tôi chỉ vì một lý do đơn giản là tôi đang bay trên lãnh địa của nàng. Điều hâu rất hay bực bội khi bị xâm phạm lãnh địa. Chúng không thích có kẻ lạ đến cướp đi những con mồi tốt nhất.

Nhưng mặt khác, tôi lại cảm nhận có cái gì đó còn hơn thế. Nàng muốn tôi theo nàng. Tôi không rõ do đâu tôi biết điều đó, nhưng tôi biết như thế. Nàng muốn tôi bay xuống với nàng.

Nhưng có một điều tôi biết chắc: tôi chưa sẵn sàng kết bạn đời với bất cứ ai, nhất là với một con điều hâu.

Thế mà cái cảm xúc ấy vẫn tồn tại dai dẳng trong tôi. Giống như... giống như là tôi thuộc về nàng.

Tôi nhìn tránh đi. Tôi sẽ rất vui mừng nếu chiến dịch này sớm kết thúc để tôi không phải bay đến lãnh địa của nàng lần nữa. Nàng luôn làm tôi bối rối.

Bất chợt có chuyển động!

Tôi đã để mình bị phân tán.

Xe tải! Xe Jeep! Chúng ở cách tôi chừng cây số rưỡi và đang phóng tới rất nhanh.

Tôi cuống cuống tìm các bạn mình. Bọn nó kia rồi! Tôi lùa gió giữa hai cánh và nhắm hướng bọn nó.

<Chúng đến đó!> tôi hét to. <Chui vào hang đi!>

Bọn nó vội chạy vào hang. Nhưng, trong lốt người, việc chui vào hang chẳng dễ dàng chút nào. Hồi nãy bộ lông dày của sói đã giúp chúng khỏi bị trầy xước khi lách mình qua các bụi gai.

Pạch pach pach pach!

Có tiếng trực thăng lượn lờ trên các ngọn cây!

Quá nhanh. Các bạn tôi còn đang chật vật chui vào hang. Một chiếc trực thăng đang thẳng hướng bọn nó lao tới.

<Tía ời!> tôi than thầm. Tôi vẫn còn thừa tốc độ từ cú bổ nhào. Tôi vỗ cánh mạnh, dùng hết sức để đạt tốc độ tối đa... nhắm thẳng vào chiếc trực thăng.

Lao thẳng vào nó!

Tôi thấy rõ tên lái trực thăng. Đó là một tên Mượn xác người. Bên cạnh hắn là một tên Hork-Bajir.

Lao vào chúng!

Chiếc trực thăng đang bay với tốc độ 140 kilômét giờ. Tôi bay ở tốc độ kém hơn một chút. Khoảng cách giữa tôi và tấm kính chắn gió đang rút lại rất nhanh.

Chúng có vẻ sẽ không tránh đường.

CHƯƠNG 20

PẠCH PẠCH PẠCH PẠCH

Tiếng cánh quạt gầm rú.

Chúng sẽ không tránh đường! Vậy là sắp đụng độ rồi!

Nhưng mắt tên phi công chợt rung nhẹ, tay hắn hơi căng thẳng trên chiếc cần điều khiển.

Tôi tạt qua phải.

Chiếc trực thăng tạt qua trái.

Nó bay sượt qua tôi như một cơn lốc. Gió từ cánh quạt chồm lấy tôi và hất tôi văng ra.

Tôi rơi chúi xuống dưới. Tôi gập hai cánh, xoè cái đuôi, và quay vòng vòng. Cuối cùng, tôi giang cánh ra và hạ rất đẹp xuống giữa hai cành cây. Tôi lại vòng sang trái và bay về phải cái hang. Rachel là đứa vào hang sau cùng. Nhỏ vẫn còn lộ rõ. Chiếc trực thăng có thể dễ dàng nhận ra nhỏ.

Tôi canh chừng cho đến khi nhỏ vào trong an toàn.

<Tốt rồi đó. Mình nghĩ bọn nó không thấy mấy bồ đâu. Hãy bình tĩnh đợi mình gọi hăng ra.>

Dĩ nhiên, bọn nó không trả lời. Bọn nó còn là người nên vẫn nghe được tôi nói bằng ý nghĩ nhưng lại không trả lời được theo cách đó.

Bọn Yeerk vẫn đi theo đường cũ. Mấy tay kiểm lâm giả hiệu bủa ra quanh cái hồ, tay lăm lăm súng tự động. Mấy chiếc trực thăng xà quần ở phía trên cho đến khi chúng yên tâm là không có nhân chứng nào ở trong khu vực này.

Các trực thăng đáp xuống và bọn Hork-Bajir nhảy ra. Chúng có vẻ cực kì thận trọng. Có lẽ Visser Ba đã trị chúng tới bến vì vụ người đàn ông mà tôi giúp trốn thoát ngày hôm qua. Visser Ba không phải là loại sinh vật bạn có thể chọc giận đâu.

Và rồi, tôi có thể cảm thấy nó. Sự trống rỗng trên bầu trời. Cảm giác về một vật gì đó to ghê gớm đang di chuyển chậm chậm ở trên không.

Nó đã ở ngay trên đầu tôi.

Từ từ, nó hiện ra, chuyển dần thành vật thực như trong một phép màu.

Bạn sẽ chẳng bao giờ quen được với kích cỡ khổng lồ của nó đâu. Có cảm giác như ai vừa đó vừa treo nguyên một hành tinh nhỏ trên đầu tôi.

Tôi bay ra khỏi tầm bao phủ của nó, hướng về phía cái hang. <Nó tới rồi đó.> tôi thông báo.

Từ phía sau chiếc tàu bồng xuất hiện những chiếc Con Rệp yểm trợ. Nhưng không phải hai mà là bốn. Lần này, bọn Yeerk rõ ràng đang rất bồn chồn. Hai chiếc Con Rệp bay đi tuần tiễu. Hai chiếc kia đáp xuống khoảng đất trống, sau mấy chiếc trực thăng.

Sao vậy nhỉ? Sao chúng lại tăng cường an ninh? Có phải vì người đàn ông mà tôi đã giúp trốn thoát hôm qua chăng?

Tôi cảm thấy có gì đó mới mẻ ở trên không, ngay phía trên con tàu treo lơ lửng thêm một tàu tàng hình nữa!

Nó không lớn như chiếc đầu, nhưng qua sự trống rỗng trên bầu trời, tôi cảm nhận được nỗi khiếp hãi đã từng trải qua trước đây.

Chiếc tàu tàng hình chợt loé sáng và hiện ra.

Bóng tối trong bóng tối, cây mã tấu chìa ra trước với những cạnh sắc như dao. Tôi đã từng thấy chiếc tàu này. Đó là chiếc Lưỡi Rìu! Tôi thấy nó lần đầu ở khu công trường, nơi ông hoàng Andalite chết trong lúc bọn tôi phát khóc lên vì tuyệt vọng.

Thảo nào bọn Yeerk bôn chồn.

Chiếc Lưỡi Rìu hạ xuống khu đất trống. Bọn Hork-Bajir trên mặt đất và bọn kiểm lâm giả hiệu cuống cuống cả lên. Chúng sục sạo khu rừng như thể mạng sống của chúng tùy thuộc hoàn toàn vào việc đó.

Chiííuuu!

Kẻ nào đó vừa bắn một tia Nguyệt. Tôi nhìn xuống và thấy một con hươu đang sôi lên sung sục rồi biến mất.

Cửa của chiếc Lưỡi Rìu vụt mở. Thêm nhiều tên Hork-Bajir nháy ra, tay lăm lăm những khẩu tia Nguyệt. Sau chúng là hai tên Taxxon uốn éo những thân hình sâu róm gồm guốc trườn lên những cái cẳng mảnh khảnh.

Cuối cùng, hấn bước ra: bốn gót chân Andalite thanh mảnh. Cái đuôi Andalite đầy đe dọa, hệt như đuôi bộ cạp. Khuôn mặt không mồm Andalite. Hai cánh tay Andalite nhỏ nhắn với rất nhiều ngón. Những cặp mắt Andalite lúc lắc ở đầu đang đong đưa, tìm kiếm, để những con mắt chính to dùng có thể tập trung vào một thứ.

Một cơ thể Andalite!

Nhưng không phải là một bộ óc Andalite. Bởi lẽ trong cái cơ thể Andalite đó là một tên Yeerk. Một tên Mượn xác Andalite duy nhất. Và do đó là tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình.

Tôi rúc vào một lùm cây. Tôi chờ cho đến khi tên Hork-Bajir tuần tiễu đi ngang qua cái hang, nơi các bạn tôi đang trốn.

Khi đã biết chắc không ai thấy, tôi vỗ cánh bay xuống, chui tọt vào hang, làm rung động các bụi gai.

“Tobias? Bờ đó hả?”

<Mình đây.>

“Bờ làm gì vậy? Vụ này đâu có trong kế hoạch.”

<Quên cái kế hoạch đó đi. Hấn đang ở đây.>

Không đứa nào hỏi hấn là ai. Nhưng qua cách tôi nói, cả bọn đều đã hiểu.

Hấn đang ở đây. Visser Ba!

“Hắn làm gì ở đây?” Cassie thì thào hỏi bằng một giọng run run.

<Mình đoán hắn đến đây để giám sát con tàu. Có thể vì bọn kia đã để sống mất người đàn ông hôm trước.>

“Hắn ở đây để nắn gân mấy thằng đàn em” Marco nói, cố ra vẻ cứng cỏi. “Chúng cuống hết cả lên, và giờ thì hắn tới để được yên tâm là bọn này không để tái diễn chuyện đó nữa.”

<Vấn đề không phải là *tại sao* hắn ở đây.> tôi góp ý. < Mà là hắn đã ở đây rồi. Lại còn có thêm bọn Hork-Bajir tăng viện và nguyên cả một đám đang nháo nhào lòng kiểm. Một tên Hork-Bajir đã bắn tia Nghiệt chết tươi một con hươu tình cờ đi qua.>

“Hươu hả?” Cassie thốt lên. “Đúng là một lũ ngu. Hươu là loài vô hại nhất trên đời!”

<Theo kế hoạch thì mấy bồ phải ra hồ, biến hình thật nhanh khi tới nơi, rồi bơi ra chỗ ống hút của tàu.> tôi ôn lại. < Đó vốn dĩ đã là một kế hoạch rất nguy hiểm, nhưng giờ thì nó đã trở nên không thể thực hiện được. Mấy bồ tính đi bộ ra hồ rồi biến hình ấy à? Không có chuyện đó đâu! Giờ thì bọn chúng đã cảnh giác cao độ mất rồi.>

“Và lại còn có tên Visser Ba lớn vờn xung quanh nữa chứ” Marco vội hòa theo.

“Mình không đồng ý.” Rachel lên tiếng. “Mình nghĩ bọn mình vẫn cứ phải thử. Nghĩ coi, nếu bọn mình chui được vào con tàu đó và vô hiệu hoá cái thiết bị tàng hình trong khi nó bay trên thành phố... Khi đó toàn bộ bộ vụ này sẽ chấm dứt.”

Jake nhảy ngang vào ủng hộ em họ. “Bọn mình vẫn thường nói là giá như có cách nào đó để chỉ cho cả thế giới thấy những gì đang diễn ra... Cách đó giờ đã có rồi nè! Con tàu ấy quá lớn để bọn Yeerk có thể che dấu. Mình không cần biết chúng là ai. Dù cho ông thị trưởng, ông thống đốc và toàn bộ cảnh sát có bị mượn xác đi nữa thì chúng cũng không thể che dấu một vật như thế.”

<Jake, bồ chẳng chịu nghe mình nói gì cả. Mình đã nói rồi: không cách chi mấy bồ ra được đến hồ đâu. Chỉ cần đi 5 bước là mấy bồ tiêu hết cả đám!>

Một lúc lâu, chẳng ai nói năng gì. Cuối cùng, chính Cassie phá vỡ sự im lặng. “Có thể có một cách.” nhỏ nói. “Mấy bồ cũng biết là cá có thể sống ngoài nước được vài phút. Mà con cá bọn mình sắp biến thành lại khá nhỏ.” Nhỏ đưa mắt nhìn tôi. “Đủ nhỏ để một con điều hâu đuôi đỏ có thể tha đi.”

Ý tưởng này coi bộ làm cả bọn quan tâm.

“Xin lỗi nha?” Marco dấy nẩy “Bồ muốn nói bọn mình không những biến thành cá mà còn là *cá sống ngoài nước*, rồi lại còn để cho một con chim tha đi ấy à?”

Cassie bậm môi. “Mình chỉ nói đó là một cách thôi mà.”

“Cách đó được đấy.” Jake nói. Nó và Rachel trao đổi với nhau một cái nhìn điên điên, với ngụ ý rõ rệt: Được, cứ thử một phen coi sao!”

<Không được đâu> tôi cản. <Mấy bồ điên hết rồi! Mình không muốn làm phật lòng mấy bồ,

nhưng việc đó chỉ tổ làm tăng mức độ nguy hiểm, vượt xa những tính toán ban đầu của bọn mình.>

“Mình biết nó nguy hiểm chứ sao không” Jake nói. “Nhưng bọn mình sẽ chẳng có cơ hội nào tốt hơn.”

Marco ca cẩm. Tôi thì ra sức lí luận. Nhưng rốt cuộc thì vẫn là hai chống ba. Vả lại Jake cũng có cái lý của nó: bọn tôi đang có cơ hội để giáng cho bọn Yeerk một đòn xính vính.

Tôi đã từng quan sát Marco biến thành dã nhân, Rachel biến thành voi, thành chuột chù, thành mèo, Cassie biến thành ngựa và Jake biến thành cọp, thành bọ chét (trời đất, trông nó quái hết biết!). Nhưng đây là lần đầu tiên bọn nó sẽ phải biến thành một con vật sống dưới nước.

Cassie đòi thử đầu tiên. “Đó là ý tưởng của mình” nhỏ giải thích. Nhưng nhỏ lại “quên” nói rằng nhỏ là đũa biến hình giỏi nhất đám.

“Nếu bồ cảm thấy ngạt thở thì phải hoàn hình lại ngay.” Jake dặn dò. Nó nắm lấy tay Cassie. “Bồ có nghe mình không đó? Phải hoàn hình lại ngay nếu cảm thấy không ổn. Không nên đợi biến hình quá một nửa mới trở lại.”

Cassie mỉm cười “Mình biết rồi mà. Đừng lo cho mình.”

Nhỏ nhắm mắt lại và bắt đầu tập trung.

Tôi đã nói Cassie là đũa kiểm soát việc biến hình giỏi nhất đám. Nhỏ hầu như có năng khiếu trong vụ này nên biến hình coi khá được, không đến nỗi thô thiển.

Nhưng lần này thì không.

Tóc của Cassie biến mất hoàn toàn. Da nhỏ se lại, như thể bị phủ một lớp véc-ni hay gì đó. Y như nhỏ bị tẩm một lớp nhựa trong.

Mắt nhỏ chạy tuốt ra hai bên đầu. Mặt nhỏ chu ra thành cái miệng bự ngáp ngáp, như thể đang thối những trái bong bóng vô hình.

Cùng lúc đó, người nhỏ rút lại. Nhưng việc co rút này lại đủ chậm để tôi thấy những biến đổi ác mộng trên cơ thể nhỏ. Cặp giò teo lại, nhỏ dần, nhỏ dần, cho đến khi cái cơ thể không chân của Cassie rơi đánh phịch xuống đất.

Từ phần dưới lưng, cơ thể nhỏ cứ dần dài ra mãi.

“Ồ!” Rachel thốt lên.

Một cái đuôi thỉnh linh tòi ra từ phía dưới chân Cassie. Một cái đuôi cá!

Giờ thì lớp da như bôi véc-ni của nhỏ dạn ra và chia thành hàng triệu miếng vảy.

Hai tai nhỏ biến mất. Hai cánh tay rút ngắn lại. Nhỏ chỉ còn là một con quái vật dài chưa đầy sáu tấc, nằm bất lực một đồng trên nền hang.

<Đến giờ mình vẫn ổn.> nhỏ nói. Nhưng giọng nói bằng ý nghĩ của nhỏ lại nghe run run. <Mình vẫn... thở... bằng phổi.>

Ngày lúc đó, hai cái rãnh chột xuất hiện ở cổ Cassie.

Những cái mang cá.

<Áááá!> nhỏ hét lên.

“Cassie hoàn hình lại mau đi!” Jake thì thầm bằng một giọng khẩn trương.

<Không. Không. Gần xong rồi... Tobias...>

<Mình sẵn sàng rồi nè> tôi rầu rĩ nói.

Giờ thì Cassie chỉ còn tí xíu, dài chưa đầy ba tấc. Tất cả những gì còn lại của cơ thể người chỉ là hai cánh tay tí tẹo như tay búp bê. Rồi chúng biến thành những cái vẩy nho nhỏ.

Cassie đẩy dụa điên cuồng. Miệng nhỏ ngáp ngáp không ra tiếng.

“Đi đi!” Jake nói cộc lốc.

Tôi thận trọng kèp vuốt quanh cơ thể cá trơn tuột của Cassie, hướng thẳng về phía mảnh trời nhỏ nhỏ mà tôi thấy qua cửa hang. Tôi vỗ mạnh đôi cánh khoẻ.

Tôi lao ra khỏi cửa hang và bay vút lên không.

<Bồ không sao chứ, Cassie ?>

<Ốc cá... hoang mang lắm... nước. Cho mình nước!>

<Cố lên đi. Bồ đã từng trải qua chuyện này rồi mà. Khi mới vừa biến hình, bồ cũng biết nó ra sao rồi. Bồ phải cố kiểm soát cái bản năng cá.>

<Nước! Nước! Mình ngộp thở!>

Tôi đang bay ở độ cao khoảng chục mét, hướng thẳng ra bờ hồ. Bất chợt, phía dưới tôi, một tên Hork-Bajir xuất hiện.

Hắn nhìn lên và thấy tôi. Một con chim đang quắp một con cá dưới chân.

Tôi nghĩ bọn Hork-Bajir chắc không biết rằng điều hâu không bắt cá. Ít ra tôi hy vọng như thế.

Tôi bay thấp xuống hồ. Con tàu Yeerk khổng lồ vừa mới hạ mấy cái ống hút vào trong nước. Tôi sà xuống sau một đám cây ven hồ.

<Chuẩn bị nhé!> tôi báo trước cho Cassie. Tôi thả nó xuống nước y như một chiếc máy bay cà tàng thời Thế chiến thứ hai đang thả một trái bom.

Nhỏ đáp vào mặt hồ, làm nước bắn tung lên.

<Bồ có sao không?>

Không có tiếng trả lời.

<Cassie! Bồ có sao không?>

<Kh... không sao.> rớt cuộc nhỏ lên tiếng. <Mình đây nè!>

<Bồ dàn xếp với con cá ớn cả chứ?>

Một lần nữa không có tiếng trả lời. Rồi bất chợt <Waa. Tuyệt! Mình đang bơi dưới nước nè!>

Tôi nhẹ cả người <Ờ, mình cũng biết là bồ bơi dưới nước> tôi cười.

<Hồi này mình rất sợ> nhỏ thú nhận. <Mình.... mình biết nói ra thì có vẻ điên... Nhưng hồi này mình tưởng tượng ra mình đang bị... chiên xù... với một lát chanh và ít sốt tarta ở bên trên.>

CHƯƠNG 22

Jake là đứa kế tiếp. Đợi nó biến hình xong, tôi quắp nó bay qua đầu hai tên Hork-Bajir và hai gã kiểm lâm đang tuần tiễu. Chẳng có tên nào chú ý đến tôi.

Kế đó là Marco. Khi tôi tha nó lao khỏi hang, xem nữa tôi đụng phải một tên Hork-Bajir to bự. Tuy vậy, hắn cũng chẳng có vẻ gì là chú ý đến tôi.

Kế hoạch của Cassie coi bộ ổn, ngay cả với nguyên đám Mượn xác cùng chế độ canh phòng nghiêm ngặt nhất. Bọn chúng không hề nghĩ rằng kẻ thù của chúng lại có thể là một con chim đang quắp dưới chân một con cá.

Tôi trở lại hang. Chỉ còn mỗi Rachel.

<Càng lúc càng thấy ớn.>tôi nói.

“Ờ, mình cũng nghĩ vậy.”

<Bồ có lo không?>

“Điên sao mà lo. Mình ớn mà. Ta bắt đầu đi.”

Nhỏ bắt đầu thay đổi. Tôi đã thấy ba đứa kia biến hình, vì vậy chẳng còn ngạc nhiên gì nữa. Nhưng tôi vẫn cảm thấy kinh khủng khi nhìn một người bạn, một người mà tôi quý mến, đột nhiên vụn vẹo và biến dạng ở ngay trước mắt mình.

Tôi không tin có đứa nào trong bọn tôi có thể quen với việc biến hình. Có thể người Andalite đã quen với việc đó. Tôi cũng không biết nữa. Nhưng tôi dám cá là nó cũng làm cho họ sờn gai ốc.

Tôi nhìn tránh đi khi Rachel bắt đầu trở nên kỳ quặc và gớm ghiếc.

Nhỏ hầu như đã là một con cá khi việc đó diễn ra.

Rắc! Rắc! Có tiếng ai đó đang rẽ các bụi gai ở miệng hang.

“Heffrach neeth ở đây.” Giọng một tên Hork-Bajir!

“Ờ, tao biết rồi.” một giọng người cáu kỉnh cất lên. “Mày biết không, cơ thể người đâu có mù. Chỉ tại mày đang ở trong xác một tên Hork-Bajir đó thôi, đừng có ảo tưởng. Lấy mấy thanh cự của mày chặt giùm cái bụi gai cản đường này chút coi.”

Tôi nghe tiếng động như là tiếng dao đang chặt đứt những dây leo vào cây gai.

“Tốt nhất là trong đó không có ai” gã Mượn xác người nói. “Có chuyện gì thì ngài Visser sẽ trừng trị mày như trừng trị cái đám tội nghiệp hôm qua vì chúng lỡ để sống tên người.”

Tôi nhìn Rachel. Đã quá muộn để nhỏ hoàn hình lại.

<Chuyện gì vậy?> nhỏ hỏi.

<Bọn Yeerk! Một tên Mượn xác người và một tên Mượn xác Hork-Bajir. Chúng ở ngay cửa hang.>

“Vào fergutth vir xác yếu đuối. Ha ha.”

“Đây là khu vực kiểm tra của mày. Vậy mà mày cũng không nhận ra cái hang này. Mày mà còn chọc giận tao thì tao móc ống cho coi.”

“Ổng gulferch mày và ăn lulcath của mày. Ha ha.”

Bất chợt, một cái đầu người xuất hiện, tiếp sau là hai vai. Hắn mặc bộ đồng phục kiểm lâm.

<Mở đường máu mà chạy thôi!> tôi bảo Rachel. <Chúng đến rồi đó!>

“Ờ đúng có một cái hang ở đây, tốt thôi. Có con chim gì trong này...”

Tôi quặp lấy Rachel, giờ đây đã hoàn toàn biến thành cá. Nhưng gã Mượn xác người đã chặn ngay lối ra.

Được lắm, tôi nghĩ. Hồi nãy mình đã làm được với chiếc trục thẳng...

Tôi vỗ mạnh cánh, bay thẳng vào mặt hắn.

“Cái quái quỷ gì...” Hắn ngã ngửa ra sau, hai tay chơi vơi. Tôi bay lướt qua hắn.

Tên Hork-Bajir chém vào không khí bằng những chiếc cự ở cổ tay hắn. Hắn gọt mất của tôi chừng hai phân đuôi.

Nhưng giờ đây tôi đã ở ngoài trời và đang bay nhanh dần. Chỉ có điều thật là khó xoay xở với Rachel. Sức nặng của con cá vượt quá mức mà điều hâu đuôi đỏ có thể tha đi dễ dàng. Mà tôi thì đã tha ba con. Tôi mệt mỏi lắm rồi.

May sao, tôi lại đang rất sợ. Mà nỗi sợ thì đôi khi làm người ta mạnh hơn.

Chíuuu!

Một tia Nguyệt xé không khí ngay bên trên đầu tôi.

Chẳng may cho tên Hork-Bajir vừa bắn, tia Nguyệt không hề dừng lại khi sượt qua tôi. Nó đập

thẳng và bụng chiếc tàu bồng khổng lồ. Một lỗ nhỏ, sắc cạnh và tròn vo xuất hiện ở đáy tàu. Nó quá nhỏ không đủ để gây ra chuyện.

Nhưng tên Hork-Bajir bất ngờ thôi quan tâm đến tôi.

“Ồ điên!” Gã Mượn xác người quát lên. “Vissre Ba sẽ xức cái đầu mày cho coi!”

Trong lúc chúng đang bận cãi cọ, tôi thả Rachel vào nước, cùng với mấy đứa kia.

<Làm tốt lắm, Tobias.> Jake nói. <Ở trên đó nhớ cẩn thận nhé, bạn hiền>

<Mấy bồ cũng thế nha> tôi nói.< Chúc may mắn!>

Tôi chỉ thấy thấp thoáng bóng bọn nó. Một đàn cá nhỏ ở ven hồ. Chúng bơi đi mất tăm dưới làn nước sâu thẳm.

Như tôi đã nói, việc nói bằng ý nghĩ cũng có những giới hạn về khoảng cách. Bọn tôi cũng không biết giới hạn đó đến mức nào. Nhưng tôi tha thiết muốn được ở gần bọn nó, chờ khi bọn nó cần đến tôi. Nhưng chắc tôi cũng chẳng thể làm gì nhiều để giúp ai đó ở dưới nước.

Tôi muốn được ở ngay trên đầu bọn nó. Tôi biết việc này rất đáng ngờ đối với bất cứ kẻ nào ở trên bờ. Thật khó mà kiếm ra việc gì đó dễ làm. Chiếc tàu bồng đồ sộ vẫn lơ lửng trên hồ, chừa lại bên dưới một khoảng cách tới mặt nước chưa đầy 1 mét.

Tôi quyết liều một phen. Tôi bay xuống dưới chiếc tàu, rà theo mặt nước lung linh và hầu như cạ cả vào lớp kim loại vỏ ở bên trên.

Đó là một cuộc bay rất khó khăn. Tôi phải giữ một độ cao đều đều. Tôi không thể bay lên hoặc sà xuống thêm một tấc nào.

<Mấy bồ ổn cả chứ?>

< Tobias hả? Không thể tin nổi bồ vẫn nói được bằng ý nghĩa xuyên qua cái tàu khổng lồ này> Rachel ngạc nhiên.

Tôi nghĩ tôi nên nói thật với nó. Rằng tôi chỉ ở cách bọn nó chưa đầy một mét. Nhưng nếu nói ra thì Jake chắc chắn sẽ nổi điên và mắng tôi là liều lĩnh và ngu ngốc.

Kể cả quá trình biến hình, rồi thời gian đưa bọn nó ra hồ, thời gian để bọn nó bơi đến ống hút lớn, tôi nhắm tính Cassie đã ở dạng cá hơn nửa giờ đồng hồ. Jake được thư thả hơn 10 phút, sau đó tới Marco và Rachel.

<Mấy bồ đang làm gì vậy?> tôi hỏi.

<Bọn mình đang quan sát phía dưới cái ống hút. Có một lực hút ghê gớm.> Rachel tường thuật.

<Để mình vào trước xem sao. Coi thử là cái gì.> Jake tuyên bố < Nào, lên đường! Waa! Đã quá!>

<Jake! Jake, bồ không sao chứ? > Cassie hét lớn.

<Ồ, có sao đâu! Dòng nước khiếp thật! Ở khu Lâm Viên lẽ ra nên có một trò như vậy. Cứ y như bị một người khổng lồ dùng ống hút hút vào miệng.>

<Tuyệt!> Rachel nói. < Em kể tiếp.>

<Khoan đã, cứ để anh quan sát trước coi sao> Jake ngăn lại. < Nó giống như một cái bồn lớn. Không sâu lắm, hoặc ít ra là chưa đủ độ sâu. Nó đang đầy lên. Với cặp mắt cá tòi tệ này, từ dưới nước nhìn lên không rõ lắm. Nhưng anh nghĩ ở trên nóc chắc phải có cửa thông ra. Giống như trong cái bồn ấy mà.>

<Tuốt trên nóc lặn hả? Thế bồ làm cách nào leo tới đó?> Marco hỏi.

<Này nhá, mình nghĩ chúng sẽ bơm đầy cái bồn này, lúc đó bọn mình sẽ đến gần nóc. Ở đó, bọn mình sẽ biến thành người chui ra ngoài, rồi biến tiếp thành con gì dữ dằn hơn.>

<Xin lỗi nha,> Marco cắt ngang. < Bộ hổng có ai trong mấy bồ chịu ngừng lại để nghĩ thử coi bọn mình đang làm cái trò ĐIÊN KHÙNG cỡ nào hay sao?>

<Gì? Biến thành cá để điều hâu mang đi thả vào chỗ mấy cái ống hút nước. Rồi leo lên con tàu của người vũ trụ, biến thành cọp, dã nhân, hay con gì đó để tiêu diệt bọn người ngoài vũ trụ xấu xa. Việc đó mà bồ gọi là điên khùng hả?>

<Chính xác là vậy.>

<Ừ, mà cũng khùng thiệt.> Rachel xuống giọng.

<Thôi được rồi.> Marco nói. <Giờ thì cả bọn đều biết mình lỡ ngu rồi. Vậy thì tới luôn chứ sao!>

CHƯƠNG 23

Chẳng có việc gì khác, ngoài chờ đợi. Chờ đợi cho đến khi mực nước trong tàu dâng lên, đưa các bạn của tôi đến nóc bồn, nơi có cánh cửa mở ra ngoài.

Tôi không thể duy trì độ cao đều đều dưới con tàu được nữa. Tôi chào tạm biệt bạn của mình rồi thoát ra, bay đi. Bầu trời mênh mông là một sự huyền nhiệm. Tôi bay vút lên nhờ một luồng khí nóng tuyệt diệu tạo ra bởi chính con tàu. Tôi bay lên cao nữa, vượt xa khỏi con tàu.

Bọn kiểm lâm giả hiệu đang triển khai khắp nơi. Các trục thẳng và hai trong số bốn chiếc Con Rệp vẫn đậu ở bãi đất trống nho nhỏ. Chiếc Lưỡi Rìu cũng nằm đó.

Hai chiếc Con Rệp còn lại tiếp tục bay lảng vảng trên đỉnh của các ngọn cây.

Tôi thấy chúng đang lôi tên Hork-Bajir cầu thả đã bắn tia Nghiệt hồi nãy giải tới trước Visser Ba.

Bọn tôi đã quen với ý nghĩ rằng Hork-Bajir là những con quái vật ghê rợn, hoàn toàn không biết sợ. Nhưng tên Hork-Bajir này con bộ không được can đảm lắm. Hắn sụp xuống trước mặt Visser Ba. Tôi thậm chí thấy thương hại cho hắn.

Đó là một trong những điều khủng khiếp nhất trong cuộc chiến chống bọn Yeerk. Thử nghĩ

xem, kẻ thù của bọn tôi là giống sên nhóp nhép sống trong đầu những kẻ bị Mượn xác. Gã Hork-Bajir này có thể chỉ là một vật chủ bị cưỡng bách. Hắn đã bị tên Yeerk trong đầu cướp đoạt mất tự do. Giờ thì hắn lại sắp sửa mất mạng vì một sai phạm mà bản thân hắn không hề chủ động.

Tôi không thể nghe được những gì đang diễn ra dưới đất, nhưng tôi thấy rất rõ. Cặp mắt điều hâu của tôi nhìn xa không chê được.

Tôi quay đi. Tôi không muốn kể lại những gì đã xảy ra với tên Hork-Bajir kia. Hãy cứ để ký ức đó trở thành ác mộng của riêng bản thân tôi thôi.

Khi tôi quay lại thì tên Hork-Bajir đó đã biến mất. Ở vị trí của hắn là nguyên một đám lau nhau của Hork-Bajir lẫn Taxxon và người, tất cả đang bao quanh Visser Ba. Gã Visser trông có vẻ đang giận dữ. Hắn đang chỉ tay lên bầu trời.

Chỉ trong vài giây, các trục thẳng đã rời mặt đất. Hai chiếc Con Rệp cũng đang khởi động.

Tôi có một linh cảm xấu về những gì đang xảy ra. Gã Hork-Bajir xấu số hắn đã kể cho Visser Ba về con chim mà hắn bắn. Và một tên Mượn xác nào đó có thể đã nói: “Dạ đúng rồi, em cũng thấy một con chim có vẻ khả nghi lắm.” Rồi một tên khác để thêm: “Này, đó có phải con chim làm phân tán thẳng Hork-Bajir hôm qua, giúp cho tên người chạy thoát?”

Visser Ba hắn đã ghép các sự kiện lại với nhau. Một con vật hành động không giống như con vật thì điều đó đối với hắn chỉ có một ý nghĩ: con vật đó là một người Andalite biến hình!

Tôi lẽ ra phải khoái trá vì Visser Ba đã lầm tưởng bọn tôi là những chiến binh Andalite cừ khôi. Nhưng cho dù hắn nghĩ tôi là Andalite hay người thì điều đó cũng chẳng có gì khác biệt. Hắn đang phai bọn tay chân góm guốc của hắn lên trời, tìm kiếm một “con chim vốn không phải là chim”.

Con chim đó chính là tôi.

Một chiếc Con Rệp lướt ngang qua các ngọn cây. Hai khẩu tia Nghiệt liên tục phát ra những luồng sáng chói, ngắn và sắc lẹm.

Tim tôi đập loạn xạ lên. Chúng đang giết tất cả những con chim chúng thấy.

Nàng điều hâu! Đây là lãnh địa của nàng!

Nhưng ngay lúc đó, một chiếc trục thẳng xuất hiện sau lưng tôi.

Pạch pach pach pach! Chíuuuu!

Một tia Nghiệt! Xém nữa là tôi lãnh đủ. Tôi không thể trốn đi đâu được nữa vì bọn Con Rệp và trục thẳng đang xúm lại quá đông... và quá nhanh.

Nhưng có một nơi mà không tên nào dám liều mạng bắn tia Nghiệt vào đó cả. Đặc biệt là sau khi Visser Ba vừa tặng cho tên Hork-Bajir cầu thả một kết cuộc bi thảm.

Tôi lùa không khí dưới đôi cánh và đâm bổ xuống. Xuống, xuống nữa, xuống thấp nữa! Tôi bay về phía chiếc tàu bồn mà giờ đây đang trải ra như một cánh đồng rộng bằng thép.

Trong tích tắc, tất cả những khẩu tia Nghiệt đều nã vào tôi, nhưng góc bắn của chúng lại không chuẩn. Tôi đã ở gần chiếc tàu bồn khổng lồ. Chúng không dám bắn nữa!

Tôi đậu xuống con tàu treo lơ lửng, cấu những chiếc vuốt của mình lên bề mặt kim loại lạnh và cứng. Nó trải dài ra bốn hướng xung quanh tôi. Nó cong xuống ở rất xa, đến mức tôi không thể thấy các mép của nó. Cứ y như tôi đang đứng lơ lửng trên một hành tinh bằng kim loại. Một chiếc trục thẳng và Con Rệp vẫn lơ lửng trên đầu tôi. Tôi thấy những con mắt Hork-Bajir, Taxxon và người đang dán chặt vào tôi.

Tôi biết những ánh mắt đó nói gì. Đó là ánh mắt của những kẻ săn mồi.

Và con mồi chính là tôi.

CHƯƠNG 24

Tình thế của tôi coi mồi chẳng lấy gì làm tốt đẹp cả. Nếu bay lên khỏi con tàu thì tôi sẽ bị chúng nã tia Nghiệt đủ chục kiểu trước khi có thể thoát thân.

Đó là một khung cảnh kinh dị. Tôi đứng trên một cánh đồng kim loại rộng mênh mông và trên đầu tôi thì lơ lửng nguyên một đám săn mồi đẳng đẳng sát khí.

Tình hình lại đang tồi tệ hơn nhiều. Tệ hơn rất nhiều.

Cái gì đó đang dâng lên tới tầm ngấm của tôi in hệt một hành tinh tối tăm. Đó là chiếc Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Nó đang lơ lửng trên đầu tôi, chỉ cách chừng ba chục mét. Tôi cảm thấy những mẩu ý chí cuối cùng bắt đầu rơi rụng.

Bạn hiền Tobias ơi, tôi tự nhủ, bạn sẽ chẳng sống sót thoát khỏi nơi này đâu.

Nhưng cả đám bọn chúng cũng chỉ dám lơ lửng ở đó. Dần dần, tôi bắt đầu hiểu ra: Chúng không biết phải xử lý tôi ra sao. Chúng không thể bắn tôi mà không trúng con tàu.

<Tên Andalite kia!>

Giọng nói ở trong đầu làm tôi choáng váng. Xém chút nữa tôi tung cánh bay vì khiếp hãi tột độ.

Hắn chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với tôi trước đây. Đó là một giọng nói đầy uy lực và tự tin. Chỉ cần cái giọng ấy ở trong đầu thôi cũng đủ khiến người ta muốn khuất phục. Nó làm người ta run bắn lên vì khiếp hãi. Đó là một giọng nói khủng bố, một giọng nói hủy hoại.

<Nghe đây, tên Andalite. Mi tưởng ra không biết mi là ai sao? Đồ ngu! Một con chim thật thì đã bay đi từ lâu rồi!>

Không được nói gì hết! Tôi ra lệnh cho chính mình. Tuyệt đối không nói gì! Nếu tôi trả lời, hắn sẽ biết tôi là người. Tôi không thể để lộ chuyện đó. Không được lộ với hắn bất cứ điều gì.

Tôi đóng băng ý nghĩ của mình. Nhưng tôi không ngăn được cái giọng u ám đó.

<Đầu hàng đi, tên Andalite kia. Ta sẽ ban cho mi một cái chết nhanh và không đau đớn nếu mi chịu khai ra mấy tên kia>

Tôi đã thấy Visser Ba làm gì với gã Hork-Bajir mà hắn không hài lòng. Ký ức đó vẫn sống nguyên trong đầu tôi.

<Tùy mi thôi, tên Andalite. Ta rất kiên nhẫn. Ta có thể đợi ở đây bao lâu cũng được. Sau đó mi sẽ chết. Chết nhanh chóng bởi tia Nghiệt. Hoặc nếu không thì... nếu như ta bắt được mi lọt vào chiếc Lưới Rìu của ta... Cái chết này sẽ chậm hơn rất nhiều>

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy một giọng nữa ở trong đầu. Một giọng nói khác hẳn, mờ nhạt, như vọng lại từ rất xa.

<Tobias! Tobias, bồ có nghe thấy không?>

Rachel!

<Có, mình nghe!>

<Tobias! Bọn mình bị kẹt rồi! Chiếc bồn đã đầy nước, nhưng cánh cửa thì lại không mở được. Cassie và Jake đã hiện lại thành người, nhưng hai đứa nó không cách chi mở được cửa. Bọn mình bị kẹt ở đây rồi!>

<Rachel! Mình... Mình phải làm gì đây?>

<Bọn mình không thể ra được> Rachel hét lớn <Nghe nè, Tobias. Bọn mình kẹt trong này luôn rồi. Không có cách nào thoát ra cả. Con tàu lại sắp cất cánh. Chúng sẽ phát hiện ra bọn mình khi lên đến tàu mẹ để xả nước. Tobias! Bọn mình... bọn mình không muốn bị bắt sống>

Máu của tôi dường như đông cứng lại. Đầu tôi choáng váng.

<Bồ nói cái gì thế?>

<Nghe nè, Tobias, bọn mình không thể bị bắt sống! Bồ hiểu không? Nếu bồ có thể làm bất cứ điều gì... Bất cứ điều gì!>

<Rachel! Mình phải làm sao đây? Mình không thể đưa mấy bồ ra ngoài được!>

<Mình biết rồi> Rachel nói <Bốn đứa mình đều biết. Nhưng nếu như có cách nào đó... nếu như có thể phá hủy con tàu. Bọn mình biết điều đó chắc không thể được. Mình chỉ... nếu như có cách nào đó...>

<Không! Không!>

<Mình phải hoàn hình đây. Bọn mình sẽ bơi trong này. Bọn mình phải ở tư thế sẵn sàng khi lên đến tàu mẹ. Ở đó bọn mình sẽ biến thành thú dữ để chiến đấu>

<Không được đâu> tôi hét lớn <không thể nào được đâu!>

<Mình nghĩ Marco đã nói đúng ngay từ đầu> Rachel buồn bã nói <Thật là điên rồ mới nghĩ rằng bọn mình có thể chiến đấu chống bọn Yeerk>

<Rachel... Mình chưa nói với bồ...>

<Bồ không cần nói, Tobias ạ> nhỏ ngắc lờì <Mình biết rồi mà. Thôi, vĩnh biệt bồ!>

Im lặng! Trong đầu tôi hình dung ra cảnh Rachel đang trở lại hình người, chòi đạp trong nước một cách tuyệt vọng cùng với mấy đứa kia và chờ đợi những điều tệ hại nhất. Bốn đứa nó chắc đang cầu nguyện để tôi tìm được cách nào đó giúp cho sự kết thúc của bọn được êm ả... tương tự như cách mà Visser Ba vừa đề nghị với tôi.

Bọn tôi đã thua cuộc. Bọn Yeerk rất cuộc đã chiến thắng. Và khi bọn tôi chết thì niềm hi vọng cuối cùng của loài người cũng sẽ chết theo.

Trên đầu tôi, chiếc Lưỡi Rìu đang chờ đợi giống như... như con diều hâu đang ngồi rình con thỏ, sẵn sàng sà xuống bất cứ lúc nào để kết liễu đời tôi.

Chỉ có điều tôi không phải là thỏ.

Visser Ba là kẻ săn mồi ư? Được lắm! Thế thì tôi cũng vậy!

Và tôi cũng chẳng còn gì để sợ. Nếu các bạn tôi sẽ phải chết trên con tàu mẹ của bọn Yeerk, thì tôi chỉ còn lại lạc lõng, cô đơn trong thế giới này, không còn thuộc về bất cứ nơi đâu.

Không còn gì để mất.

Ngay lúc ấy, tôi thấy điều gì đó mà bình thường chắc đã làm tôi chết khiếp. Dọc theo cánh đồng kim loại, chúng đang lổn nhổn trườn đến chỗ tôi. Cả bốn hướng. Chúng khoảng một chục tên. Những con sâu róm khổng lồ. Một lũ rất đang thèm khát thịt sống.

Bọn Taxxon!

Có lẽ chúng chui ra từ trong tàu ra theo lệnh của Visser Ba.

Nếu tôi đứng tại chỗ, chúng sẽ tóm được tôi. Nhưng nếu tôi bay lên, những chiếc tàu Yeerk đang lơ lửng kia sẽ luộc chín tôi.

Bọn Taxxon khép vòng vây của chúng xung quanh tôi.

<Coi bộ mi hết thời gian rồi!> Visser ba nói trong đầu tôi. Hắn bật cười giòn giã. Một giọng cười chẳng hứa hẹn điều gì tốt lành.

A, Visser Ba, đồ săn mồi tàn bạo, tôi nghĩ. Giỏi lắm, Người đã bắt được ta. Bắt ta như bắt một con thỏ.

Nhưng con thỏ bị bắt là một chuyện. Con diều hâu bị bắt - nhất là con diều hâu có bộ não người - lại là chuyện hoàn toàn khác.

Tên Taxxon gần nhất lăm lăm chìa vào tôi khẩu tia Nghiệt. Hắn nhìn tôi bằng hai trong những con mắt tròn vo và đỏ ngầu.

Tôi đạp chân vọt lên. Hai cánh tôi quẫy mạnh.

Tôi bay thẳng đến những con mắt đỏ tròn vo đó.

Hắn đưa một trong những cẳng trước yếu ớt lên che mắt. Trật lất rồi, con ời! Tôi hơi tạt sang phải, đưa những chiếc vuốt lên trước và quắp lấy như quắp một con chuột lên cánh đồng.

Các vuốt của tôi xiết chặt quanh khẩu tia Nguyệt. Cổ tay yếu ớt của tên Taxxon không thể chịu nổi tốc độ của tôi. Khẩu tia Nguyệt bị giựt tung khỏi tay hắn.

<Bắt nó!> Visser Ba quát lên. Chiếc Lưỡi Rìu rung lên bởi cơn giận dữ của hắn.

Nhưng tôi không bay lên trời. Tôi bay nhanh, nhưng bám sát bề mặt của con tàu. Chúng không thể bắt tôi mà không trúng vào chiếc tàu quý giá này.

Tôi biết mình phải bay về đâu. Cứ mỗi lần vậy, cánh của tôi lại đập vào con tàu. Tôi bay đến buồng điều khiển của tàu. Bay đến cửa sổ nhỏ nơi tôi từng trông thấy phi hành đoàn Taxxon.

Có thể tôi sẽ không cứu được các bạn tôi. Nhưng tôi sẽ cố thực hiện ước nguyện cuối cùng của Rachel. Tôi sẽ thử làm nổ tung con tàu này... cho dù điều đó có đồng nghĩa với cái chết của các bạn tôi.

CHƯƠNG 25

<Bay lên đi! Bay lên!> Visser Ba ra lệnh cho phi hành đoàn của chiếc tàu bôn.

Hầu như ngay tức thì, cái vật khổng lồ ấy bắt đầu rục rịch chuyển động. Thoạt tiên rất chậm. Nhưng khi dịch chuyển, nó tạo ra một làn gió nóng. Phòng lái đang rời xa tôi khi chiếc tàu dâng lên. Giờ thì khoảng cách đã là ba mươi mét. Sáu mươi mét rồi!

<Ha! Không dễ đâu, tên Andalite kia!>

Ngay lúc đó, tôi có một bức xúc rất mạnh, muốn làm cho con quái vật ghê tởm kia phải sững sốt. Tôi muốn nói thẳng vào mặt hắn <Biết gì không, đồ rác rưởi? Chẳng phải Andalite gì đâu! Phải gọi ta là Tobias>

Nhưng cái thể của tôi chưa phải lúc để huênh hoang. Và tình hình thực tế thì lại đang xấu đi. Con tàu đang từ từ tăng tốc.

Tôi vỗ cánh cật lực, ráng hết sức bình sinh. Tôi lại rút ngắn được khoảng cách. Nhưng sao mà nó chậm chạp một cách đau khổ... Tôi đang kiệt quệ dần. Khẩu tia Nguyệt lại đang trì tôi xuống. Luồng gió nóng tiếp tục phát ra.

Phía trước tôi, chỉ cách tôi có vài mét, tôi thấy chỗ phình ra tạo thành phòng lái.

Tôi rút ngắn được thêm vài tấc. Vài tấc nữa. Lại thêm vài tấc nữa.

Tôi đáp xuống và xếp cánh lại. Tôi không bay nổi nữa rồi. Nhưng tôi vẫn đang bay nhờ những chiếc vuốt cấu chặt vào những gờ nhỏ chạy dọc theo đỉnh của phòng lái.

Tôi đã đến được đó! Phía trước tôi, qua lớp nhựa trong suốt, tôi thấy phi hành đoàn trong phòng lái. Bọn Taxxon đang điên cuồng nhòm lên.

Bằng một cú rướn tuyệt vọng, tôi đẩy mình vào không trung. Tôi phải bay cật lực để đến trước cửa sổ phòng lái đang lao nhanh tới trước.

Và rồi, với một chiếc móng nhọn, tôi bấm vào mấu cò của khẩu tia Nghiệt.

<Tao sẽ nướng chín bọn mày, đồ sâu bọ!>

Không thấy có phản lực. Chẳng giống súng thường chút nào.

Nhưng tia sáng đỏ cực mạnh đã phóng ra từ chỗ tôi, hướng về phía phòng lái. Nó đốt một lỗ nhỏ trên cửa sổ, chọc thủng bụng một tên Taxxon mập ú rồi đập vào bảng điều khiển cùng các thiết bị, chẳng khác gì một con dao nóng đâm xuyên qua một khoanh bơ. Tôi bấm vào cái cò đó thật lâu...

Cuối cùng, kiệt quệ, tôi không bấm nổi nữa.

Khẩu tia Nghiệt trượt khỏi vuốt tôi và rơi nhanh xuống dưới.

Nhưng tôi đã xong việc.

Đó là một hình ảnh khủng khiếp, không thể nào tin nổi: con tàu, bụi như nguyên một toà nhà chọc trời và lớn ngoài sức tưởng tượng, đột nhiên rung lên như vừa đụng phải một bức tường vận tốc.

Nhưng nó vẫn bay lên, bay thẳng đứng lên bầu trời, như một con cá voi lao lên khỏi mặt nước. Nó hướng về phía không gian, môi trường tự nhiên của nó. Nhưng rõ ràng là nó không còn tự kiểm soát được nữa. Nó chột lật sang bên.

BUÙM! Một khối cầu lửa màu cam lan toả ra!

Con tàu bị mất kiểm soát tông bừa vào một chiếc trục thẳng. Chiếc trục thẳng vỡ ra từng mảnh, rơi lá tả xuống đất.

Mấy chiếc Con Rệp và chiếc Lưỡi Rìu vội tránh ra nhường đường cho con tàu điên. Nhưng quá trễ.

RẦẦẦMMM! BÙÙÙMMM!

Một chiếc Con Rệp va vào hông tàu. Thế là nó tiêu. Chiếc Lưỡi Rìu và mấy chiếc Con Rệp còn lại vội vã rút lui.

Và rồi tôi thấy cái lỗ.

Đó là một vết rách dài cỡ ba mét nằm dọc bên hông của chiếc tàu bồng. Từ cái lỗ, nước hồ đang xối xả trào ra. Cả một thác nước từ trên trời đổ xuống! Hàng triệu lít nước đang ồ ạt trút ra.

<Tía ơi!> tôi thì thào.

Ở độ cao chừng hai trăm mét bên trên khu rừng, tôi nhìn thấy bọn nó.

Đầu tiên là Cassie. Sau đó là Rachel và Marco cùng một lúc. Và cuối cùng là Jake. Bốn đứa nó đang rơi ra từ vết rách bên hông tàu.

Bọn nó đang bắt lực, quờ quạng, cuống quýt. Và mặt đất thì đang dâng lên rất nhanh.

<Kh hhôôônnnggg!>

Tôi biết mình không thể làm gì hơn. Tôi biết rõ điều đó. Nhưng tôi vẫn lao về phía bọn nó. Tôi lao hết tốc độ về phía các bạn mình. Cả bốn đứa đang rơi tự do, tay chân chúng chấp chới, miệng chúng há hốc, phát ra những tiếng hét hãi hùng.

CHƯƠNG 26

Bọn nó vẫn đang rơi.

Nhưng trong khi rơi thì bọn nó cũng bắt đầu biến đổi.

Cassie là đứa đầu tiên. Lông mọc dài ra từ làn da của nhỏ. Nhỏ đang biến hình thành ó biển, một bà con xa của loài đuôi đỏ.

Nhỏ rơi. Và càng rơi, nhỏ càng ít giống người.

Marco đã từng biến thành đại bàng đầu bạc. Đại bàng đầu bạc là một giống chim lớn. Lớn hơn nhiều so với điều hâu đuôi đỏ.

Tôi thấy những chiếc cánh dài đang thế chỗ những cánh tay chấp chới.

Jake biến thành chim ưng Peregrine. Chim ưng Peregrine bổ nhào nhanh đến mức, bên cạnh nó, điều hâu giống như chỉ đứng yên.

Tôi thấy cái mỏ chim ưng mọc ra từ miệng Jake.

Không đủ thời gian. Thời gian quá ít! Chúng sẽ rơi xuống đất trước khi...

XOẠCH!

Cassie xoè cánh ra và bay phớt ngang trên đỉnh các ngọn cây. Marco chật vật hơn. Nó rơi tọc vào rừng và mất dạng. Tôi cảm chắc nó không biến hình kịp.

Nhưng rồi, từ đỉnh các ngọn cây tòi ra một con chim với độ dài xải cánh đến trên mét rưỡi và cái đầu trắng đầy kiêu hãnh.

<TUYỆT!> tôi thốt lên.

Trên bầu trời, chiếc tàu bôn khổng lồ đã ngừng bay lên. Nó lật một vòng nữa, ngửa bụng ra, và rơi trở lại mặt đất.

<Tía ơi! Sít sao quá chừng!> tôi nghe tiếng Marco la lên <Đủ rồi nhe, mình hết chịu nổi mấy cái trò biến hình này rồi!>

<Bồ chưa thoát đâu> tôi nói <Coi kìa!>

Sau khi tránh được chiếc tàu bôn, chiếc Lưỡi Rìu và mấy chiếc Con Rệp còn lại bắt đầu quay sang bọn tôi.

<Lẹ lên! Chui vào đám cây đi! Đừng có lộ ra ngoài!> tôi hét lên.

Như những chiến binh được huấn luyện tốt, bọn tôi cùng sụp xuống, chui tọt ngay vào rừng. Ở dưới các tán cây, bọn Yeerk không cách chi thấy bọn tôi.

BUÙMM!

Một tiếng ầm dữ dội vang lên như bom nổ. Chiếc tàu bôn đã chạm mặt đất.

Một đợt sóng chấn dữ dội lan tới bọn tôi.

Tôi bị hất vào một thân cây, nhưng may quá, không bị thương <Mọi người không sao chứ?> tôi la lớn.

Tùng đưa một, bọn nó lần lượt đáp <Mình không sao!>

Nhưng vụ nổ đã làm hoảng vía tất cả những con thú trong rừng. Các loài chim đều đã trốn hoặc bay đi trong thời gian diễn ra cuộc đụng độ. Một số ít còn lại giờ đây cũng đập cánh bay lên nốt.

Và tôi thấy nàng bay lên. Con điều hâu cái. Nàng đã hoảng sợ và toan trốn lên bầu trời.

Nhưng bầu trời không phải là nơi trú ẩn cho nàng.

Tôi không rõ chiếc tàu nào đã bắn ra tia Nghiệt. Có thể là một trong mấy chiếc Con Rệp, và cũng có thể chính là chiếc Lưỡi Rìu.

Các bạn thấy đó, chúng đã quan sát tôi rất kỹ... Mà nàng thì lại giống hệt tôi.

Tia Nghiệt rít lên, xé không khí. Nó đốt thủng một bên cánh của nàng.

Và nàng rơi xuống đất, không bao giờ còn bay lên được nữa.

CHƯƠNG 27

Chiếc tàu bôn của bọn Yeerk đã bốc cháy. Những gì còn sót lại của nó được bọn Yeerk dọn sạch. Không một bằng chứng nào sót lại. Không một vật chứng nào để bọn tôi trình ra với thế giới.

Nhưng bọn tôi đã hủy diệt được nó. Và cả một chiếc Con Rệp nữa chứ. Hơn nữa, bọn tôi đều sống sót thoát ra... Phần lớn bọn tôi.

Ngày hôm sau, tôi đến tìm Rachel. Có vẻ như nhỏ đang chờ đợi tôi.

“Chào Tobias” nhỏ nói “Vào đây đi, không sao đâu”.

Tôi nhảy qua cửa sổ và vọt lên tủ.

“Bồ sao rồi?” nhỏ hỏi.

<Mình ổn> tôi đáp.

Nhỏ có vẻ bối rối, không biết nói gì kế tiếp. “Ờ... Tobias... Chuyện này nghe có vẻ điên điên... Nhưng bồ biết không, mình và Cassie nghĩ rằng có lẽ bọn mình phải trở lại cái hồ. Để thử tìm... cái xác của nó. Con điều hâu ấy mà. Bồ biết đấy, ít ra là để chôn cất nó đàng hoàng”

<Không, chuyện đó đâu có gì là điên, Rachel> tôi nhẹ nhàng nói <Không điên chút nào đâu. Rất người nữa là khác>

Nhỏ nhìn tôi triu mến “Phải đó, bọn mình là người mà. Tất cả bọn mình”

<Ừ. Mình biết mình là người khi nhận ra rằng... mình buồn bã kinh khủng khi nó bị giết chết. Bồ thấy đó, điều hâu thì đâu cần biết gì. Nếu nó là bạn đời của mình thì mình sẽ thấy nhớ nó, sẽ thấy trống vắng. Nhưng còn nỗi buồn ư? Đó là một cảm xúc rất người. Điều đó nghe có vẻ lạ kỳ, nhưng theo mình chỉ có người mới thực sự quan tâm đến cái chết của một con chim>

“Nếu bồ dùng cặp mắt giúp bọn mình, biết đâu bọn mình sẽ tìm được xác nó”

<Không đâu. Xác của nó đã bị ăn mất rồi. Ăn bởi gấu trúc, chó sói hay các giống chim khác. Có khi nó bị ăn bởi một con điều hâu khác không chừng. Cuộc sống là vậy đó>

“Cuộc sống chỉ là vậy đối với thú hoang thôi, Tobias ạ. Người thì không đâu”

<Phải. Mình biết. Nhưng bồ nói sai rồi, Rachel ạ, ít nhất là sai phần nào. Mình là người. Đúng vậy. Nhưng mình cũng là điều hâu nữa. Mình là một giống săn mồi chuyên đi giết thịt để kiếm cái ăn. Và mình cũng là một con người... biết khóc thương trước một cái chết>

Trông Rachel buồn kinh khủng. Nhỏ rất là người, nhỏ bạn Rachel của tôi.

Tôi bay ra cửa sổ. Bên ngoài trời rất đẹp. Mặt trời toả ánh sáng chói chang. Những áng mây tích tụ báo hiệu những luồng khí nóng sẽ đưa tôi lên cao ngất trên bầu trời mà chẳng hề tốn chút sức lực.

Tôi bay đi.

Tôi là Tobias. Một nhóc tí. Một con điều hâu. Một hỗn hợp kỳ lạ của cả hai.

Giờ đây các bạn đã biết vì sao tôi không thể tiết lộ tên thật của mình và cả nơi tôi sống. Nhưng một ngày nào đó, các bạn có thể sẽ ngược nhìn lên trời và thấy bóng dáng một con chim săn mồi to lớn. Con chim đó có chiếc mỏ nhọn, bộ vuốt sắc lẹm, cặp cánh rộng xoải ra để cưỡi lên khí nóng...

Khi đó bạn hãy mừng cho tôi và cho tất cả những loài nào đang bay lượn tự do trên bầu trời xanh.

HẾT TẬP 3

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>